

HERNÁDI TIBOR

A

**MAGYARORSZÁGI
ZSIDÓSÁG**

EZERÉVES VÉDELME

HERNÁDI TIBOR:

**A MAGYARORSZÁGI ZSIDÓSÁG
EZERÉVES VÉDELME**

**A SZERZŐ MAGÁNKIADÁSA
BAJA, 2008.**

© HERNÁDI TIBOR 2008

ISBN 978-963-06-3384-0

KÉSZÜLT:

ALFA Rehabilitációs Kht. Nyomdaüzemében

1139 Budapest, Lomb u. 22.

Telefon: 412-8109

E-mail: nyomda@alfa55.hu

Előszó

Az 1989 évi magyarországi úgynevezett rendszerváltás óta egyre hangsúlyosabban kerül felszínre a zsidók helyzete, egyszóval a zsidókérdés. Ezúttal azonban nem a hatóságok részéről, mint történt ez a második világháború előestéjén. Bár akkor sem a hazai kormányzat akaratából és egyetértésével. A Külső- nemkülönben belső erők nyomása elkerülhetetlenné tette. A belső erők működésében igen jelentős szerepet játszott maga a zsidóság is. Ez azonban része volt a korabeli Európa politikai konstellációjának.

A kezdeti villámháborúk lecsengésével - ahogyan ez már lenni szokott- a küzdő felek a Szovjetunió elleni háború során állóháborúra váltottak, amely annak idejét évekre elhúzta. Ennek lett a következménye, hogy a 80 milliós Németország a 30-40 milliós kényszerű- és ingatag szövetségeseivel energia és kellő mennyiségű nyersanyag hiányával kényszerült megküzdeni -nem túlzás! - az egész világgal. Nem csoda, ha rövidesen hiánycikk lett a háborús utánpótlás termeléséhez szükséges munkaerő is. A kötelező munkaszolgálat bevezetése elkerülhetetlenné vált. Kezdetben csak a Német anyaország frontról különböző okokból kimaradt polgárait vette igénybe, amely ugyan nem volt számottevő, hiszen aki csak mozgott, frontszolgálatot teljesített. A nők többsége gyermekeit nevelte, de számottevő volt a hadiszolgálatban való részvételük is. Az idősebbek a család

eltartásáért maguk is részt vettek a hadiipari termelésben.

A háború egyre növekvő étvágya czzel a munkaerővel nem volt kielégíthető. Nem volt tovább nélkülözhető az addig megbízhatatlannak tartott és mellőzött zsidóság igénybevétele.

Ez az időszak 1942- re tehető. A német vezetés nagy létszámú munkatáborokat hozott létre, amelyek közelébe hadiüzemeket telepítettek. Ezek közül a legnagyobb az elfoglalt lengyelországi Auschwitz területén lévő nagy katonai laktanyakomplexum volt. Ide a BUNA vegyi üzemet telepítették, ahol főképpen a háború folytatásához nélkülözhetetlen mübenzint gyártották. Ez a hatalmas üzem igen nagy létszámú munkaerőt igényelt. A német munkaerő források kimerülésével a német vezetés kénytelen volt kelet-európai „szövetségeseiktől” munkáskezeket kérni, csakúgy, mint a háború során elfoglalt területekről.

Mivel ezen országok katonai alakulatai is a fronton voltak, családjaik pedig az otthon található hadiüzemmé nyilvánított munkahelyeken, valamint az élelmiszertermelésben dolgoztak, nem maradt más, mint a katonai szolgálatra addig megbízhatatlannak tartott zsidóság munkába vonása. Magyarország az erre vonatkozó német követeléseket egészen 1944. március 19-ig - hogy korabeli német szóhasználat- tal éljek- „elszabotálta”, de nyíltan is megtagadta.

Egyidejűleg lehetővé tette a zsidó vallásúaknak bár korábban sem volt megtiltva az egyre inkább veszélyeztetett ország törvényes elhagyását, a kivándorlást. Sajnálatosnak mondható, hogy ezzel

a lehetőséggel szó szerint csupán néhányan éltek. Pedig tudhatták, de legalább is sejtették, hogy az ország előbb- utóbb német megszállás alá kerül. Későbbi kálváriájukat bizony elkerülhették volna.

A korabeli időszak teljességéhez hozzátartozik, hogy a nemzetközi zsidóság mekkája, az Amerikai Egyesült Államok nem csak, hogy nem igyekezett az üldözötnök mondott zsidóságot megmenteni, hanem különböző „bevándorlási kvóták”-ra hivatkozva minden segítséget megtagadott a háború alatt, sőt még utána is. A harmincas évek végén azonban ezek a korlátok az USA-ban még úgyszólván alig léteztek. Zsidóságunk azt az időszakot sem használta ki a saját maga kimentésére. Hogy mi okozta az amerikai kormányzat iménti megmerevedését a zsidóság megmentését illetően ma is csak találgatjuk. Hiszen a kormányzatból nem hiányoztak a zsidók. Elég, ha csak a legbefolyásosabb minisztert Morgenthau-t említjük. Sokan máig meggyőződéssel állítják, hogy maga Rooseveltt is zsidó volt. A felesége pedig biztosan. Hogyhogy ez a derék hölgy nem ismételte meg a Bibliai Ószövetség Eszterének szerepét?

Az amerikai Nemzeti Bank szerepét is betöltő FED már akkor is zsidó bankok konzorciumából állított. Ez a mai napig olyan leküzdhetetlen hatalom, amellyel az amerikai kormányok tehetetlenek. Elég, ha csak Kennedy elnök meggyilkolására utalunk. Nehezen hihető, hogy létezhetett olyan erő, amely megakadályozhatta volna a zsidók befogadását, ha erre kormányzati akarat lett volna. De nem volt! Vajon miért nem? Erre csak

egyetlen, ma már teljes mértékben igazolható magyarázat létezik, amelyet több zsidó elszólás is megerősít:

A zsidóság a nemzetközi bankvilág, kereskedelem és a multinacionális vállalkozásokban egyre nagyobb mértékben való reprezentáltsága és működése során saját „választott” törvényei szerint él. Ez gyakran a vállalkozásába fektetett nem zsidó tőke felszívódásával, nyomtalan eltűnésével is jár. A mesterséges csődökről úgy gondolom mindenki hallott már. Ha a hatóságok az ezzel kapcsolatos felelősöket nevesíteni tudják, akkor szükség van egy olyan országra, ahol ennek tudtával tárt karokkal fogadják és onnan ki nem adják. E szükségleteket kielégítendő merült fel a kétezzer éve elhagyott „Öshaza” újbóli birtokba vétele. Ennek a második világháború előtt két nagy akadálya volt. A terület ugyanis brit mandátumterület és a palesztin nép lakja csaknem kétezzer éve. A menekülni kényszerülő zsidók beszivárgása ugyan folyamatos volt, de mértékét tekintve nagyon elenyésző. Az angol gyarmati hatóságok ugyanis keményen megakadályozták minden bevándorlást. Ha pedig figyelembe vesszük, hogy a második világháború előtt a világ vezető hatalmának nem az Egyesült Államok, hanem Anglia volt tekinthető, akarata ellenére az új Izrael állam nem volt létrehozható. Az angol makacsság feloldására a korabeli politikai felfogás szerint egy rendkívüli nemzetközi traumára volt szükség.

E trauma megalapozására szánták a hitleri uralom alá került zsidóság megpróbáltatásait. Kora-

beli híradásokból tudjuk, hogy Izrael állam 1947 november 29-i ENSZ- határozattal való létrehozásának érvrendszerében főhelyen szerepelt a zsidóság második világháborús tragédiájának örök időre való megakadályozhatósága. A későbbiek során azonban hamarosan kiderült a zsidóság nagy többsége nem kíván ott élni. A kétezer éves „hazátlanság” megtanította a befogadó többség vele szembeni toleranciájának kihasználására miáltal életlehetőségei jobbakká váltak, mint amilyent a régi- új államterülete biztosítani tudott számukra. Magam is találkoztam, olyan izraelita vallású emberrel, aki az 1967-es arab- izraeli háborút követően úgy érezte, most a saját népe között van a helye. Itt egy kisebb vállalat igazgatójaként dolgozott. Életszínvonala a hazai lakosság többségéhez képest jónak volt mondható. A kivándorlási engedélyt a korabeli gyakorlattal ellentétben bámulatos gyorsasággal megkapta, és át is települt. Négy hónap múlva egy szakmai konferencián véletlenül újra találkoztam vele Budapesten. Kérdésemre elmondta, hogy Izraeli beutazásakor Haifába kötött ki a hajó, amellyel ment. Partraszálláskor hazafias érzelmei hirtelen lelohadtak. Hatalmas transzparenszek üdvözölték az őshaza földjén, és egy rövid eligazító hatalmas tábla, amelyen több nyelven, közöttük magyarul is, az alábbi szöveg volt olvasható: „Akármilyen okos vagy, akármilyen ügyes vagy, itt dolgoznod kell!” Rossz hangulata később sem oldódott. Lak- és munkahelyéül egy mezőgazdasági Kibuc-ot jelöltek ki, ahol fizikai munkásnak osztották be. Gúnyosan jegyezte meg kérdően „Hát meg lehet

jegyezte meg kérdően „Hát meg lehet maradni ilyen helyen?” Nem is maradt. Visszajött. Csak természetes, hogy régi munkahelyén igazgatói beosztását is visszakapta.

E rövid kis történet számtalan más példával együtt bizonyítja, hogy a zsidóság hazánk ezer éves írott története során soha sehol másutt annyi védelmet nem élvezett, mint nálunk. A maga módján szereti is Magyarországot. A nemzet iránti elvárható hálája azonban, hogy finoman fogalmazunk, hogy némi kívánni valót maga után.

Baja, 2007. november

a szerző

A zsidóság helyzete az Árpád-házi uralkodók alatt ¹

Visszapillantva múltunkra felelevenednek előttünk népünk és egyben az akkori idők első nagy humanistái, a zsidó érdekeket, értékeket, életetket védő és mentő Árpád-házi királyaink, továbbá emlékeznünk kell Mátyáson az igazságosan keresztül az örök magyar népre, mely több mint ezeréves kárpát-medencei történelme során napjainkig bezárólag kiérdemelte a minden zsidó mentője büszke jelzőt. Túlzás? Beszéljenek a tárgyilagos hazai és külföldi, zsidó és nem zsidó feljegyzések, krónikák, történészek erről.

Hazánkban először 1092-ben Szent László törvénykönyve tesz említést róluk. Bár egyes kutatók határozottan állítják már Szent István idején is megtalálhatók voltak az országban. Az „intelmekben” említett „többszervűek” között valóban ott lehettek. Kortársa. VII. Gergely pápa- aki ez időben már Európa-szerte ismertté vált szigorú zsidóellenes intézkedéseiről- akarja diktálni nagy királyunknak is a zsidókat megkülönböztető rendeleteket. Múltunk folyamán ekkor mutattunk először példát emberségből a világnak... Nagyhatalmak kényszerítő hatására szükséges lehet ugyan védtelen emberek ellen törvényt alkotni, de az események tanúsították, hogy a végrehajtás módja sokféle lehet, akár el is maradhat. A törvények létrejöttek, de soha nem lettek végrehajtva.

¹ Részletek a HUNNIA c. folyóirat Történelmünk nagy „Schindlerjei” című LXII. cikkeiből

Apostoli Szent királyunk volt az európai zsidóság első nagy védelmezője.

László halála után a Piacenzai Zsinat indítványára az európai hatalmak eldöntik, hogy a keresztes háborúnak nevezett hadjárattal elfoglalják a Szentföldet.

A nyugatról kelet felé hömpölygő gyülevész hadak „fegyvereik kipróbálása” ürügyén ölték, rabolták, gyilkolták az útjukba került zsidókat. A hazánk határaihoz érkezett vérengző sereget Kálmán királyunk a Duna és Lajta mocsaraiba fojtotta... A Chronicon Hierosolymatinum így ír róla:

„Maga Isten keze sújtotta a kereszteket, mivel az ő színe előtt tisztátalanságok és erkölcstelenségek által felettébb sokat vétettek, és a zsidókat, jöllehet a Krisztusnak ellenségei-inkább kincsszomjból, mint az Úr igazságának miatta kemény gyilkolással lemészárolják.” A nyugati világ üldözött zsidósága ekkor figyel fel, először igazán hazánkra, „Hágár országra”. Krónikásaik feljegyzései szerint a menekülők azzal bíztatták egymást: Fussunk, szedjük össze végső erőnket, jussunk el a magyarok földjére, ott védelmet kapunk! Valóban kaptak, még vallásukat is szabadon gyakorolhatták. Érthetően, az első nagy nyugatról jövő zsidó bevándorlási áradat ekkor indult meg hazánk irányába. Cosmas prágai érsek arról számol be, hogy a cseh, morva és osztrák zsidók nagy része ezekben az időkben kapott menedéket

országunkban, az európai pogromok ugyanis ekkor érik el a csúcspontot. Amikor 1146-ban Mainz vagy 1171-ben Bologna utcáin gyilkolták vagy

Párizsból kiűzték őket, aki tudott, hozzánk menekült.

Amikor Oroszlánszívű Richárd koronázása idején a londoni söpredék kerékbe törte, gyilkolta Mózes népét, Európában csak nálunk élhettek törvényeink által biztosított szabad életet. Óriási földbirtokokkal rendelkeztek, melyeket úgy tudtak csak megművelni, hogy II Endre királyunk sem alkalmazta, tartotta be a pápa által előírt rendeleteket, miszerint „a zsidó birtokos földje műveléséhez keresztényt nem alkalmazhat”. Árpád-házi királyaink harca a zsidóság védelmében IX. Gergely pápa idejében is tovább folytatódik. Amikor Róma ura az európai uralkodókat további szigorú zsidóellenes rendszabályok foganatosítására utasítja és elrendeli a Talmud nyilvános elégetését, valamint az 1215-ös Lateráni Zsinat törvényeinek keresztülvitelét, melyek között szerepel a zsidók megkülönböztető jelekkel való ellátása, megismétlődik a már megszokott „királyi mulasztás”. A törvény végrehajtása nem valósult meg... Annak ellenére sem, hogy Endrét a pápa az egyházi átok minden kiszámíthatatlan következményeivel is fenyegette. Történészeink kiváló sora nehéz feladat előtt áll, ha méltatni kívánja egyes Árpád-házi királyaink érdemeit népünk és az európai zsidóság fennmaradása szempontjából. Endrét, az egyik legtehetségesebb Árpád utód, IV. Béla követte a trónon. A második honalapító történelmi szerepét így összegezzük: nélküle, elődei nélkül ma magyar nemzet nem lenne, de az európai zsidóság megmaradása ugyancsak „megkérdőjelezhető” hosszú és bölcs

uralkodása nélkül. Béla kiverekszi a pápánál, hogy a királyi jövedelmeket ezentúl zsidó bérlőknek is adhassa. A tatárjárás után, az ország újraépítése során nagy szükség van a zsidó pénzekre, a zsidók üzleti szellemére. A jó kapcsolat kétirányú. Olyan fokú jogokat élveznek a nagy hullámokban bevándorlók, melyhez az akkori Európában megközelíthetőleg sem volt hasonló. Bár a pogromok külföldön átmenetileg szünetelnek, sorsuk mégis kétségbeejtő. A költséges háborúkat viselő uralkodók, eladósodva, a zsidók üzleti kereskedelmi vállalkozásait elképzelhetetlenül magas adókkal sújtják. Ezért a nyugatról jövő zsidó bevándorlás egyre fokozódik. Tevékenyen vesznek részt a tatár dúlta elpusztított ország újjáépítésében. Megkapják a királyi kiváltságlevelet, mely egyben azt jelenti: a továbbiakban nem az általános jog, hanem a király egyenes védelme alatt állanak. Az ellenük való bárminemű vétek, támadás a királyi hatalom elleni bűncselekménynek számít. Hasonlítsuk össze ezeket a törvényeket a korabeli, vagy az elkövetkezendő évszázadok zsidóellenes rendeleteivel külföldön.

IV. Béla kizárja az akkor már Európa-szerte gyakori vérvadásokat, melyek alapján sok szörnyű kínzásnak, máglyahalálnak váltak áldozataivá a gyanúsítottak. Egyetlen helye Európának, ahol a zsidók fegyvert viselhetnek, párbajozhatnak. Béla nem törődik a Gergelyt követő pápák zsidóellenes rendeleteivel, azok végrehajtásával. Megtehetette, Magyarország ismét európai nagyhatalommá vált. Kun László ugyancsak bővíti Árpád-házi király-

ink zsidómentő tetteit. III. Miklós pápa, aki gondos figyelemmel követte a más asszonyát is kedvelő királyunk kicsapongásait, elküldte követét a budai zsinatra, ahol már a papfejedelmek gyülekeztek Magyarország „züllött erkölcsének orvoslására”, köztük a zsidók „megrendszabályozására”. Róluk a zsinati határozat kimondja: rendkívül veszedelmes, ha keresztényektől bizonyos jelek és jelvények által megkülönböztetve nincsenek... Kun László idegenkedik egyháztól, pápától, legátustól, zsinattól, a tervezett határozatok meghozatalától, ezért a budai polgároknak elrendeli a zsinat résztvevői kiéheztetését. Sem étel, sem ital nem juthat a résztvevőknek. A zsinat dolgavégzetlenül oszlik fel. A dávidcsillag viselése nálunk elmaradt, a javasolt zsidóellenes törvények nem születtek meg. Kun László folytatta ágyasokkal körülvett tokaji aszúval édesített duhajkodó életét. Hatalma szilárd volt, megtehetette. A zsidók is tovább élhették zavartalan életüket. Kohn Sámuel, a magyar zsidóság egyik legismertebb, legtárgyilagóssabb történésze, az utolsó Árpád-házi királyról, III. Endréről szóló megállapításaival fejezhetjük be méltóképpen Árpád utódainak történelmet formáló uralkodását. III. Endre 1291-ben külön kiváltságlevelet ad a pozsonyi zsidóknak. Az oklevél kimondja: A többi polgár minden szabadságát birtokolják. Ezen okiratról mondja az említett történész: „e tétel mellé, mely a zsidók egyenjósítását a XIII. század utolsó tizedében ily világosan kimondotta, ebből a korból, de még a következő századokból sem állíthatunk hasonlót.

legkevésbé pedig olyant, mely úgy mint ez, valamelyik fejedelmi okiratban fordulna elő”. Az idézet így folytatódik: „A vallásos rajongástól mentes ősrégi szellem csak lassanként adott helyet a vegyes házból való királyok alatt a külföldi türelmetlenségnek s az akkor Európa-szerte ragályként elterjedt zsidóüldözés is bevonult e hazába”.

Zsidó történész nem állíthatott volna szebb, igazabb, monumentálisabb emlékművet az Árpád-házi királyoknak.

Az ősrégi szellem, az Árpádok által hazánkban elültetett tolerancia fája hosszú évszázadokon át, terebélyesedik, virágzik azután is, hogy kihalt az uralkodócsalád.

Túlél minden vihart, külső támadást, mert gyökerei a népből, annak mélybe ágazó génjeiből táplálkoznak.

Nem pusztul el akkor sem, amikor Európa s a világ túlnyomó részében irtják a kisebbségeket, a más nyelven beszélőket, a sok- vagy egy Istenimádókat.

Megmarad, amikor a gyűlölet hullámai, hadai átcsapnak féltve őrzött határaikon. Megtépett lombjai továbbra is védik, takargatják a honi, vagy szélrózsa minden irányából hozzánk menekülő üldözötteket.

Az Árpád-ház után

Az Árpád-házi uralkodók kihalásával tulajdonképpen a magyarországi zsidóság helyzete nem változott. Több mint fél évszázadon át, továbbra is békességben élnek. Élvezik első nagy királyunk, Szt. István által lefektetett és utódai által is betartott törvények minden kisebbséget védő oltalmát. Fontos ezen tényeknek folyamatos hangoztatása, hiszen tőlünk nyugatra ugyanezen időben vérvádakkal s azok borzalmas következményeivel teszik tönkre létüket. Karintia, Stíria kiűzi őket. A német és francia földön „zsidóölők” gyilkolják a menekülni nem tudókat. A pusztító pestisjárványok keltésével is a zsidókat vádolják. A magyarság elutasítja a lázítókat, rémhírterjesztőket, megőrzi méltóságát és így az országban megmarad továbbra is a nyugalom.

Nagy Lajos hosszú s rendkívüli sikeres uralkodását érdemes külön megvizsgálni a magyar zsidóság szempontjából, hiszen azokból figyelemreméltó tanulságokat lehet napjainkban is levonni. Lajos birodalma minden korábbinál nagyobb. Katonai-gazdasági ereje vitathatatlan Európa-szerte. Alattvalói különböző ajkú, vallású és származású népekből adódtak. Uralkodása kezdetén a zsidóság a legfelsőbb vezetőréteghez hasonlóan nem vett részt a közterhek viselésében. Értethetővé vált, hogy emiatt az általános jólét ellenére sok panasz, zúgolódás keletkezett e kivételezés miatt.

Lajos király, az Anjou uralkodóház legnagyobbja, szigorú rendeletekkel eltörölte az említett kiváltságokat. A zsidóság túlnyomó része neheztelés nélkül tudomásul vette, hogy ezentúl részt kell vállalnia a haderő fenntartásában, a városfalak építésében, a haza védelmében. Az arisztokraták és kiskirályok is jól emlékeztek még a rozgonyi csatára - Csák Máté veszett harcára -, és így azok sem vitáztak tovább a terhek egyenlő megosztásáról. Helyreállt a béke, megszűntek a panaszok... legalábbis egy rövid időre. Lajos ezentúl már a lelkek fölött is uralkodni kívánt. El akarta érni, hogy a roppant birodalma minden ajkú, vallású népe térjen át az „egyetlen üdvözítő” hitre, és legyen Jézus tanainak követője. A „hittérítő” buzgólkodást az ősi hitükhöz ragaszkodók visszautasították... elsősorban a Mózes vallásúak. „Szándékát önfejű makacsságuk miatt véghez nem vihettem”- jegyzi fel a korabeli krónikás, pedig a megkeresztelkedőknek mindent ígért, többek között teljes adómentességet, valamint a „magyarok összes jogait”. A zsidók nem keresztelkedtek. Lajos is konokul ragaszkodott az „egyház „zászlóhordozójá”-tól elvárható elvekhez, és elrendelte kiűzetésüket. Tehát akkor és csak így került sor hazánkban, az idegenvérű Anjou uralkodóház parancsára, a zsidók elleni első atrocitásra. Nem ismeretesek eléggé az akkori kitelepítés körülményei, de tudottak azon adatok, melyek szerint a nép nem osztozik a más országokban ismert ilyen alkalmakkor megszokott

kegyetlenkedésekben, rablásokban, gyilkolásokban. Élt még az „ösrégi szellem”. Ezen adatokat ismerve felvetődik a kérdés- miért nem lázadt fel a magyar nép egységesen az akkori Európa leg hatalmasabb ura ellen a bajba jutottak érdekében? No, de az oknyomozó, összehasonlító történetírás egyetlen egy olyan esetet sem ismer, hogy egy nép harcba száll uralkodója ellen a hazájában élő kisebbségek érdekében. Ki lépett fel az inkvizítorok ellen? A spanyol zsidók kiűzése nemzeti királynőjük műve volt, ahol a nép örömujjongása kísérte a szerencsétlen földönfutókat. Ki védte a hugenottákat a Szent Bertalan éjszakai mészárlás idején? Francia ölte a franciát más hite miatt. Mit tett az orosz nép vagy az angol királyi udvar a rokon cári család kiirtásának megakadályozására? Ki merészelt a véreskező Sztálinnak ellenállni hatvanmillió alattvalója kipusztítása folyamán? Ki emelte fel Hitler uralmának kezdetén tiltakozó szavát, amidőn még csak saját „árjait” gyilkoltatta? A félhold nevében kiirtott keresztény örmények sorsáról is csak a kései szépirodalom elmélkedik. Mit tett Amerika népe japán származású honpolgárai deportálásakor? Pedig e szorgalmas nép nem érdemelte meg azt a mostoha bánásmódot, amelybe a befogadó rajtuk gazdagodók ok nélkül részesítették. Továbbmenve: van-e bizonyíték, hogy egy kis nép függetlenségéért, léteért egy nagyhatalom, érdek nélkül, idealizmusból harcba menjen? Ki támogatta hazánkat Muhinál, Mohácsnál? Ma már tudott: azt várta a „kulturált Nyugat”, hogy kivérezzünk, majd pedig 150 évig tartó

rabság után „felszabadítson”, és a kipusztult magyarság helyére könnyen kezelhető idegeneket telepítsen. Ki támogatta Rákóczi, Kossuth szabadságharcát? Rodostót, Turint kapták jutalmul... Ki állt mellénk a trianoni, párizsi kényszerbékék diktálása idején? Vagy akár az 1919-es vörös rémuralom idején? Hogy az 1956-os hősi szabadságharcunkat ne is említsük. De térjünk vissza Nagy Lajos korához. A történetírók Lajos minden jó és rossz tulajdonsága, adottsága mellett, legnagyobb erényének könyvelik el, hogy minden magabiztossága, keményfejűsége ellenére, gyorsan belátta tévedéseinek káros következményeit, változtatni akart és tudott azokon... Amidőn az ország pénzügyei akadozni látszanak, a kincstár kiürülőben van, visszahívátja a pénzhez, üzleteléshez, kölcsönökhöz jól értőket, a kiutasított zsidókat. Azonban, az alig néhány évig tartó száműzetés maradandó nyomokat hagyott a megalázottakban. Elvesztették az Árpádok alatt kialakult feltétlen bizalmukat az idegen származású uralkodóházban. Lajost a „harmatlelkű” Mária lánya követte a trónon. A közügyek ugyan ziláltak, de a visszatérők jogai csorbíthatatlanok. Ismét összehasonlítás: Ausztriát ekkor már „véres ország”-ként, elátkozott földként jegyzi fel az akkori zsidó krónikás. Az osztrák származású Albert herceg- a leendő magyar uralkodó- különös erőszakkal jeleskedik az üldözöttek sanyargatásában. Bebörtönzés, máglyahalál, kiűzetés vár a szerencsétlenekre. Sokan a halálba menekülnek, az öngyilkosok száma riasz-

tó. Hazánk, ki tudja hányadszor, ismét befogadja a menekülőket.

Zsigmond király karaktere külön figyelmet érdemel. Bohém, pazarló, könnyelmű, érdekből segítő, állandó pénzügyi nehézségekkel küszködik... de jól tudja, hol a segítség. Miközben elnézi a Német Császárságban az óhitűek kegyetlen bántalmazását. Magyarhonban hajlékonyabban kell, hogy kezelje őket. Kezeli is. Pénz beszél... Megengedi számukra „az országos tanács” felállítását, ahol a talmudi tanokon kicsiszolt elmék képviselik érdekeiket. Páratlan intézmény, egyedülálló Európában. Zsigmond örvendezik. Nagy érdeme, hogy felismerte: amit nem tudott megtenni Prágában, a magyar tolerancia segítségével könnyedén eléri Buda várában. Nincs panasz. Az „élni és élni hagyni” elve hazánkban feltétel nélkül érvényesül. A „zsigmondizmus”, a már említett Albert - most már magyar király - korai halála miatt, csak rövid időre szakad meg. V. László uralkodása ismét kedvez a zsidóságnak. Míg birodalma nyugtai tartományaiban változatlanul dühöng az antiszemitizmus minden alakzata, Magyarországon el kell hogy csituljon a zsidók félelme. Megtehettük, hiszen nándorfehérvári győzelmünktől zengett Európa. Saját ura volt a magyar.

A középkori Európa egyik leghatalmasabb birodalma Mátyás Magyarország. Viszonya a zsidósághoz példaképpül szolgál nemcsak kora, de az elkövetkezendő idők uralkodói számára is. Ismerete hibáikat, de elismerte érdemeiket is.

Az előzőeket ostorozta, az utóbbiakat megbecsülte, felhasználta.

Felállított Budán egy olyan hivatalt, melynek feladata volt a zsidó javakra, személyi biztonságra felügyelni. Az intézmény vezetője kizárólag zsidó lehetett, akinek bejárata volt a királyi udvarba, Mátyással személyesen tárgyalhatott. Egyedülálló intézmény. Amikor Beatrixszel frigyre lép, a budai ünnepi bevonuláson a hozsannázó tömegben lovagolnak a zsidók is pompázó népi viseletben, fegyverrel oldalukon. Páratlan jelenet az akkori időkben! Kohn Sámuel írása is csodálattal emlékezik meg róla!

Ugyanakkor a krónikások feljegyezték, hogy nem szerette a zsidók vallását, annak rituális megnyilvánulásait. Nem kedvelte a maguk választotta elkülönülésüket, szokásaikat. De ha valaki áttért, idomult a többséghez, a legmagasabb állami vagy egyházi méltóságot is megkaphatta. Az áttérőket újszülötteknek tekintette, akiknek nincsenek bűnei, terhei, tiszta lappal folytathatták „új életüket”. Önálló, hatalmas volt. Megtehetette.

Mátyás élete, személye, uralkodása ma is rendkívül izgalmas tanító célzatú filmtéma lehetne.

„Meghalt Mátyás király, oda az igazság”- él még ma is a Kárpát-medence magyarsága szívében. Kis fenntartással mondván talán minden, e tájon élő népre is érvényes ez. Mátyás halálával a magyar zsidóság történetének is új lapjai kezdődnek. Ha meggyengül a nép ereje, az „ösrégi szellem” is elhalványul. Elszaporodnak az ellenük elkövetett atrocitások, különösen azon városokban, ahol a

lakosság zöme idegen ajkú. Sopron, Pozsony, Nagyszombat, Buda iparosai, kereskedői nem szívlelik a zsidókkal való versengés következményeit. Érdekes megjegyezni ugyanakkor, az Alföld szintiszta magyar lakosú-Debrecen, Szeged, Várad stb.- városaiban nyoma sincs az antiszemitizmusnak, az ilyenfajta üzleti vetélkedésnek. Dózsa György parasztlázadása sem irányul a „dolgos kezek” ellen. Egyetlen zsidó nem esik áldozatul, az „urak elleni” felkelésnek. A felsorolt városok is főleg az uzsorásokat gyűlölik. Kik az uzsorások? Mindenki az, aki pénzzel foglalkozik... A középkori keresztény hit törvényei tiltják a kamatra adott kölcsönöket. E nélkül pedig nincs üzlet, nincs kereskedelem. Kárhozzon el a bankár, kerüljön pokolba az uzsorás- mondják a hívők. De lehetséges lett volna ezen egyedülálló vagyonszerzési lehetőségnek ellenállni? Valóban sokan voltak a kufárok között, akik kérlelhetetlenül ki játszották az egyház effajta tanítását. Ezen időkből származik egy feljegyzés: a komáromi főispán azzal vádolja őket, hogy a mérhetetlen nagyságú kamatok visszafizetése elől jobbágyai más honba bujdosnak. Volt közöttük olyan is, aki a nagyszombati uzsorástól felvett egy Forintért már húsz Forintot és egy tehenet fizetett. A bankok napjainkban is megszívlelhetnék tanulságait. Különösen a hazánknak hitelezők. Lapozzunk bele egy erről szóló zsidó tanulmányba. „Fájdalmas jelenség, hogy komoly zsidó történetírók megállnak a külső kényszer szegényes mentségénél, ha erre a kérdésre sor kerül”. Láttuk, a kényszerű lehetőség

valóban fennállott: a legtöbb „tisztességes” foglalkozásból ki voltak tiltva, de ez a körülmény nem jelenti azt, hogy csak tisztességtelen fogásokkal lehet a szakmában boldogulni. Tévedés ne essék, az uzsoráskodás nincs valláshoz, fajhoz, ideológiához kötve. A foglalkozás meghatározza és formálja az embert. Pl. Amikor Anglia népe kiűzi a zsidóit, és kereskedelmét, pénzügyeit a bevándorolt olaszok veszik át, akkor keletkezett a mondás: „rosszabb a zsidónál”. Az uzsorás mindig könyörtelenül hajtja végre üzleti céljait.

Napjainkban is lázadozik a kölcsönkérő. Különösen akkor, ha úgy tudja, hogy „egy forintot” kapott és egy országot kérnek, illetve vesznek el érte cserébe.

A mohácsi tragédia évszázadokra – talán örökre – eldöntötte a Kárpát – medence magyarsága sorsát . Népünk fennmaradása, léte, azóta is folyamatosan veszélyben van. Ugyanakkor a magyar zsidóság – noha ugyancsak pusztító viharokat kellett kiállnia – túlélte minden sorscsapást, megpróbáltatást és manapság a világ zsidóságával egyetemben elismerésre méltó virágzásnak örvend. Van-e egyszerű és elfogadható magyarázata az ugyanazon”családban” élő, egyenlő tehetséggel megáldott két „testvér” sorsának különböző irányú alakulására? Az egyik elsorvad, a másik egyre izmosodik, erősödik .A zsidóságot a több évezredes üldöztetés megedzette, megtanította a túlélés minden fortélyára, melynek egyik legfontosabb tartópillére az összetartozás, annak összes áldásos tar-

tozékával, főleg az egymást segítség kiapadhatatlan forrásával.

Ezzel szemben, megvizsgálva népünk tengernyi jó és rossz tulajdonságát, azt látjuk, hogy azok az erények veszttek ki fokozatosan, melyek egykor naggyá tették nemzetünket. Gondoljunk pl. a Vérszerződésre, mely biztosította a vezetés egységét. Másrészt emlékezzünk „nemzeti nagylétünk nagy temetőjére”, Mohácsra, amidőn az egyházi ügyekben ugyan jártas „Tomori büszke vezér”, kalocsai érsek vezette a magyar hadakat a sokszoros túlerőben levő törökkel szemben, miközben Szapolyai János jól felszerelt, harcedzett seregével „kőhajításnyi távolságból” szemlélte csapataink véres küzdelmét. „Turáni átok?”. Elfogadhatatlan érvelés, rossz magyarázkodás. Széthúzás, versengés a hatalomért, a magyar trónért, van igazában a háttérben. Nem beszélve a Dózsa György által vezetett parasztlázadás levezetéséről, szörnyű megtorlásáról. Amikor a köznép azt látja, hogy urai továbbra is rabszolgasorsban kívánják tartani, nem érzi a török elleni harc fontosságát. Vallja: az oszmánjárom sem lehet nehezebb a meglevőnél. Mohácsnál a középkori Magyarország szétfoslott. Az irigység, torzsalkodás, széthúzás elvégezte szomorú országvesztő munkáját. Sajnos ma sincsenek jobb kilátásaink. Nézzük, hogyan alakul a magyar zsidóság életútja a vesztes ütközet után. Gyorsan levonják a szükséges tanulságokat. A győzelmes Szulejmán parancsának engedelmeskedve, a birodalom belséjébe költöznek és keresik az ország nagy részét

megszállókkal a” békés egymás mellett élés” lehetőségeit. Tovább kereskednek, vállalják a török által kiszabott súlyos adók könyörtelen behajtását. Okosan cselekszenek, hiszen az „ősrégi szellem” nem védheti többé javaikat az özvegyé vált királyné spanyol honból hozott zsidógyűlöletének következményeitől. Az anyatejjel magábaszívott antiszemitizmus szabad utat enged a török által meg nem szállt idegen ajkú nyugati városok változatlanul fel-fellobbanó zsidóellenes atrocitásainak.

Erdély az akkori Európa és civilizált világ egyetlen helye, ahol Európa újkorában először van biztosítva a haza minden polgárának a teljes vallási, nyelvi, faji szabadság, beleértve a törvény előtti egyenlőséget is. A tordai országgyűlés 1545-ben iktatja törvénybe ezen paragrafusokat. Mi történik kerek négy évszázaddal később ugyanezen hazában? Hitler eddigi leghűségesebb szövetségese Románia, látván a háború elvesztését, átáll a szovjet oldalra, hátbatámadva eddigi harcostársait, betör Székelyföldre és katonái vérengzéseket hajtanak végre a védtelen, fegyvertelen magyarokon, öregeken, csecsemőkön, asszonyokon egyaránt, hogy még az oroszok is megelégedik a népirtást, „megzabolázzák” az effajta hadviselésben közismerten jártas, „új szövetségeseiket”. Ismételjük, történek ezen végzetes események abban az országban, ahol Bocskai István, Bethlen Gábor fejedelmek példát mutatnak a középkori Európának abból a demokráciából, melyet a földgömb lakóinak nagy része ma is csak

sóvárogva keres. A középkori Európa azonban hálátlannak bizonyult, amikor Erdély függetlensége, szabadsága egyáltalán magyar léte került veszélybe. Európa szégyenére alantas élvezetek fejében adták oda Erdélyt egy mohó még állam-má is alig fejlődött népnek. A trianoni béketárgyalások bordélyházi bódulatában.

Bethlen Gábor nemzetközi jelentőségre emelte Erdélyt. Országát „életében ellenség lova lába nem taposta”. Székelyekből, hajdúkból álló hadait senki le nem győzte. Mindenkiel szemben rendkívül toleráns volt. Mint igaz protestáns, visszafogadta a kiűzött jezsuitákat, befogadta a Habsburg királyság által kiűzött zsidókat és mentesítette őket az Európa-szerte kötelező sárga csillag viselésétől. Az ortodox románoknak püspökséget alapított. A mindenhol üldözött anabaptistákat is letelepíti. Hűséges utódja, Kemény János e szavakkal gyászolja: „Oh vajha, avagy ne született, avagy örökké élt volna”. Igen így sóhajt Erdély népe ma is fel. Hozzátehetjük: legalább szelleme élne az Antonescu uralmát vissza-sírók, a „Funárok” szomorú földjén.

A Habsburgok alatt...

A másfél évszázados török uralom végeztével az ország egysége helyreállt, de nagy árat kellett fizetni érte. Az oszmán jármot Habsburg iga váltja fel. Erdélyben is megszűnik a bethleni szellem. Erdély „rabigába görnyed”. Elveszti önállóságát. A törökverő Habsburg birodalomban Kollonics bíboros irányítja azt a vallásüldözést, melynek egyformán áldozata a „felszabadított” ország minden lakója, aki nem az „egyetlen üdvözítő hit” követője. Tanácsára a Mózes vallásúakat és a magyarokat fokozott türelmetlenséggel kezelik. A zsidókat kitiltják a bányavárosokból, ipart nem üzhetnek, tüzzel-vassal folyik a németesítés, katolizálás. Hirdetik: „A forradalomra és nyugtalan-ságra hajló magyar vért megtörni csak kemény erőszakkal lehet.” Őseink egykor szabad földjén együtt szenvedünk a zsidósággal.

A gályarabok sorsa is előrevetíti árnyékát az elkövetkezendő idők nagy tragédiáinak, amikor százezreket üldöznek pusztán hitük miatt. Ma sincsen protestáns vagy más meggyőződésű, akit ne szomorítanak el a gályarabságra hurcoltak emlékei. De egyezzünk meg, jussunk közös nevezőre, akármilyen bűnöket is követtek el a ma élők elődei a gályarabságra ítélt nemzettel szemben, helytelen volt elvárni, hogy a katolikus egyház legtöbbje – a Református Világtalálkozó alkalmával – bocsánatot kérjen az

elődei által elkövetett bűnökért. Sokkal magasztosabb lett volna a gályarabok emlékművének megkoszorúzása a pápa megaláztatása nélkül.

A török által kifosztott, pusztává vált országban alig marad ember, alig marad zsidó. A bevándorlás lassan indul csak újra, felgyorsul különösen a keleti megyékben, amikor a Hmelnicki - féle lázadást követő zsidóüldözések alkalmával félmillió zsidót mészárolnak le a kozákok. A leírhatatlan orosz nyomor elől menekülve is tömegesen keresnek új hazát a bőven termő, a mindenki számára kenyeret adó Kárpát-medencében.

A nyugati bevándorlás akkor kap ismét erőre, amidőn III. Károly a zsidóírtásnak azt a különleges formáját választja, miszerint csak az elsőszülöttnek a engedélyezi a családalapítást. Az újonnan jöttek kizárólag falvakban telepednek le, ahol az anyagi jólétet, szabadságot mi sem bizonyítja jobban, hogy nem tartozik a kivételek közé, ha egy-egy családban 10-20 főnyi a gyermekáldás. A városok változatlanul ellenszenvvel viseltetnek a „jött-ment” versenytársak iránt. A magyar falvak népe annál nagyobb megértéssel fogadja. Örül a befogadott kisiparosoknak: szabók, tímárok, takácsok, hamuzsír-égetők gazdagítják a magyar vidékeket. A kezdetben csak házaló, rongyot, tollat felvásárlók egyre jobban élénkítik a kereskedelmet. A legügyesebbek látványosan gyarapodnak. Rákóczi fejedelem bankára az akkori idők nemzetközileg is jól ismert pénzszakembere, Oppenheimer volt. Nem beszélve Heine, a költő dédnagyapjáról, aki Pozsony városából irányította

a messze földre kiterjedő pénz-és kereskedelmi hálózatát.

Az elmondottak folyamatosan tanúsítják, hogy a magyar ember minden szinten megértéssel bánik a rászorulókkal, bevándorlókkal, üldözöttekkel. Elismeri tehetségét, szorgalmát és hagyja érvényesülni az élet minden területén. Nem ismeri a diszkrimináció ártalmas fogalmát.

II. Józsefet a legfelvilágosultabb, leghaladottabb Habsburg uralkodónak ismeri a történelem. Jószándékú tervei, megvalósult rendeletei megkülönböztetik a nagy nemzeti királyaink idején megismert, mindenkre kiterjedő toleranciát. Zsidó-reform rendelete elsősorban az évszázadok óta fennálló sérelmeket igyekszik enyhíteni. A gazdasági tilalmakat eltörli, megnyitja a városokat – a bányavárosok kivételével – előttük. Kereskedhetnek, ipart űzhetnek. A keresztény iskolákat látogathatják a zsidó tanulók, de kiköti: „minden megkülönböztető jelzés nélkül, nehogy az iskolatársak gúnyolódhassanak rajtuk.” Érdekes manapság is tanulmányozni rendeletei azon szakaszát, mely hangsúlyozza: a zsidó tanulók, akarataik szerint csak a keresztény ima elhangzása után lépjenek be az osztályba...Mind a többség, mind a kisebbség jogai egy időben érvényesülni tudnak. Az eljárás ellentétben áll a ma világszerte elterjedt kisebbségi jogokkal, ahol sokszor a többség akarata az, amelyik nem érvényesül!

A kalapos király némelyik nézete mégis a zsidók elleni türelmetlenségéről tanúskodik. „Ám éljenek vallásuk szerint, de mondjanak le államel-

lenes, káros nézeteikről és engedelmeskedjenek a parancsoknak, hogy ők is, az állam is elégedett lehessen.” Ha nem így tesz, elüzi őket. Fejtegetéseit így folytatja: „A zsidónak mint népnek – semmit.” Ezen nézetei kétségtelenül hasonlítanak a ma is elfogadhatatlannak minősített, sokszor világszerte felbukkanó nézeteknek. Mi, magyarok gondoljunk elsősorban szomszédaink kisebbségi politikájára, ahol még az egyéni érvényesülés lehetőségei is kizáratnak, ha az államhatalom azt jónak látja, megkívánja.

Ezekből az időkből származik – 1790 – Nagyváthy János röpirata, mely hűen tükrözi az általános magyar felfogást: ” Semmi okunk rá, hogy a Sidó nemzetséget vallásáért, különös szokásáért a lakosságból kirekesszük annyira, hogy élete megszenvedéséért türelem-adót kívánunk...és miért? Azért, mert él. Oh, Európa! Európa! Ugyan mikor ezt cselekszed, nem magad ellen vétkezel-e?” A röpirat jóslatban folytatódik:” A magyar nemesség lesz az első Európában, mely ennek az ügyefogyott és üldözött népnek szabadságot, oltalmat ajánl, tsupán csak emberi szeretetből, noha azt is meg kell vallani, hogy ez a Nemzetség hasznot is nem legkevesebbet hajt, mind a Hazának, mind a Nemességnek különösen.” Tudjuk a röpirat intelmei a magyar néphez vannak intézve, de közös elnyomóinknak szólnak. Rövidesen a jóslat egyes részei valóra válnak. A Bécsből nemrégén kiűzöttek Magyarországon, Kismartonban találnak új hazát. Csakhamar, akárcsak Pozsonyban, Talmudi Főiskolát nyitnak. Ezentúl

hazánk látja el rabbikkal a külföldi közösségeket is. Az összehasonlításra ismét alkalom adódik. Az elmúlt ateista rendszerekben, akárcsak napjainkban is, gyakoroljuk elődeink buzgalmát. A magyar rabbiképzőkből világhírű talmudisták kerülnek el a szélrózsa minden irányába. Észak-és Dél-Amerikában, Kassán, Varsóban, Moszkvában éppúgy hirdetik az ígét a magyar rabbiképző növendékei, mint az Izraelben vagy Kanadában vendégrabbiként működő főpapjaik.

Történnek az elmondottak az Úr azon esztendejében, midőn egyik szomszédunknál a nyílt utcán fényes nappal rabbit vernek, a kultúrájára rendkívül büszke másik nép hosszú börtönre ítél a szélsőjobboldali elveket hirdető, gyorsan cseperedő új vezérét, vagy amikor a sok-sok ezer éves múltra hivatkozó, minket lefasisztázó hatalom cinikusan minden kisebbségi jogot megad annak a népnek, mely a világháború előtt közel egymillió lelket számlált, ma viszont tíz-húszeszes létszámmal a gyűlölet tengerében vergődik.

Hova lettek, mivé váltak szomszédaink zsidó milliói? Merre voltak az életmentő Wallenbergék, Kasztner Rezsők?

A Habsburg uralkodók – néhány kivétellel – mind a magyarokat, mind a zsidókat alacsonyabb rendű fajnak minősítették. Elnyomták, kihasználták, lenézték őket. Különösen megvetették a „hazátlan jöttmenteket”, a nagy szláv pogromok elől menekülő nincsteleneket.

Ennek megfelelően alig hunyta le szemét a „nagy toleráns” kalapos király, újból fellángolt

hazánk idegen ajkú városainak jól ismert zsidóellenessége. A kétségbeesettek az új császárhoz, II. Lipóthoz fordultak segítségért. A petíció így hangzik: „Mi csak azt akarjuk, hogy ama jogok, melyek minden embert általánosan megilletnek, nekünk is adassanak meg! Végre szabadjon nekünk is a haza hasznos polgárának lenni... nincs a földkerekségen más hazánk, nincsenek más testvéreink, mint akikkel egy társadalomban élünk és halunk, nincs más oltalmunk, mint a haza törvényei! Nincs más menedékünk, mint az emberiség ama kötelességei, melyekkel ember ember iránt kivétel nélkül tartozik. Végül is csak amolyan szülőindák vagyunk, melyek természetüknél fogva nem emelkedhetnek fel másként, csak ha egy szomszédos fa támaszt nyújt. Honnan várjunk békét, nyugalmat, bátorságot, ha nem az államtól, mely bennünket már régóta anyaként fogadott be?”

Vajon nem hangozhatna el jogosan egy hasonló jajkiáltás manapság a történelmi Magyarország területén több mint ezer éve egy tömbben élő – Trianonban elszakított – testvéreink ajkáról is? Pedig mi harcokban vérezve, elvérezve, védtük hazánk szent rögeit a minden irányban ránk törő barbársággal szemben. Védtük egyben a nyugat minden vívmányát, kultúráját, vallását, gazdagságát. A közös császári elnyomás, megalázás idején, saját jogainkért is harcolva, az „ösi szellem” megmaradt ereje szembeszáll a hatalom zsidóüldözésével. Idézzük:” Minthogy a rendek 1790-ben igen kedvezően gondoskodnak a zsidók felől, fé-

lő, hogy ezután is olyan kedvezményeket adnak nekik, melyek károsak lehetnek a polgári kereskedelemre” –hangzik a főként német lakosságú városok panasza. Röpiratban válaszol erre a nemzeti felfogás:” A zsidók és görögök megpusztult hazánkat népesítik, kereskedéseik, mesterségeik és szorgalmasságai által gazdagítják, s azt még az idegenek, sőt ellenségeink előtt is velünk együtt tekintetessé teszik. Adjuk meg hát mi is ezeknek a hasznos tagoknak mindazt, amivel nekik, mint embereknek, mint hasznos lakosoknak, a természet szent törvényei szerint tartozunk.”

A zsidóság egy része hálás igyekezettel kíván asszimilálódni. A pesti hitközség 1834-ben magyar nyelvű iskolát nyit. Támogatói között megtaláljuk a magyar élet legjobbjait: Fényes Elek, Eötvös József, Toldy Ferenc, Fáy András, Bajza József stb. A megyék zsidó tisztiorvost választanak:” hogy a nemzet értékes elemekkel gyarapodjék”. Az általános biztonságot, jólétet legjobban a zsidók rendkívül magas szaporulata tükrözi.

Noha Kölcsey vagy Széchenyi fél a szegény zsidók tömeges bevándorlásától, mégis Kossuth szelleme az irányadó. Bár Ő is „tisztában van” a nincstelen máramarosi zsidók okozta nehézségekkel, mégis küzd a honi és az újonnan beáramlott zsidók egyenjogúságáért. Az

„érdemesek nemességet is kaphatnak”! Tisztában vannak vele: egyenjogúságot csak a magyarok segítségével kapnak. Hiába tiltakoznak a céhek, kereskedők, iparosok, hiába tiltakozik Bécs a türelmi adó megszüntetése ellen.

A Magyarországi Rabbik Tanácsa hangoztatja: minden embert felebarátjuknak tekintenek, az Országot valóságos és egyetlen hazájuknak tekintik.

Közelednek történelmünk nagy napjai.

Az 1848-as márciusi pontok egyike követeli a törvény előtti egyenlőséget. A zsidó vezetők felismerik ennek rendkívüli jelentőségét. Kiáltvány-nyal fordulnak hitsorstársaikhoz: "Tisztelt honfitársak! Ami csaknem mindenütt véres áldozatokba került, itt a lakosok egyértelműsége által békés és törvényes úton vívatott ki."

Az új törvényt a pozsonyi országgyűlés egyhangúan megszavazta.

A már emlegetett városi csöcselék háborog, rabol, tör-zúz, nem kedveli az egyenlőséget. Csak az országgyűlési lelkes magyar ifjak tudták megfékezni a tüntetőket, fosztogatókat.

Ma is büszkék lehetünk akkori fiataljainkra. Történelmet alkottak újra. Élt bennük az „ösi szellem”. Hasonlóan léptek föl a Kassai Akadémia fiataljai a helybeli keresztény kézműves iparosok ellen, akik a kenyerüket féltve tiltakoztak az egyenjogúsítás miatt.

Petőfi így fogalmaz: "Német polgárok, bevádol-lak benneteket a nemzet és az utókor előtt!"...Ti., ők nyilatkoztak először, hogy maguk közé zsidót nem vesznek, s így ők dobtak „először sarat március 15-ének szűztiszta zászlójára”...” Avagy nem kiáltottatok-e velünk: Szabadság, egyenlőség, testvériség? Legyen bennetek annyi becsületérzés, hogyha már nem szeretitek is e nemzetet, melynek

földjén meghíztatok, legalább ne piszkoljátok azt be”.

Szigorú szavak!... Ha ma lenne Petőfi Sándorunk, vajon hogyan nyilatkozna? Mit szólna a kölcsönkhöz, sajtómaffiókhoz, az ország eladásához, lezüllesztéséhez? A német polgárok helyett kiket ostorozna? Vajon az „akasszátok fel a királyokat” verssorait hogyan módosítaná?

A Szózat írója, a magyar és a világirodalom másik halhatatlanja, Vörösmarty Mihály régen elhangzott szavai ma is érvényesek és idézendők:” E gyűlölet két egymást kölcsönösen segítő vétekben gyökerezik. A zsidók elzárkózási hajlamában és politikájában. A zsidó elzárkózik, mert a többi lakók társaságából kirekesztve van, s kirekesztik, mert elzárkózott. Ezen az örökké forgó kereken jár – kel fel s alá a gyűlölség. Kinek kötelessége a forgó kereket megállítani? Annak, aki hatalmasabb. Ki a hatalmasabb? Bizonyára nem a zsidók.” –Ma vajon kit jelölne erősebbnek?

Hinni akarjuk, hogy csak egy kis réteg az, mely kifürkészhetetlen célok elérése érdekében fel kívánja áldozni a gyűlölet oltárán az egymást segítő, egymást becsülő múltunkat.

Visszatérve az 1848-as szabadságharc dicső napjaira: az egybeforrott nemzet világgraszoló csodát művelt. Széttörte bilincseit. S ebben a zsidók is kivették részüket. A cári zsarnokság ereje kellett hozzá, hogy vérbe fojtsák a függetlenségért vívott küzdelmünket. A megtorlás szörnyű volt. Az aradi vértanúk, a hosszú börtönre ítélt nevek mellett meg kellett tanulnunk pl. Woitz Adolf

győri lakos nevét is, akit Haynau főbelövetett. Vagy Hirsch Lipótét, aki a világosi fegyverletétel után Amerikába menekül, majd a honvág haza-kényszeríti, hogy osztozzon a szabadságharcban levert honvédek szomorú sorsában.

A Bach - korszakvégeztével jobb napok virrad-nak a meggyötört Hazára. Az uralom belátja: a szabadság iránti vágyat nem lehet, nem szabad többé visszafojtani. Az újrászerveződő magyar politikai életben a zsidó haladást képviselők ismét szerepet kapnak. Pesten Jókai, Tóth Kálmán, s számos előkelőség részt vesz az ünnepen, ahol a zsinagógában Maiszl főrabbi ünnepi szózata után fölcsendül a magyar Himnusz. S a magyar – zsidó jó kapcsolatok nem lehet kívülálló erővel meg-állítani. Kohn Sámuel, az ismert történész lesz az első magyar nyelvű szónok, amikor 1867-ben az országgyűlés kimondja a zsidók teljes egyenjogú-ságát. A csodarabbi könnyes szemekkel mondja: „Nem a körülmények által kényszerítve, nem va-lamely kényúr hatalom szavára, nem egy kisebb-ség zajongása és tiltakozása révén adták meg jo-gainkat, hanem egy egész nagy nemzet tette!”

Eddigi fejtegetéseinkben igyekeztünk számotte-vő érvelést felsorolni a magyar tolerancia, józan-ság, mértéktartás bizonyítására. De nézzük meg, miképpen alakul egy tipikusan antiszemita ma-gyar

életútja hazánkban a múlt századot befejező évek-ben.

Istóczy Győző, mint a legtöbb magyar nemes, barátkozik a zsidókkal, majd egy óhitű ismerőse

visszaél bizalmával, minek következményeként elveszti járásbírói tisztségét. – „Így lettem antiszemita.” Megalakította a „Nemzsidók Szövetségét”, mely bejutott a parlamentbe. Beszédeiben felhívta a figyelmet a harács zsidók térfoglalása ellen.

De a magyar nem szereti a szélsőségeket. Az antiszemita párt megbukott. Nem zárhatjuk le a múlt század idézését a tiszacszlári tragédia megemlézése nélkül. De most ne azon vitatkozzunk, ki ölte meg, hova lett a mezítlábos Solymosi Eszter törékeny teste, elégedjünk meg azzal, hogy bejárta a hír a világot: a magyarság színe-java- még száműzetésben élő Kossuth Lajos is – kiált amellett, hogy egyesek tetteiből nem lehet általánosítani. S meg voltunk győződve arról, hogy józanul ítéljük meg ezt a nehéz ügyet -, mindaddig, míg a „Tutajosok” című mozgókép Tiszaeszlár ürügyén (is) fasiszta múltat kreált nekünk. Láttuk a tüzes vassal, ávós módszerekkel lefolyó vallatásokat, a kicsikart hamis vallomásokat, hallottuk a megkínzottak halálhörgését... Miféle bűnös szándék hamisította meg még Krúdy Gyula, Eötvös Károly beszámolóit is? Kinek érdeke, hogy annyi józan tiltakozás után jelenleg is világszerte vetítsék ezt a durva hamisítást?! Hinni akarunk abban, hogy a „Schindler list” alkotója maradandó műben tudta volna megörökíteni a Tisza-parti kis cselédlány rövid életét.

Ő talán figyelembe vette volna Hevesi főrabbi megállapítását: „Népünk több ezer éves történelme alatt soha nem élt oly szabadon, oly anyagi ,

szellemi jólétben, mint a századfordulói Magyarországon.”

Az 1700. évi népszámlálás idején az izraeli felekezetűek az ötezret sem érik el. A Reformkor, a Szabadságharc, majd a kiegyezés idején hozott törvények elindítják azt a jólétet, melynek eredményeként az első világháború idején már meghaladják az 1 milliót. Az orvosok, ügyvédek, ötven százaléka zsidó származású. 1884-ben 1,75 millió katasztrális holdat mondhatnak sajátjuknak. Tíz évvel később 2, 62 millióra, a húszas években 4,8 millióra emelkedik a birtokukban levő holdak összessége. Az iparban, gépgyártásban is a zsidók vagy zsidó származásúak játszották a vezető szerepet. Molnár Ferenc, Kiss József, Szép Ernő és más zsidó szerzők művei gazdagítják irodalmunkat. Harsányi János pénz-és kereskedelmi tárcánkat vezeti, Hazai Sámuel pedig a hadügyeket. A parlament mindkét házában jelentős arányt képviselnek.

A zsidóság túlnyomó része a nemzet integráns részének tudta magát. S tudhatta, mert a magyar ember az asszimilálódott és a nyelven beszélőket saját magával egyenlőnek tekinti.

Az első világháború elvesztése szörnyű következményekkel zúdult az országra. A trianoni parancsok idején egyedül maradtunk. Olyan népek szaggatták szét hazánkat, „kiket befogadtunk, védelmeztünk évszázadokon át”.

A magyar zsidóság nagy része velünk maradt; nem kívánták az idegen uralmat. Hivatalos vezetői, összeköttetései révén, nemzetközi téren til-

takoztak a történelmi Magyarország felosztása ellen.

Eredménytelenül. Ugyanakkor a megtévedt, minden emberségből kivetkőzött, túlnyomóan zsidó származású bolsevikok olyan vérengzést hajtottak végre a szerencsétlen hazában, melynek emlékeitől minden jóézésű ember ma is iszonyodik.

Történelmünk során talán ez volt az első alkalom, amikor a magyar-zsidó viszonyba súlyos ék verődik.

A Habsburgok után...

A közelmúlt eseményeit tárgyilagosan megírni, értékelni, a történetírás szigorú szabályait követve, bizony nem könnyű feladat. Különösen akkor, ha vannak sorsdöntő fordulatok, melyek titkait sokpecsétes lakat alatt őrzik beláthatatlan időkig. Ragadjunk ki ezen fejtegetések igazolására néhány példát. Az Egyesült Államok beavatkozásának okai, körülményei az első és második világháborúba.. A vietnami konfliktusban való részvétel, annak kudarca...Lincoln, Kennedy amerikai elnökök meggyilkolásának részletei... Hess Rudolf „missziója, öngyilkossága?”.. Hazánk bekényszerítésének igazi háttere a világégésekbe... A jaltai konferencia titkos záradékai... A máltai megállapodások részletei... Gorbacsov igazi szereposztása a Szovjetunió megbuktatásában... Az 1990-es magyar választások előtti vagy utáni paktumok... stb.stb.

Az elmondottakból adódik, hogy a szubjektív megítélések, a felületes adatgyűjtés, önéletrajzokból összetákolt korrajzok, régen elhalt szemtanúk állítólagos szóbeli beszámolóí, vagy a kényszerrel kicsikart vallomásokra való hivatkozások szükségszerűen torz tükörként ferdítik el a történelmi igazságot, annak tragikus következményeivel együtt... Azonban a legveszedelmesebb írások akkor születnek, amidőn bűnös érdekek irányítják a tollat. A nemzetközi jog egyik alapokmánya kimondja, hogy minden nép természetes joga saját

tárgyilagos történelmének ismerete. S hamis írá-
sok, dokumentumok terjesztése hazaárulás. Népek
becsmérlése a jogállamok törvényeire hivatkozva,
súlyos bűntényként kezelendők.

Mi tehát az említettek tudatában igyekezzünk
továbbra is tárgyilagosan, sőt jóhiszeműen megér-
teni és megértetni a magyar zsidóság legújabbkori
sorsának körülményeit, tragédiájának okait, moz-
gató erőit, következményeit. Vizsgáljuk meg, me-
lyek voltak azok a külső, belső tényezők, melyek
az „aranykorszakot” „vészkorszakká” változtat-
ták.

Mint már említettük, az első világháború
vérzivataros éveiben még együtt küzd az ország
színe-java az ezeréves haza fennmaradásáért. Hős
katonáink között zsidó származású közlegények,
magasrangú tisztek nemegyszer érdemelték ki a
haza legmagasabb elismerését. Az elveszett hábo-
rút Károlyi Mihály szerencsétlen politikai szerep-
lése tette még tragikusabbá. Köztársasági elnök-
ként képviselte azt a liberális-szocialista-
internacionális vonalat, melynek irányítói a hát-
térben maradtak, mert „nem állhattak ki az első
sorba, hiszen megjelenésük maga is elég arra,
hogy a még könnyen bolondítható embereket is
óvatosságra intse”. A sors könyvében azonban
más volt megírva. A háttérben lapulók mégis elő-
léphettek. Károlyi bukását a Kun Bélák, Szamu-
elyk rettenetes korszaka követi. Vörös terror sepri
végig az országot... Ártatlan emberek százait
akasztják, gyilkolják. Lenin fiúk pusztítják a ma-
gyar tájakat. Márai Sándor (akinek ma is elismer-

tek becsületes , szélsőségekre nem hajló nézetei, cselekedetei) mondja: Az „alja zsidóság” irányításával, részvételével az „alja magyarok” tartják félelemben a megdermedt országot.

Ezalatt a magyarság ellen a legelvakultabb propaganda folyik Európa - szerte. Különösen a csehek, románok működtetik eredményesen nacionalista valótlanosságokkal fűtött gépezetüket: elnyomtuk a kisebbségeket. Mi találtuk fel a kommunizmust, antiszemitizmust!...

Még Garibaldi fia is ellenünk fordult azzal érvelve, hogy az olaszok „testvéreit”, a románokat, Erdély „öslakóit” üldöztük századokon át. Nyugati szomszédunk a „judeo-bolsevista magyarok” kegyetlenségeit hangsúlyozva kívánja igazolni a Lajtán túli területek elrablását. Az uszítások célérték, a hazugságok következményeit ma is viseljük. A szentistváni magyar birodalom, „nyugat védőbástyája”, az Entente közreműködésével Trianonban megszűnik létezni. A nemzet ájultan vergődik a kommunizmus internacionalista hálójában.

A Tanácsköztársaság vezetői már a világot kívánták forradalmasítani: „Ha Bécs csatlakozik Budapesthez, a forradalmat elvihetjük Párizsba, Londonba!”

Ekkor döbönt rá a világ először magyar nemzet kálváriájára, annak várható következményeire, a bolsevizmus továbbterjedésének veszélyeire.

A magyar paraszt tér először magához a kábultságból... Már a vidéki funkcionáriusok is panaszkodnak a városi „fiatal agitátorok” működésére, a

kik a templomokból mozit kívánnak létesíteni... A bibliát száműzik, eltörlik a hitoktatást.. Az egyházi iskolákat államosítják. Már a népbiztos Nyisztor is szigorú intézkedéseket sürgetett a „taknyosok” ellen, akik az emberek millióinak - köztük a zsidóságnak is- vallásos meggyőződését tudatosan sértegetik, kigúnyolják. Az ország megmozdul. A polgárság, értelmiség is ocsúdni kezd. Megalakul a nemzeti hadsereg, Kun Béláék menekülnek. Az Entente hatalmak a bolsevista veszélyt látva nem ellenzik többé a nemzet fiainak harcát népünk megmaradásáért.

Ne maradjon említés nélkül egy figyelemre méltó vélemény, amely az 1919-es kommün létrejöttében a hazai zsidóság szerepét is okolja. S ezt a véleményt igen sokan osztják.

Azzal, hogy a zsidóság Magyarországon teljes egyenjogúsítást nyert, értelemszerűen helyet kapott a magyar politika legmagasabb intézményeiben is. Ezzel a magyar politika részévé vált. Megismerte erőnket, méginkább gyalró gyengeségeinket. Így vált lehetővé, hogy a hosszúra nyúló első világháború következtében elgyengült ország alkalmas prédájává váljon néhány tucat - Márai szerint - „alja zsidó” hatalmi mohóságának. Sajnos ehhez alkalmas terepet kínált a jellemében meggyengült magyar arisztokrácia is. Nem volt közöttük a magyar nemzethez elkötelezett, egy vezetésre képes személy sem. Így kerülhetett a hatalom az arisztokrácia asszisztálása mellett egy habókos gróf kezébe, aki végül is , mintha csak közülük való lett volna, átadta az ölébe hullott

hatalmat e csaknem kivétel nélkül „ alja zsidók-ból” álló szadista bünbandának. Akik aztán elfeledve ezeréves védelmünket kezét emeltek a befogadó nemzetre. Iszonyú szenvedést és kárt okozva a jobb sorsra érdemes magyarságnak. Még okot is adtak az amúgy is mindenre képes trianoni nemzetgyilkosoknak, amellyel elfedhették hálószo-ba korrumpálásukat.

Ha egymás mellé rakjuk a párisi Grand Oriens Szabadkőműves Nagypáholy trianonnal kapcsolatos üzelmeikről szerzett ismereteinket, akkor arra a szomorú következtetésre kényszerülünk, hogy ezek az „alja zsidók” bizony nem egy elszigetelt jelenséget képeztek, hanem részei voltak egy bü-nös gépezetnek, amelynek Magyarország volt leginkább útjában. És itt jönnek képbe Mauthner és Montefiori arisztokrata zsidók nyilvánosan is kimondott törekvései: „ Magyarországnak és Galíciának a miénknek kell lennie”. (Historich – genealoges Taschenbuch. Gesamten Adels Jehudaischen Ursprunges. Kyffhauser Verlag Weimar 1912. 135-136.oldal)

Víziójuk beteljesüléséhez Trianon volt az első lépés, amelyet azóta megtoldottak néhányval.

Horthy Miklós, az otrantói győztes tengeri csata hőse, aki örökre beírta nevét a világ haditengerészetének történetébe áll az új hadak élére.

Horthy egy ősrégi kismanesi család sarja, aki kiváló testi, szellemi, erkölcsi adottságokkal kerül az Osztrák-Magyar Monarchia haditengerészeti iskolájába, ahol kiváló eredménnyel fejezi be tanulmányait. Röviddel tisztté avatása után, mint

tengerész, bejárja a világ távoli részeit. Széles látóköre alapjaihoz e sok hónapos út is hozzájárult. Beletartozott Churchillel együtt a XX. század azon kevés államférfiainak sorába, aki „hazája tájain kívül más vidékeket” is megismert. Még béke honol a vén Európában, amikor megjósolja, hogy az elkövetkezendő háború kimenetelét a hadi és polgári tengerészet fogja eldönteni. Fölfigyeltek meglátásaira. Bizonyára ez is hozzájárult egy angol diplomata róla szól jellemzéséhez, amikor századunk legnagyobb reálpolitikusának titulálja. Ugyancsak szerepet játszhatott politikai nézetei kialakulásában Lajos Iván pécsi professzornak a '30-as években megjelent tanulmánya, amely – kora legtudományosabb eszközeit felhasználva-bizonyítja: „ha Hitler háborút kezd, teljes vereséget szenved, a nélkülözhetetlen nyersanyagok hiányában”. Lajos Iván írása, a „Szürke könyv” bestseller lett, sok nyelvre lefordították. A németek eredménytelenül tiltakoztak az újabb és újabb kiadások ellen. A Horthy-korszak igazi sajtószabadságának áldásait élvezzi a nemzet. Sajnos Lajos Iván írásából Horthy és kormányai nem tudtak jó következtetést levonni.

A század tragikus magyar történelmére jellemző, hogy az 1944-es német megszállás idején a könyv szerzőjét a németek Mauthausenbe deportálják. A háború befejezésével hazatérve, szovjet fogságba kerül. Onnan már nincs visszatérés. Örökre nyoma veszett... Senki sem törődik elhurcolása és halála körülményeivel, pedig merész meglátásaival eredményesen tudta a német propa-

ganda túlzásait ellensúlyozni. Írásai, szónoklatai nagymértékben járultak hozzá a magyar nép tisztánlátásához, s így vettek részt a későbbiekben, közvetve, az üldözöttek mentésében, hiszen írásai sok-sok embert győztek meg időben a valóságról, a hitleri eszmék várható bekövetkező bukásáról.

Nyomon követve Horthy Miklósnak, mint a hadsereg fővezérének a rend helyreállítására irányuló tetteit, látjuk, amint 1919 nyarától a bolsevisták fogságából kiszabadítja a túszulejtett „burzsoá” zsidók százait. Ezzel tesz először tanúbizonyságot a bajba jutottak védelméről. Ezek után nem meglepő, hogy a szegedi gondolat, amit a becsületes, hazájukat szerető polgárok kivétel nélkül magukévá tettek legfőbb anyagi támogatói a gazdag zsidóság köréből kerültek ki. Pl. Back Bernát malomtulajdonos, Biedl Samu fakereskedő, Wolfner báró börgyáros, Lányi Leo az ország leggazdagabb bankára stb. stb. A manapság kigúnyolt, üldözött szegedi doktrínák támogatása nem okozott nehézséget az össz-zsidóság részére sem, hiszen azok az Ó-és Újszövetség tanításain alapulnak.

A „vörös téboly” bukásával annak vezetői, az igazságszolgáltatás előtt menekülve, elhagyták a sebkéntől vérző országot. Ezentúl téveszméiket csak külföldről tudják okádni. Újabb koholt vádakkal igyekeznek rossz hírért kelteni a tönkretett országnak. A világ zsidóságát próbálják mozgósítani, bosszúból a kudarcba fulladt „világmegváltó” elveik bukása miatt.

„Antiszemizmus pusztítja az országot, ölik a zsidókat!” A zsidók legfőbb vezetői Magyarországra küldik Nathan Moszkowicsot, az amerikai hadsereg zsidó származású ezredesét, a vádak kivizsgálására. A magas rangú katona, bizottsága tagjaival bejárja az országot. Mindenkiel szabadon beszélhet, a tanúk százait hallgatja ki-köztük a zsidóság minden rangú és rendű tagjait. Horthyval is hosszan tárgyal. Végeredmény? Jelentésében összefoglalja: Magyarországon nem volt és nincs antiszemi-tizmus. S „nincs fehér terror”. Ugyanakkor tudomása van szörványos atrocitásokról. De leszögezi, hogy a zsidó „vörös terror” borzalmi sújtották először a lakosságot, s bár elítélendő, de érthető, hogy „még a türelméről közismert magyar nép egyes tagjai is elkeseredtek” – zárja le jelentését.

Az elmúlt félévszázadban nem volt szabad tudni Horthy Miklós azon üzenetéről sem, melyet, mint a hadsereg fővezére, a fővárosba való bevonulása előtt küldött Budapest megtorlástól, pogromoktól rettegő lakóinak: „Küldetésem a nemzet megmentése, és mindent ennek rendelek alá. Lehetséges, hogy a nemzet gyógyulási folyamata során a zsidóságot is érik majd igazságtalanságok, de ha a nemzet ismét egészséges lesz, arra fogok törekedni, hogy ezen a bajon is segítsek.” Az üzenet közvetítői a budapesti zsidó hitközség küldöttei voltak, akiket a fővezér siófoki főhadiszállásán fogadott. A bizottság tagjai arról is tanúskodtak, hogy Horthy szívélyesen fogadta és elbeszélgetett a delegáció tagjaival. Megállapodtak a teendőikben.

Ugyancsak tudnunk kell, hogy Horthy a hivatalos bevonulás előtt tárgyalt az Antanthatalmak megbízottaival az ország további sorsáról. Felkereste Bandholz amerikai, Gordon brit, Mombelli olasz és Grazinai francia tábornokokat. Mindegyikkel anyanyelvén beszélve értette meg a magyar álláspontot – amit a tábornokok egyaránt elfogadtak és támogattak. Az országban megindult a rend helyreállítása. A nemzeti hadsereg élén Horthy Miklós tengernagy 1919. november 16-án, a lakosság örömteli éljenzése közben, bevonult Budapestre. Bizonyára a négy tábornoknak is voltak feltételei Horthy számára. Ezeket azonban nem ismerjük, de ma már komoly sejtéseink vannak.

Az akkori liberális, de magyar érzésű Pesti Hírlap így tudósít: „Öregek, ifjak, férfiak, nők hatalmasok és gyöngék fohászosan rebegik: itt van a magyar hadsereg, itt a magyar haza!” Horthy beváltotta a zsidótanácsnak tett ígéretét: vigyázott, hogy a vétlen zsidóknak hajuk szála se görbüljön.

A Horthy által vezetett, a legértékesebb nemzeti és erkölcsi hagyományokra alapozó újraébredés az ősi szellem” visszatértét jelentette a megcsontított hazában.

A hitélet fő zászlóvivője Prohászka Ottokár lett, az a teológia professzor és katolikus püspök, aki jóvedelmét csaknem az utolsó fillérig szociális célokra adományozta, ezzel kiváltva még a többi vallási felekezet tagjainak csodálatát is, olyannyira, hogy amikor Szerb Antal szülei elhatározták, hogy katolizálnak, Prohászka püspök lett a leendő nagy irodalomtörténész keresztapja. Azon erők,

melyek szégyenteljes körülmények között (köpködés, rávizelés, ürülékdobálás kommunista indulók harsogása közben) a magyar katolikus egyház egyik legnagyobbjának Budapest belvárosában emelt szobrát ledöntötték - a megszálló szovjet csapatok védelme alatt – azok valószínűleg nem voltak tudatában annak a mély sebnek, melyet mind a saját felekezetük, mind a magyar nemzet testén ejtettek. A sebek gyógyulásához tartozna az emlékmű helyreállítása, - ez azonban mindaddig felette nehéz lesz, míg a szoborgyalázók nem egy tagját (pl. Faludi Györgyöt) mind e pillanatig a magyarság nagyjai között emlegetik és ünneplik. Még halála után is az ország legmagasabb érdemrendjével tüntették ki.

A nemzetgyűlés 1920. március 01-én Horthy Miklóst kormányzóvá választotta. Thomas Hohler angol főbiztos így jellemzi személyét: „Abszolút becsületes, megbízható és erőteljes ember.” Lényétől idegen minden kalandorság és vad szovinizmus.” Rooseveltnél, Amerika leendő elnöke, tengerész létére ismervén Horthy Miklós hadi tetteit, hasonlóan emlékszik vissza a megválasztott kormányzóra. Egyénisége biztosíték a rend és biztonság megvalósítására, hangzik az egyöntetű megállapítás. Sokan már ekkor Kossuth Lajoshoz hasonlítják. A nevezetes napon a szociáldemokraták szószólója így ír a Népszavában:” A munkás-ság békekötésre nyújtja kérges kezét a kormányzónak: Főméltóságod bölcsességére bízunk, hogy elfogadja-e vagy visszautasítja a fölajánlott jobbot.”

Elfogadta. Sajnos ma már az sem köztudott, hogy a magyar munkásság történetének egyik legkiegyensúlyozottabb időszaka volt a Horthy-korszak.

Horthy alatt...

A nemzeti hadsereg főparancsnoka Horthy Miklós budapesti bevonulásával - 1919 november 16-megkezdődött a „nemzet gyógyulási folyamata”. Az első legfontosabb feladatának tartotta a rend helyreállítását, melynek elengedhetetlen tartópillére - minden társadalmi rendszerben - a korrupciómentes rendőrség, a megvesztegethetetlen bíróság, a példaadó, szigorú büntetés.

A szökött terrorista hangadóknak, gyilkosoknak, továbbra sem állt érdekükbe a nemzet sebeinek enyhítése. Örültek, ha látták a megcsönkített ország szenvedéseit, nem ejtettek könnyeket az elszakított területekről, a több százezres tömegekben kiüldözött, elmenekült, mindenüket elvesztett földönfutókért. Örültek, ha azt látták, hogy a szétzúzott, megalázott ország a legnagyobb erőfeszítések árán is csak nehezen tud egy darab száraz kenyeret, egy rend használt ruhát nyújtani a kifutetlen vagonokban meghúzódó, az ősi földről érkezett szenvedőknek. Ezek között a mérnökök, orvosok, jogászok képviselték a legtöbbit nélkülöző réteget, hiszen kevés kivétellel mind állás, hivatás nélkül maradtak. Gyors segítségre, sürgős intézkedésre volt szükség. Az elkeseredés telítettségig fokozódott. A nemzetgyűlés hathatós törvényekkel kívánt a tragikus helyzeten javítani. A meghozott sok-sok rendelkezések egyike kimondja: csökkenteni kell a főiskolai, egyetemi tanulmányokra beiratkozók számát. Korlátozni szükséges a további „szellemi ínségmunkások” újabb és

újabb áradatát. Megszületik az ún. „Numerus Clausus”rendelet. Ezentúl a zsidó származású hallgatók csak a nemzet összlakossága arányának megfelelő számban kerüljenek a felsőoktatásba. Tehát 7-10%-ban. Annak ellenére, hogy a törvények a szokás szerint, „magyarosan” lettek végrehajtva – felvett hallgatók 20-25%-a maradt a továbbiakban is izraelita vallású. Azóta eltelt több mint 70 év. Mégis megszakítás nélkül folyik el-
lenségeink rézéről a világ közvéleményének a magyarság elleni szüntelen uszítása, félrevezetése. Pedig köztudomású, hogy ilyen és a hozzá hasonló látszatintézkedések, törvények segítségével sikerült csak a nyomorral, szenvedésekkel felduzzadt puskaporos hordó robbanását elkerülni. A kormány a saját törvényeit bizony ezúttal sem hajtotta végre. Bizonyíték: Az 1930-as években országszerte az orvosok 34, az ügyvédek 49, az ipari alkalmazottak 33, az újságírók 31, a színészek 25%-a zsidó. További magyarázat: Ezentúl, a rendszerint anyagilag tehetős zsidó ifjak külföldi egyetemeken végzik tanulmányaikat, majd diplomával hazatérve, könnyűszerrel kapcsolódnak be a honi életbe. A Numerus Clausus vádak emlegetése idején az összehasonlítás védőfegyveréhez is nyúlunk: Az első világháború utáni időkben még az Egyesült Államokban is , a ki nem mondott, le nem írt egyetemi „szokások” alapján a zsidó származásúak felvétele korlátozva volt. A világ gyermekeinek egyik megmentője – Sabin professzor- , a gyermekbénulás elleni védőoltás felfedezője, azt írja visszaemlékezéseiben: Csak a sze-

rencse különös adományának tekinthető, hogy bejutott a New York-i orvosi egyetemre, hiszen azon időkben kijátszhatatlan kvóták korlátozták a „nem kívánatos” elemek felsőfokú oktatását. Néhány évtizeddel ezelőtt ugyancsak az USA-ban, számos egyetemen, az izraelita vallású tanulók, oktatók még mindig csak feltűnően kis létszámban voltak képviselve. A többi kisebbségről nem is beszélve. Csak az utóbbi időkben jelentheti az amerikai zsidóság hivatalos lapja: ”megtört a jég!” A világhírű „Mayo” klinikán már néhány zsidó származású professzor is található! Az Úr1995-ik esztendejét írjuk. A tanulni akaró ifjúság elleni visszaélések felsorolása alkalmával emlékezzünk a hitleri háborúk alatti prágai, varsói, párizsi diákokra. Többségükre deportálás, koncentrációs tábor várt. Az arab-izraeli ellenségeskedések tetőpontján, a jeruzsálemi arab felsőoktatás ugyancsak sokáig szünetelt. Háború volt, most béke van. Kötelességünk emlékeztetni a világot, hogy napjainkban, a demokráciák idején, szomszédaink még az óvodásokra is kiterjesztik magyarellenos, fondorlatos oktatási törvényeiket. Ugyancsak elriasztó összehasonlításra adnak alkalmat az 1945 utáni kommunista oktatási rend íratlan módszerei, melynek irányelvei kizárólag a bosszút szolgálták. Az egyetemről kizárt magyar fiatalok ezrei nem fejezhették be megkezdett tanulmányikat. Értelmiségi „kulák” és ki tudja milyen származású szülők gyermekeinek sokszor egy vasesztergályosi tanfolyam elvégzése is elérhetetlen álom maradt. Bosszú, bosszú, bosszú...

vagy ki ismerheti igazán, milyen mozgatóerők, milyen céllal bújtak meg a marxista-leninista-sztálinista ideológia álarca mögött. Az úgynevezett egyetemi igazoló bizottságban tömörülő ismeretlen múltú és jelenű „új Lenin fiúk” csapata döntötte el a tanuló magyar ifjúság sorsát. Ezen időkről, ezek létéről, az „új, független és szabad Magyarországon”, még ma sem illik hangosan elmélkedni. Napjainkban a Horn-kormány oktatásellenes intézkedései nyomán újra felmerül, hogy hová induljon, merre tartson azon magyar ifjú, aki még a honi egyetemi költségeket, tandíjakat sem tudja előteremteni? A fordított diszkrimináció korában elérhető, hogy pattanásig feszülnek a magyar felsőoktatás húrjai. A szocialista kormány uralma meghozza a legvadabb kapitalizmus kegyetlen Numerus Claususát. Visszapillantva a magyar zsidóság további térfoglalására a Trianon utáni időkben, azt állíthatjuk, ma sem akad tisztességes magyar ember, aki azon sopánkodna, milyen kárvallottak voltunk, mert legismertebb tudósaink, művészeink, íróink, a legkedveltebb színészeink, sportolóink soraiban a zsidó származásúak is nagy számban voltak képviselve... Büszkéek vagyunk az akkori fadori evangélikus iskolára, s egyetemeinkre, melyek olyan felfedezőket adtak az emberiségnek, akiknek hiányában mindnyájan áldozataivá váltunk volna a különböző „izmusok” világot felforgató, pusztító tanainak. Az egyik olasz atomtudós zsidó felesége – Ferminé – így ír rólunk önéletrajzában: ”Talány számomra, hogy egy kis nemzet ennyi génuszt

adott a világnak, hiszen más országokból is kerültek ki emigránsok az Egyesült Államokba.” A válasz egyszerű: Az eredményes kutatómunkához elengedhetetlenül szükséges a „jó génnek” mellett a teljes szellemi, anyagi szabadság, a jó nevelési rendszer, a tudományokban jártas nagy tanítómes-terek, a kiművelt emberfők. Leendő Nobel díjasainknak, világhírű feltalálóinknak mindez megadott... Ha később egyesek közülük nem politikai okoknál fogva elhagyták szülőföldjüket, mindig hálásan emlegették a gyökereket, az első hazai lépéseket, mely elvezetett a halhatatlanságba. Történelmünk meghamisítása idején ki nem fejezhető köszönettel tartozunk azon zsidó származású nagyjainknak, tudósainknak, akik világgraszoló tetteikkel, munkásságukkal cáfoltak rá a Numerus Clausus miatt ránk sütött vádakra. Ezen becsületes kivételek megértették a magyar nemzet újkori történetének kálváriáját. Összefoglalva: szeretnénk, ha az új ezredév küszöbén végre világszerte megvalósulna Giesswein Sándor prelátus-kanonok képviselő felhívása, melyben a magyar parlamentben követelte a Numerus Clausus tárgyalása idején: Minden tanulni vágyó fiatalnak adják meg a lehetőséget, tekintet nélkül fajra, származásra, vagy bármely társadalmi réteghez való tartozásra. Ezen harca miatt nevezhetjük a kanonokot a magyar és a világ oktatásügyi nagy mentorának, hiszen útmutatása alapján gróf Bethlen István, az új magyar miniszterelnök, a Numerus Clausus lát-szatrendeleteit is megszüntette. A káoszról kivezető „reménység útjain” Bethlen István kinevezé-

se a Kormányzó egyik legsikeresebb politikai lépése. Ugyancsak ősrégi erdélyi család sarja. Bölcs nézetei mindenben követik az országfő „nemzetgyógyító” elképzeléseit. Egyformán nyesegeti a haza testén megmaradt vagy újból rügyezni kezdő jobb-és baloldali áramlatok vadhajtásait... Amnesztiát kapnak az eltévedettek, hazatérhetnek a megtévelyedettek. Bekapcsolódnak a lerombolt haza újraépítésébe. Az egyetemen, az élet minden területén újra az „ősi szellem” uralkodik. Tudta, hogy a haza javulása csak kemény, becsületes munkával, az egyforma teherviselés elvével valósulhat meg... A Népszövetségtől felvett kölcsönök a célnak megfelelően, becsületes utakon jutottak el a magán- vagy állami vállalkozásokhoz. Minden kölcsönadott fillérnek megvoltak a felelős felhasználói, gazdái. Az ipari termelés rövid öt év alatt 70%-kal emelkedett. Elektrotechnikai iparcikkeink a világpiacon is megállták helyüket. Mezőgazdaságunk termékei Európaszerte értékes valutáért kerültek piacra. Közben képesek voltunk az adósságot a megállapodások szerint törleszteni, visszafizetni, nem volt szükség újabb és újabb kölcsönök felvételére, pénz leértékelésére, az ország elzálogosítására, kiárusítására. A Bethlen-korszak belső konszolidációja, az erkölcsre, hitre épített nemzeti felemelkedés, a külföld figyelmét is felénk irányította. A győztesek közül elsőnek Olaszország, majd Anglia ismerte fel a benesi irányzat világot megtévesztő hamiságait. Sajtójukban egyre több cikk foglalkozott a trianoni határok revíziójával. Beneséknek gyorsan

kellett cselekedniük. Ismét kitétek magukért! Prága lett a főhadiszállása annak a hadjáratnak, mely morális vonalon újból tönkre kívánta tenni hazánkat. Kieszelték a frankhamisításra épített nagy stratégiát. Néhány levitézlett Habsburg-párti politikus Windischgrätz herceg vezetésével, vállalta azon naív elképzelés végrehajtását, miszerint egy bőröndnyi hamisított frankkal meg tudják dönteni a francia államháztartást, mely majd maga után vonja az ország csödjét, bukását. Hajmeresztő, nevetséges balgaság, még egy kezdő politikus részéről is! Nem beszélve arról, hogy a franciák jó előre tudtak már a "nagy támadásról." Vártak rá. Amikor a hamis valutákkal megtömött kofferből az első bankjegy kikerült, lakat alá kerültek a csapdába jutott gyászmagyarok! Benesék gondoskodtak róla, hogy a sajtó azonnal világgá kürtölje az általuk kitervelt botrányt. A Bethlen-rendszer külső és belső támadói a miniszterelnök lemondását követelték. Horthy bizalma rendületlen. Bethlen puritán, egyenes jelleme, mély vallásossága, de legfőképpen a politikai életben való jártassága biztosíték volt Horthy számára. Bethlen lett volna az első, aki a kalandorokat leinti, ha tud az örült tervekről. Az angolok, átlátva Párizs és Prága manőverein, változatlanul támogatják a konszolidáció útjait. A franciák is bánják már Prága leleplezett ötletének kudarcát, ráadásul akkor vált ismertté a román-francia barátság valódi magyarázata. Erdélyt azzal a feltétellel ítélték a „latin testvér”-népnek, hogy természeti kincsei felett rendelkezessenek. A világ közvéleménye messze erkölcs-

telenebbnek minősítette a franciák ezen „üzleti vállalkozását.” Benes nemzetközi hitele mélypontra zuhan. Elmondható, hogy a lelkiismeretes államférfiak egyre jobban elhatárolták magukat az ehhez hasonló politikától. Pl. Sir George Lloyd, aki a békekötések idején Anglia miniszterelnöke, Lord Rothermere, a sajtómágnás stb. Külpolitikai szempontból úgy tudjuk a bethleni időket a legjobban jellemezni, ha idézzük szavait a hitlerizmus hatalomra kerülése idején:”Ha nálunk a politikai élet iránya a szélsőjobb eszmék irányába bekövetkezik, akkor Németországnak nem barátai, hanem cselédei leszünk és ebben az esetben a független magyar külpolitikának egyszer s mindenkorra vége lesz.” Félelmetes jóslat. Mennyi bátorság, történelmi áttekintés, realitás áll mögötte. Ki sejthette akkor a végzetes jövőt? A világhozsannázott, királyok, uralkodók, nagyhatalmak követői hajbókolva járultak az akkor még csak tejfogait mutogató Führer elé. Gr. Bethlen István szerepe, küldetése a nemzet, a magyar zsidóság nagy részének megmentésében sorsdöntő. Így ítélik meg a tárgyilagos történészek. Horthy legbizalmasabb tanácsadója marad akkor is, amikor már másnak adja át a miniszterelnöki tárcát. Iszonyodik a kommunizmus, nemzetszocializmus minden megnyilvánulásától. Ellenzi a háborúban való részvétel legkisebb formáját is, elítéli a kompromisszumoknak szánt zsidótörvények összes alakzatát. Bátorsága legendaszerű. A német megszállás alatt bujdosni kényszerül. Vérdíjat tűznek fejére! Ennek ellenére halált megvető me-

részséggel változatlanul tartja a kapcsolatot a helyén maradt Kormányzóval. Álruhában – a német őrség figyelmét elterelve – gyakori látogatója a királyi várnak. A legkétségbeejtőbb helyzetben is változatlanul hasznosak meglátásai, tanácsai. A nyilasok uralmát is túléli. A „felszabadító” szovjet hadak Sztálin külön parancsára foglyul ejtik, Moszkvába hurcolják. Egy szovjet börtönben vagy koncentrációs táborban szakad meg az élet, mely másokon mindig segített. Nem ismerjük utolsó napjai, órái körülményeit. Senki nem törődik sorsával, egyedül marad. Azok sem gondolnak rá, akiknek életét megmentette. Azon barátai is megfélemeznek róla, akik a győztesek táborában ünneplik a szövetségesek diadalát. Osztozott Raoul Wallenberg, Lajos Iván, Eszterházy János és a többi sok millió elhurcolt, ártatlan ember sorsában, akiknek érdekében a háború utáni világ sem emelt szót. A katyni erdő hóhérai, a szibériai, vorkutai ólombányák urai, sok milliók kínzóinak, elpusztítóinak emlékművei ma is a legyőzött Európa fővárosai legszebb terein hirdetik a kettős mérce szégyenét.

A második világháború utolsó szakaszában – 1944. október 06 – a budai királyi vár tövében bomba robban. Levegőbe röpül a néhány éve fiatalon elhunyt Gömbös Gyula miniszterelnök fehér márványszobra. A detonáció fülsiketítő robaja messze elhallatszik. Szorongással tölti be a tisztességgel gondolkodó, érző magyar szíveket, aggodalommal a harcmezőkön, a bolsevizmus ellen, élethalál harcukat vívó katonáinkat. Ez éppolyan

mint a budapesti nagy zsinagóga elleni korábbi kézigránátos merénylet. Mindkét akció mögött a magyar jellemről oly távol álló torzszülött eszme rejtőzik, mely napjainkban is félelemben tartja a világot. Az elhaltak emlékeinek meggyalázása súlyosan elítélendő még akkor is, ha „antifasiszta partizán” hadműveleteknek minősítik ma is egyes történészeink. Adódik a kérdés merre tevékenykedtek ezen „bátor harcosok”, amidőn sok ezer üldözött, deportálásra szánt ember életét menthették volna meg? Hol voltak, amikor német csapatok árasztották el 1944 tavaszán az országot? Nem veszték el...! Megtaláljuk őket az 1945-ben kezdődő, új vörös terror legfőbb posztjain. Ki volt Gömbös Gyula? Ősei német földről bevándorolt svábok, akiknek leszármazottjai a „magyar ugaron” a legértékesebb nemzeti eszmék hordozói, harcosai lettek. Édesapja néptanító, édesanyja pedig megtestesíti a magyar anya minden áldozatot vállaló egyéniségét: csak gyermekeinek, családjának él. A háborút, mint katonatiszt, vitézül végigharcolja, majd az 1919-es vörös terror elleni küzdelem egyik fő irányítója. Egyes történészek – akik a féltő hazaszeretetet összetévesztik a káros idegent elmarasztaló véleményével – nacionalistának kiáltják ki. A tárgyilagosságra törekvők a bibliai Saulból Paullá változott jelzővel illetik. Az ország vezetőit, valamint a már asszimilálódott – az egyre fokozódó jólétben élő – zsidók nagy részét súlyosan aggasztja a „nem kívánatos zsidó elemek” kelet felőli beszivárgása, beözönlése. Szóba hozzák, hogy „az újonnan jött, becsvágyó

zsidók magyar állampolgárok munkalehetőségét veszik el, földbirtokokat kaparintanak magukhoz.” Közös zsidó-magyar elhatározás születik: a beszivárgásnak mindenképpen és minden törvényes eszközzel útját kell állni! A világ zsidóságának vezetői másképp vélekednek. Elítélik a javaslatokat. A magyarországi zsidóság memorandummal fordult a párizsi Alliance Israélite Universelle-hez: „A külföldi zsidóság azzal teheti a legtöbbet a magyar zsidóság érdekében, ha közreműködik abban, hogy egész Magyarország helyzete feljavulhasson és ha orvoslást nyer az a súlyos igazságtalanság, amely Magyarországot trianoni megcsonkításával érte.” Az állásfoglalás ma is irányadó lehetne, hiszen a nép nyomora, a kisebbségi sorsban raboskodó testvéreink sorsa egyre súlyosbodik. Gömbös a cionista szervezetekkel őszintén együttműködve tovább keresi a megoldást, noha röviddel előtte egy német nyelven megjelent, „Juden in Ungarn” című tanulmányában azt írja: „a zsidókérdést rendezni kell, különben 50 vagy 100 év múlva nem lesz magyar tulajdonos és az ország ügyeit ők fogják intézni. A tétel egyszerű: a zsidók bármely téren csak a számarányuknak megfelelően érvényesülhessenek”. Beszél az új világrend megalakulásáról: „mely nekik uralmat, nekünk rabszolgaságot jelent”. Választás előtti kortesfogás? Vagy a zsidósággal való titkos megegyezés? Az 1932. májusában megfogalmazott kormányprogramját a zsidóság zöme az elmondottak ellenére támogatásáról biztosítja. Ugyanazon év októberében kerül a

kormány élére. Horthy óvatos! Mielőtt kinevezné, korlátozza jogait. S ígéretet kell tennie, hogy „nem folytat agitációt sem a parlament feloszlátása, sem földreform, sem antiszemita törvények érdekében.” Az új kormányfő hamarosan elnyeri a zsidóközösségek bizalmát. Higgadt, körültekintő, bár dinamikus kijelentései arra utalnak, hogy „Saul” valóban rálépett a „damaszkuszi útra”. Közeledni igyekszik a zsidósághoz... Miniszterelnöki bemutatkozó beszédében így fogalmaz:”A zsidóságnak pedig nyíltan és őszintén azt mondom: revideáltam álláspontomat. A zsidóságnak azt a részét, mely sorsközösséget ismer el a nemzettel, éppen úgy testvéremnek kívánom tekinteni, mint a magyar testvéreimet... Én láttam a háborúban zsidó hősokeket, ismerek olyanokat, akiknek arany vitézségi érmük van és tudom, hogy bátran és vitézül verekedtek és ismerek vezető zsidó férfiakat, akik velem együtt imádkoztak a magyar sorsért. Tudom, hogy a zsidóságnak azt a részét, amely nem akar, vagy nem tud beilleszkedni a nemzet társadalmi közösségébe, elsősorban ők fogják elítélni.”A zsidóság vezetői látva Gömbös konszolidációs törekvéseit, újból a nyugati zsidóság segítségét kérik. Herbert H. Lehmanhoz, New York állam kormányzójához fordulnak, arra kérve, kövessen el mindent a nagyhatalmak küldötteinél – akik éppen New Yorkban tanácskoznak - , hogy orvosolják a Magyarország elleni trianoni igazságtalanságokat. A kérés visszhang nélkül marad. Gömbös egyéves miniszterelnökségének évfordulóján olvashat a „Pesti Izraelita Hitköz-

ség” lapjában: „El kell ismernünk, hogy Gömbös Gyula kormányzata ránk, zsidókra nézve valóban a konszolidáció további megerősödését hozta, de bizonyos, hogy még mindig sok sérelem orvoslását, sok vágyunk, kívánságunk teljesítését kell várunk. A magyar zsidóság joggal szolgál rá arra, hogy az antiszemitizmus világáradatában Magyarország továbbra is a békés megértés szigete maradjon, mert ez a zsidóság méltán hivatkozhat arra, hogy úgy, mint a háború előtt és alatt, akként az összeomlás óta is nemcsak itthon, hanem a megszállt területeken ismételten beigazolta magyarságát és nemzethűségét. Gömbös külpolitikája egyszerű és reális. Mezőgazdasági termékeink külföldi értékesítése létkérdés! Kapcsolatokat, piacokat keresünk. Szomszédaink szorongatnak, hazánkkal nem kereskednek. A győztes hatalmak ugyan meghallgatják a trianoni sérelmeket, ígérgetnek bizonyos határrevíziókat – de ennél több nem történik. Búzát nem vásárolnak. Németországban Hitler, Olaszországban Mussolini ismeri először fel elszigeteltségünk hátrányait. Egyenlőre politikai feltételeket nem szabnak... Bajaink javítását ígérik. A határrevízió békés lesz, termékeink náluk piacra találhatnak. Elkerülhetetlenül ráléptünk a védtelen kismemzetek politikai kényszerpályájára. Manapság szemére vetik Gömbösnek:”Ő volt az első kormányfő, aki otthonában kereste fel Hitlert, a frissen megválasztott német kancellárt. Ez igaz. Okait már ismertettük. Nézzük az összehasonlítást: Arról kevés szó esik, hogy a nagy demokratikus országok vezetői közül ki, mikor

hányszor, először vagy utoljára, milyen körülmények között látogatta meg pl. Sztálint. Több nagy nép egymással versenyezve létesített diplomáciai kapcsolatot a Szovjetunióval. Bekerül a Népszövetség szabad népei sorába az a kommunista rendszer, melynek már rövid létezése is sok millió ember halálát okozta. Tehát Sztálin, a volt bankrabló, már bemutatkozott: Hitler, a tizedes, még csak szárnyait bontogatja, mikor Gömbös meglátogatja. A vörös Kína létrehozójának, Mao Ce-Tungnak sem jobb a „káderlapja”. Amikor Nixon, Amerika elnöke, a pingpong-diplomácia szemérmes feltalálója elindul a másik vörös ördög kegyeit keresni, akkor már az is túl van sok millió alattvalója meggyilkolásán. „Nem maradhatunk le a francia, angol, német, vagy kanadai részről már megindult piackeresés mögött!” – volt az USA érvelése. Sikerült felébreszteni azt az alvó oroszlánt, melyről Napóleon már kétszáz éve megmondta: Jaj a világnak, ha egyszer felébred! Mint tudjuk, felébredt... A párhuzamok folytatódnak: A már haldokló Franklin D. Rooseveltt – Amerika négyszer szabadon megválasztott elnöke, a világ leghatalmasabb hadseregének parancsnoka, az atombomba ura, a már megnyert háború előestéjén a messzi Jaltában személyesen biztosítja „Uncle Joe” számára a fél világot, köztük szerencsétlen hazánkat. Churcill így indokolja gyakori moszkvai látogatásait: A győzelem érdekében az ördöggel is cimborálok! Kettős mérce? Igen. Gömbös politikájának méltatása hiányos maradna ha kifelejténénk, hogy miniszterelnöksége idején

a magyar parlament mindkét házának voltak zsidó képviselői. Főrendiházi tag volt: Low Iammanuel, Reic Koppel, Frank Adolf, Lang Lajos, Vida Jenő. Az alsóházban a zsidó képviselők száma ugyan-csak számottevő. A képviselők korelnökeként a zsidó Sándor Pált házelnökké választották. Az elmondottak ellenére sem kétséges, mi lett volna Gömbös Gyula sorsa, ha megéri a háború utáni „nagy leszámolás” idejét. Akasztófa, golyó, agyonverés, „öngyilkosság”, számkivetés volt a legjobbaink idegenek által diktált végzete. A Gömbös éra sok-sok szellemi elitje között – akik befolyásolni tudták a magyar nép világnézetének kialakulását – jelentős szerepet töltött be Szekfű Gyula történész, egyetemi professzor is. Bár volt idő, midőn az elvesztett háború okozta nemzeti sokk idején ő is jobboldali nézeteket vallott. Pl.:aggodalmaskodott a zsidók számszerű túlsúlya miatt a szabad és tudományos pályákon. Mondogatja, leírja: „ több veszélyt képviselnek, mint amennyi hasznot jelentenek.” Az asszimilációt ellenzi: „Nem a zsidók magyarosodnak, hanem voltaképpen ők zsidósítják el a magyart.” Ugyan-ez a Szekfű Gyula röviddel ezután az egyetemi katedráról kezdi hirdetni a”náci áfium” veszélyeit. Ezáltal elősegíti a magyar ifjúság szélsőségmentes nézeteinek kialakulását. Gömbös messzemenő toleranciáját igazolja, hogy az „új Szekfű tanok” nem tartoznak az üldözendő cselekmények közé... Gömbös is, Szekfű is korunk nagy magyar géniuszai. A legszámottevőbb rétegek azonban a Németh László – a modern magyar irodalom

egyik óriása – által meghirdetett „Harmadik Út” vonalát követik. Bátor ellenállás mind az orosz, mind a német terjeszkedéssel szemben. Nem rajtunk múlt, hogy nem sikerült. Két világhatalommal álltunk szemben! Gömbös halála idején 1936-ot írunk. Hitler hatalma napról napra félelmetesen növekszik. Túl vagyunk a berlini olimpiai játékok világot elkápráztató eseményein. Sportolóink csodát műveltek, harmadik helyen végeztünk, csak Németország és az Egyesült Államok fiai szereztek több aranyérmet, mint a mieink. Bajnokaink hosszú sorában több izraelita vallású magyar versenyző hozott dicsőséget színeinknek. Történt ez annak ellenére, hogy a játékok szervezői, a németek nem akarták beengedni őket. Kormányzatunk és a csapat vezetői azonban minden ez irányú alkudozást, fenyegetést egyöntetűen elutasítanak: A hitleri eszmék első nagy sportpolitikai veresége! A versenyzők hangulata rendkívüli. A távoli országok fiai szinte barátsággal ölelkeznek egy-egy küzdelem befejeztével. Csak győztesek vannak. Emlékezetes marad az olimpiák történetében az a jelenet, amikor a német távolugró bajnok – Long Lutz – lengyel ellenfelét jó tanácsaival biztatja a küzdelem hevében. Ki gondolt volna arra, hogy néhány év múlva ez a német atléta, mint frontkatona, első áldozata lesz a lengyel-német vérontásnak... Az olimpia szelleme – az uszítás, ármánykodás, a sajtó, a rádió, a politikusok közreműködésével – gyorsan elenyészik. Az emberiség megállíthatatlanul sodródik a nagy háború felé. Az elkövetkezendő hónapok, évek,

évtizedek eseményei, beleértve napjainkat is. változatlanul tisztázatlanok. Történészeink túlnyomó része kénye-kedve szerint értékeli, változtatja. Ezáltal felmérhetetlen kárt okoznak világszerte hazánknak. Felvetődik a kérdés „Cui prodest?” Kinek érdeke a „bűnös nép – utolsó csatlós” jelzőkkel ellátott, szüni nem akaró mocskolódás? A megértést segítő, hadd idézzük itt John Flournoy Montgomery amerikai magyar nagykövet 1946-ban kiadott könyvének, a „Vonakodó csatlós”-nak néhány sorát: Ez a világ jobb, tisztesebb lenne, ha az angol nyelvű nemzetek vezetői csak egy kis részét mutatnák fel annak a bátorságnak, amelyről annak idején Horthy tengernagy tanúbizonyságot tett. Majd így folytatja: „Magyarország többet tett, mint amennyire erkölcsileg kötelezve volt, amikor a saját zsidói mellett menedéket nyújtott külföldi zsidóknak is. A sors nem engedte meg, hogy megmaradjon az üldözötteknek ez az oázisa az elnyomás sivatagában. De amikor végül engednie kellett a nyomásnak, kevésbé s nagyobb méltósággal tette, mint szomszédai.” Kiegészíthetjük: mint bárki más a világon, beleértve az Egyesült Államokat is.

Legújabb kori történelmünk legmagasztosabb, majd legtragikusabb korszaka államalapító királyunk, Szent István halálának 900. évfordulója esztendejébe, 1938-ban kezdődik. Ekkorára a magyar élni akarás kiemelte népünket abból a mélységből, melyről ellenségeink azt remélték, nincs visszatérés. Majd vezetőink becsületes és bölcs irányításával békés úton visszaszereztük a Tria-

nonban elszakított véreink nagy hányadát, s velük nagy számú zsidóságot. A kifürkészhetetlen és kiszámíthatatlan sors azonban ezt rövid időn belül újra szétrombolta. A közös tragédia becsületes megértéséhez ragaszkodjunk az események olyan irányú leírásához, melynek forrásai kevés kivétellel az üldözöttek vagy az őket életre-halálra menteni akarótól származnak. A már idézett John F. Montgomery „Magyarország vonakodó csatlós” című könyve annyira részletesen és tárgyilagosan világítja meg ezen időket, hogy ellenségeink manapság is szigorúan azon örködnek, minél kevesebben férhessünk hozzá. Külön elismerésre méltó, hogy írásaiban bátran bírálja saját hazája sokszor negatív szerepét is. Ezen tényezők érthetővé teszik, hogy könyvének legújabb kiadásai is folyamatosan „elkallódnak” mind a hazai, mind a világkülönböző országainak nyilvános könyvtáraiból. Szomorú, hogy külföldi képviselőink sem fordítanak elég gondot a könyv terjesztésére, sőt megtörténik, hogy a birtokukban levő példányok is raktáraikban hevernek. Montgomery munkája bevezető részében idézi Alexis de Tocqueville 1835-ben napvilágot látott sorait: „Ha egyszer az amerikaiak magukévá tettek egy gondolatot, akár indokoltan, akár indokolatlanul, semmi sem nehezebb, mint kitörölni az elméjükből.” Sajnos mi magyarok még napjainkban is az első számú áldozata vagyunk ennek a makacs felfogásnak. Ezzel kapcsolatban visszatérően felmerül a kérdés, hogy a jelenlegi magyar hírközlő szervek, a vezető politikusok – beleértve az államelnököt is – milyen

jogon és miért járulnak naponta hozzá a kedvezőtlen magyar „image” fönntartásához, terjesztéséhez? Milyen céllal igyekeznek elferdíteni az igazságot keresők előtt a rólunk alkotható kedvező és tárgyilagos képet? Montgomery – mint említettük – sokszor szigorúan bírálja hazája politikáját, de ugyanakkor megvédi azon eszméket, melyek népét naggyá tették... Szerencsétlen nemzetünket ócsároló hazánkfiai sokat tanulhatnak tőle. Az 1100 éves európai múltunkban kellett hogy legyenek nagy számú dicsérendő cselekmények is... Különösen megállja a helyét ezen állítás, ha szem előtt tartjuk, mit tett népünk azokért, akik hazánkban védelmet kerestek és kaptak hosszú történelmünk folyamán. Több mint egy évezreden keresztül követtük Szent István királyunk Imre fiához intézett intelmeit, melynek lényege:” Megparancsolom neked fiam, hogy a jövevényeket jóakaratóan gyámolítsad és becsben tartsd. Légy irgalmas minden erőszakot szenvedőhöz!” Lényeges Amerika külpolitikájának megértéséhez tovább idézni Montgomery sorait:”Ne gondolja a kedves olvasó, hogy az Egyesült Államok azért vett részt két háborúban, hogy méltó legyen eszméihez. Az Egyesült Államok azért lépett be mindkét háborúba, hogy megvédelmezze létfontosságú érdekeit. Ám elmondhatjuk, hogy elmulasztotta. Erről lehet vitatkozni, de attól még tény marad. Amerika ezekben a háborúkban teljességgel materiális okból vett részt, azért, mert Anglia veresége veszélyeztette volna biztonságát és jólétét. Akár helyesen, akár helytelenül, de ez volt a

tényleges indok Amerika hadba lépésének.” Ismerve ezen magyarázatot, bár megdöbbenve, de ráeszmélünk, milyen távol álltunk a valóságtól, amikor a háború alatt, vagy után abban reménykedtünk, hogy majd a békekötéseknél erkölcsi tényezők is szerephez jutnak, melynek alapján tárgyilagosan és igazságosan döntenek népünk sorsa felett. Montgomery így világítja meg ezt a témakört: „Meglepő, hogy a magyarok milyen nagy mértékben rokonszenveztek a szövetségesek ügyével. Tagadhatatlan, hogy nem kaptak bátorítást a demokráciáktól, mi nem ígértünk nekik semmit – csak fenyegetőztünk. Ők mégis bátor szívvel és nagy bölcsességgel ragaszkodtak ahhoz a hagyományhoz, hogy a nyugat keresztény civilizációjához tartoznak, bár úgy tűnt, a kelet kereszténytelen civilizációjának szánták őket.” Makkai Sándor, a nagy erdélyi református püspök, a „Sárga Vihar” című regényében leír egy beszélgetést IV. Béla király képviselője, Tomaj Nádor és Batu Kán között, Mukhuli között a muhi csata előtt – 1241-ben, amikor a tatár kán nyugatellenes szövetséget kínál a magyar királynak. „Ha akarnád, megmagyarázhatnád a királyodnak, hogy közöttünk nincs értelme a harcnak, mi nyugat ellen megyünk. Mi közötök nektek a nyugathoz? Ti hozzánk tartoztok. Ti kelet népe vagytok. Testvérek vagyunk!” Adatok bizonyítják, hogy Szulejmán szultán is felajánlott hasonló szövetséget 1526-ban a mohácsi csata előtt. Történelmünk úgy alakult, hogy utólag valószínűleg Montgomery is hasonló tanácsokat adna számunk-

ra. Pedig írása idején még nem tudhatott a népünket kiirtással fenyegető, nyugatról irányított rab-szolga kölcsönökről, mely következményeivel felér több Muhival és Moháccsal. Visszatérve a magyar zsidóság katasztrófába vezető útjának további részleteihez legcélravezetőbb, ha Montgomery könyvének „Menedékhely egymillió zsidó számára” című fejezetéből idézünk. 1944. márciusig Magyarország volt az egyetlen európai ország a Pireneusoktól keletre, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető. A magyar zsidók mellett, akiknek száma akkor csaknem egymillió volt 60-70 ezer zsidó menekült érkezett külszögből Magyarországra (legújabb adatok szerint ez a szám messze több) és élt biztonságba, amíg Hitler hadai meg nem szállták az országot és el nem rendelték a zsidók módszeres kiszállítását. Hitlernek Magyarországgal szembeni haragját, nagyrészt a zsidóknak nyújtott védelem keltette. Ezeknek jelentős része ugyanis túlélte a náci időket Magyarországon. Addigra ugyanis, mire ténylegesen átvette a hatalmat az országban, Hitler már közel volt a bukáshoz. „Majd így folytatja Montgomery: „Magyarországon a zsidók biztonsága nagy mértékben annak volt köszönhető, hogy milyen törvényeket hoztak korlátozásukra. Ezek a törvények ugyanis azt a látszatot keltették, hogy Magyarország eleget tesz a zsarnok követeléseinek, de valójában éppen ezek segítségével tudott fennmaradni mint menedéket nyújtó oázis. Ha megtagadta volna, hogy bármilyen törvényt is hozzon a zsidók ellen, a zsidók tényleges bizton-

sága kétségtelenül sokkal hamarabb véget ért volna.” Noha Montgomery megállapításai egyértelműek, a tények közötti összefüggéseket nem ismerők ma is a meghozott zsidóellenes rendelkezések kegyetlen mivoltát hangsúlyozzák. Tudjuk, hogy a legkisebb megkülönböztetést is nehéz elviselni, de számításba kell venni az akkori valóságot. Mi lett volna, ha Hitler Bécs megszállása után hazánkat is már 1938-ban elfoglalja? Bécs, Prága harc nélkül került birtokába. A nyugati hatalmak azon időben még a lengyeleket sem tudták segíteni a németek elleni élet-halál arcukban, pedig szerződésekben garantálták határaikat... Kevés szó esik arról is, hogy Horthy a zsidóellenes rendeleteket, azok végrehajtásának módjait előzetesen a zsidótanács legfelsőbb vezetővel részletesen megbeszélte. Így számol be erről Montgomery:” Az első magyar zsidótörvény valójában kihívás volt Hitlerrel szemben... Amikor a törvényt kihirdették, felkerestem Weiss Fülöpöt, a Főrendiház tagját, a Pesti Kereskedelmi Bank, Magyarország legnagyobb pénzügyi intézményének elnökét. Ez a bank ellenőrizte az ország iparának és mezőgazdaságának nagy részét és így közvetve az államkincstárat is. Kíváncsi voltam egy olyan embernek a mértékadó véleményére, aki mindenkor zsidónak mondotta magát. Nos – mondta – azt hittem, hogy zsidó vagyok, de most úgy tűnik, keresztény”. Az első zsidótörvény idején az ország sebei a trianoni csonkítás után bár gyógyulóban voltak, az életkörülmények javultak, de elmaradtak a nyugati országok mögött. Különösen érintették a

nehézségek az állástalan diplomásokat. Helyzetükön föltétlenül segíteni kellett. Egyes irányzatok azt javasolták – főleg külföldi biztatásra és példákra hivatkozva – hogy csökkenteni kell a zsidó értelmiségiek túlzott szerepét az intellektuális pályákon és így álláshoz juttatni a kenyér nélkülieket. Ekkor már Darányi Kálmán vezette az ország ügyeit, aki egy reálisan gondolkodó és nagy körültekintéssel rendelkező államférfi volt. Meghirdette a Győri programot, melyet az ország nagy reményekkel fogadott, hiszen további belső rendet és szociális reformokat ígért. Darányi elfogadta, hogy van zsidókérdés Magyarországon, de hangsúlyozta, arra csak alkotmányos keretek között szabad megoldást keresni. Ne feledjük, ekkor már a hitlerizmus Ausztria elfoglalásával elérte az ország határait... Vezetőink számára elkezdődött az a harc, melynek egyetlen célja volt, hogy ameddig csak lehet, megőrizték a haza függetlenségét. Szövetségeseket kerestünk az egyre nyomasztóbb német befolyás ellen. A Szovjetunióban ekkor folytak a véres kirakatpercek: Sztálin legközvetlenebb munkatársait is irtja. A szovjet nyomor leírhatatlan... Nem jöhettek számításba. Olaszország egyre inkább Hitler büvkörébe jutott. Mussolini számunkra is a kompromisszumokat javasolta a zsarnoksággal szemben. Politikusaink az angol, francia támogatásban bíztak. A kormányzó menesztette Darányit, ezzel is kimutatva, mennyire nehezményezi a németek iránti csekély engedményeit is. Azzal is érvelt, hogy Darányi elmulasztotta a hazai szélsőjobboldal elleni szigo-

rú rendszabályok meghozatalát. Voltak egyesek, akik arra is hivatkoztak, nem lenne helyes, ha a közelgő Eucharisztikus Világkongresszus ideje alatt egy nem katolikus ember képviselné az ország ügyeit. Horthy a kormány megalakítását Imrédy Bélára bízta, akinek közismert volt Anglia iránti barátsága. Ugyanakkor elszánt ellensége volt mind a nemzetiszocializmusnak, mind a kommunista eszméknek. Programbeszédében széles körű intézkedéseket helyezett kilátásba mindennemű jobboldali izgatással szemben, mellyel elnyerte a nyugatiak bizalmát, ugyanakkor fokozta Hitler hazánk iránti ellenszenvét. Annak a ténye, hogy Magyarországon az első zsidótörvény megteremtése mégis Imrédy nevéhez fűződik, igazolja, mennyire nehéz körülmények között irányították országunk kormányrúdját akkori politikusaink. A forgószeleként felkavarodott világpolitika jellemzésére idézzünk vissza néhány nagyon szemléltető példát, mely egyben megmutatja a Nyugat felelősségét a hitleri eszmék kialakulásában, hatalomra jutásában, a világkatasztrófa ki-robbantásában. Amikor Ausztriát elárasztják Hitler „náciuristái” és egyre világosabbá válik, hogy az ország függetlensége veszélyben forog, a tragédiát felismerő osztrákpolitikusok segélykiáltására az angol diplomata, Neville Henderson így válaszolt:”Nem értem, mit akarnak? Hiszen Önök is németek.” A másik hivatalos angol üzenet:”Mit akarnak egyedül? Miért nem csatlakoznak?” Történik mindez a „Mein Kämpf”-ban meghirdetett hitleri ideológia és jóslatok ismeretében. A világ-

szerte ismert amerikai Time Magazin 1938-as év végi fedőlapján Hitler Adolfot mutatja be, mint az év legcsodálnivalóbb emberét – majd néhány év múlva Joseph Stalin generalissimust ábrázolja, mint a világ megváltóját. Érthetetlenül állt a mindennapi kisember – jövő ágyútölteléke – akkor is, amikor az angol-német flottaegyezményről számolnak be, vagy a francia-német meg nem támadási szerződést ünneplik. Sztálin 60. születésnapjára Hitler kancellár a legforróbb baráti üdvözlését küldi. Sztálin köszönő válaszában ez áll: Németország és a Szovjetunió népeinek barátsága, amelyet vér forrasztott eggyé, azzal a reménnyel kecsegtet, hogy erős és tartós barátság lesz. Német szakemberek szorgoskodnak az orosz hadiipar kifejlesztésében. Német repülő - és páncélos tiszteket képeznek ki Oroszországban a német fegyverkezési tilalom idején, majd szovjet törzstiszteket Németországban. Folytathatnánk... A közelmúltban megjelent „The Secret War Against the Jews” című könyvében a két amerikai zsidó származású szerző – John Loftus és Mark Aaron – írja:”Az amerikai tőke Ford vezetésével biztosítja az anyagi hátteret Németország újrafelfegyverzéséhez.” Majd így folytatja:”A magát németnek valló, ugyancsak izraelita vallású Sigmund Warburg, a német ipar mágna, az egyik legbökezőbb anyagi támogatója lett a kiszemelt vezérnek, remélvén, hogy így kezében tudja majd tartani a leendő kancellárt...” Másként történt. Röviddel Hitler hatalomra jutása után New Yorkba kell emigrálnia, ahonnan a jól ismert „The business is

business” alapon Dulles segítségével – a későbbi amerikai külügyminiszter, ekkor még üzletember – tovább irányítja német földön maradt érdekelt-ségeit. „Gyárim, bányáim nem tudtam magam-mal hozni”, volt az érvelése. Hasonló adatok tö-mege erősíti meg: a tények ellenére a világ nem vette komolyan Hitler hatalomra jutásának veszé-lyeit. Miképpen reagált a magyar zsidó társadalom a vészjelekre, a nemzetszocializmus egyre foko-zódó kihívására? Randolph L. Braham, az európai és magyar zsidóság szenvedésének egyik legneve-sebb szakértője, a Magyar Holocaust című köny-vében a választ így foglalja össze: „Ma is nehezen hihető, hogy mindaz megtörténhetett, ami bekö-vetkezett. Ez mindnyájunkat érint, mindnyájunkra vonatkozik...” Braham szigorú bírálattal illeti a világ és a magyar zsidóság legfelsőbb vezetőit, amikor kihangsúlyozza: Talán más lett volna mil-liók sorsa, ha az illetékesek helyzetük magaslátán másként ítélik meg a zsidóság ügyeit... Több mint egy fél évszázad távlatából – ismerve már a múlt legtitkosabb adatai nagy részét – elmondható: az adott időben, az adott körülmények között jobban, okosabban, körültekintőbben is lehetett volna, kellett volna cselekedni. Ezen meglátásnak adott helyet Stein Samu is, a magyar zsidótanács elnö-ke, amikor a vészidőszak elmúltával az őt érő támadásokra hasonló szavakkal válaszol. Stein Samu volt az aki, mint Horthy egyik tanácsadója javasolta: Hitler minden kérését, követelését fel-tétlenül teljesíteni kell annak érdekében, hogy az ország megszállását elkerüljük, mert akkor mind-

súlyozott, paranccsal felérő kérésének végrehajtását: nem engedte a magyar zsidóság gettóba zárását, deportálását, még a Dávid csillag viselését sem engedélyezte. Mi lett volna a helyes döntés?...Ha tudatában vagyunk, mennyire nehezen viselte el Hitler a magyar zsidóság megmaradásának esélyeit, viszonylagos jólétét, szabadságát az őrző Európa szívében, érthetővé válik az ország német megszállása 1944 márciusában. Azon történészek számára, akik ma is vitatják a magyar nép áldozatvállalását az üldözöttek megmentésében, tekintsük át a zsidó dr. Gosztonyi Péter, a Svájcban élő hadtörténész legújabb eredményeit: Adolf Hitler 1944 tavaszán, egy héttel az ország megszállása előtt megmagyarázza a Wehrmacht Magyarországra szabadított parancsnokainak az okokat, melyek őt arra kényszerítették, hogy Magyarországot megszállja. A hadparancs így szól: "Huzamosabb idő óta nekem és a birodalmi kormánynak tudomásunk van arról, hogy a Kállay vezette magyar kormány a szövetséges európai nemzetek ellen árulást készít elő. E helyzetet a Magyarországot uraló zsidóság egyes reakciós vagy zsidóbeütéses, korrupt elemek a magyar arisztokráciával együtt idézik elő, félrevezetve így a velünk barátságos magyar népet." (A magyar nép elismerése a német nép iránt akkor is, ma is fennáll. Ez független az ideológiáktól.) A hadparancs így folytatódik. „Tagadhatatlan bizonyítékaink vannak, hogy a magyar királyi honvédség egyes magas beosztású tisztjei is az árulókhoz tartoznak.” Gosztonyi végül ezt mondja: Hitler

egyek magas beosztású tisztjei is az árulókhoz tartoznak.” Gosztonyi végül ezt mondja: Hitler szerint a magyarországi helyzetet az országban élő zsidóság idézi elő. A megszállás egyik célja így kétségtől az volt, hogy a nácik holocaust politikáját a magyar királyságra kiterjesszék.”

Imrédy Bélát a győztes nyugati hatalmak a háború befejezésével kiszolgáltatják a „szabad és demokratikus” Magyarország vérbíróságának. Halálra ítélik, kivégzik. Bizonyos, hogy nem akadna ma történész, jogot tisztelő magyar ember, megismerve Imrédy politikai nézeteit, egyetértene az ítélettel. Újból hangsúlyozzuk: hatalomra jutása idején a nyugati hatalmak barátságát kereste, de mint Montgomery mondja, csak elutasítás érte. Bizonyára más lett volna a magyar zsidóság sorsa is, ha a világ bolsevizmusa és fasizmusa elleni harcot hirdető Imrédy meghallgatásra talál a Nyugat részéről. Tudnunk kell, Imrédy hatalomra jutása idején baráti kezet nyújtott szomszédainknak is. Részvételükkel a közös német veszély idején Hitler elleni koalíciót tervezett. A bledi konferencián a kisantant államai örömmel járultak hozzá Magyarország újrafelfegyverkezéséhez. Sajnos időközben a nyugati hatalmak a müncheni, Hitlerrel kötött egyezményvel hozzájárultak Csehszlovákia szét hullásához, és így a továbbiakban a tervezett összefogás jelentőségét veszítette. Ki ezért a felelős? A vesztes, a gyenge, a kiszolgáltatott. Imrédy egyetlen bűne maradna az első zsidótörvény megalkotása, melyet Weiss Fülöp a már

idézett mondatban foglalt össze, ám amelyre Stein Samu áldását adta a nagyobb bajok elkerülése érdekében! Imrédy kivégzése előtt a Haza sorsáért imádkozott: „Uram bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek:” Közel évszázada, hogy az első Béke Nobel-díjat a svéd dinamitgyáros végakaratóban foglalt feltételek alapján kiosztották. „Adassék a díj annak, aki legtöbbet tette az emberek közti barátságért, testvériségért, továbbá azoknak, akik előmozdították a békét, bármi eszközzel.” Egyik óhaja sem teljesült. Az eltelt idő alatt több mint 100 millió ember veszítette életét véres háborúkban. A börtönök, szibériai ólombányák, koncentrációs táborok borzalmai további megszámlálhatatlan milliók halálát okozták. A kérdés, alakulhatott volna-e az emberiség és benne az európai zsidóság sorsa úgy, hogy a szenvedések sorozatát elkerülje? Vagy a démoni erők mindig törvényszerűen felülkerekednek a békét, megértést hirdető eszmék felett? Ennek tükrében kövessük tovább a szomorú adatokat, melyek részben rávilágítanak a nehezen megválaszolható kérdésekre. Elie Wiesel, a máramarosszigeti születésű Béke Nobel-díjas író, holocaust szakértő véleménye szerint: „A zsidókat rútul cserbenhagyták. Hóhérjaiknak kiszolgáltatva nem számíthattak senkire, még az Amerikában szabadon élő testvéreikre sem. Szomorú és felháborító megállapítás, hogy a nagy zsidó szervezetek, a zsidó közösségek kiemelkedő alakjai nem akartak, vagy nem tudtak egységfrontot összekovácsolni a mentésben...” Van-e elfogadha-

tó, enyhítő körülmény Elie Wiesel vádjaira? Miért nem fogadták be a világ szabad népei a hitleri eszmék elől menekülni kényszerülőket? Pedig az új német rendszer hatalomra jutásakor azonnal színt vallott: üldözte valamennyi politikai és vallási ellenzék tagjait... Megindult a menekülők első hulláma. Először a német szociáldemokrata, kommunista pártvezetők, értelmiségiek kerestek, főleg a szomszédos államokban menedéket. Karl Schumacher, az akkori német szociáldemokraták feje mondja emlékirataiban: „Mi már akkor pusztultunk a koncentrációs táborokban, amikor más népek még szövetséget kötöttek a birodalmi kormánnyal.” 1933 és 1939 között több mint félmillió németet zártak le, internáltak politikai meggyőződésük miatt. Püspököket, papokat, apácákat sem kíméltek. Adenauer, a későbbi nagy német politikus közel egy évtizedet töltött Hitler börtöneiben. Schumacher kifakadása kemény bírálat mindazok részére, akik globálisan ítélnék el népeket, amiért vezetőik diktatórikus hatalmával nem tudtak, nem mertek szembeszállni. A menekültek második nagy hullámát a nürnbergi törvények indították meg. A német zsidókat megfosztják állampolgári jogaiktól. Az üldözöttek többsége Amerikába szeretne eljutni. Szemük előtt lebeg a gyermekkori képeskönyvekben oly gyakran látott New York-i Szabadságszobor. Hitler elsősorban csak arra törekedett, hogy kiűzze Németországból őket. De ebben az időben lépett életbe az Egyesült Államok legszigorúbb bevándorlási törvénye. Csak azok mehettek be, akiknek közeli

hozzátartozóik vannak. Ismert, hogy a Külügy-minisztérium titkos utasítása alapján a külföldi konzulok azon is versenyeztek, ki ad kevesebb vízumot, még az arra jogosultak részére is. A zsidók helyzete Európában rohamosan tovább romlik, terjed az antiszemitizmus. Rooseveltnél elhatározta, hogy mint a „szabad világ felkent bajnoka”, kell mutasson valami megértést az üldözöttek iránt. Javasolta az „öshaza visszaállítását.” Rá kívánta bírni Nagy-Britanniát, hogy ne akadályozza a zsidók bevándorlását Palesztinába... Nem sikerült. Az angolok tengeri blokáddal még az illegálisan menekülőket is meg kívánták akadályozni „az ígéret földje” elérésében. Így súlylydott el, ma is tisztázatlan körülmények között, a „Salvador” nevű hajó sok zsidó utasával. Kihívta ezért a felelősség? Rooseveltnél keresztülvihetetlenek látták azt, hogy Amerika megnyissa kapuit a tömeges bevándorlások előtt. Az Anschluss után az osztrák zsidók következnek. Göring megígérte Ausztria népének, hogy 4 éven belül országuk „Judenrein” lesz. Ekkor jelenik meg Bécsben Eichman, aki eddigi gyakorlata alapján rábeszéléssel, megfélemlítéssel, fenyegetéssel kívánta az osztrák zsidók kivándorlását meggyorsítani. Ismét elmondhatjuk Montgomeryvel, hogy ezekben a vészterhes időkben Magyarország volt az egyetlen helye a világnak, ahová a német és osztrák zsidók minden nehézség nélkül bejuthattak. Okmányok, vízum nélkül fogadtunk be minden menekültet. Így került fiatalon a bécsi születésű, később New York-i főrabbi hazánkba és maradt

hálából mindvégig a magyar nép barátja. Ugyanakkor azok az üldözöttek, akik a „benesi liberális demokratikus” köztársaságban kívántak oltalmat keresni, már a határon a legdurvább visszaütésben részesültek... Az útirány Magyarország lett. Benes sokszínű politikai nézetére utal, hogy a háború befejeztével a sokat szenvedett német anyanyelvű zsidókat németeknek nyilvánítja és a németeknek „kijáró” elbánásban részesíti. Sőt, olyan megkülönböztető jelvényeket kellett hordaniuk, amelyet csak a németek viseltek. Kárhoztatta őket, hogy a megszállókkal kollaboráltak, készségesen kiszolgálva őket. Hihetetlen? Benes eddig is jól bevált, most is alkalmazott módszere: támadni, nehogy valaki szóvá tegye a csehek megbocsáthatatlan vétkét a német hadiipar sikeres működtetésében, vagy a rendőrség és csendőrség részvételét a cseh zsidók deportálásban... Hogy a békekötések idején mégis a győztesek között találjuk, ez Edvard Benes politikai cselszövése. Nincs megállás, nincs visszaút. A világ szóttanul nézi a katasztrófákat. Végül 1938 nyarán egy francia fürdőhelyen – Évian-les-Bains – Roosevelttel kezdeményezésére nemzetközi konferencia ül össze, ahol harminckét államképviselői adták elő ötleteiket, ígéreteiket, de legfőképpen kifogásaikat a zsidókérdés emberséges megoldása ügyében. Jellemzésül a résztvevők magatartására, „őszinteségére és segítő szándékára”, nézzünk néhány felszólalást. Nagy-Britannia a konferenciára szóló meghívást csak úgy volt hajlandó elfogadni, ha biztosítékot kap, hogy ott nem kerül

szóba Palesztina, Mint a zsidók kivándorlásának célpontja. Chamberlain miniszterelnök kihangsúlyozta: Anglia nem nyújthat menedéket az üldözötteknek, mert jelenlétük nagymértékben fokozná a már meglévő antiszemitizmust. A franciák különösen bővelkedtek a kifogásokban. A delegátus vezetője, Beranger azt állítja, hogy az egyre fokozódó menekültáradat idegessé teszi a hatóságokat! „Túl vagyunk telítve”, hangzik a még ügyetlenebb kifogás. Nem gondolnak rá, hogy őket is utolérheti az üldöztetés. Az Egyesült Államok „állásfoglalása” már akkor is praktikus: befogadni, de csak az elit tudósokat, az „Einsteineket”. Ira Hirschman, a zsidóság küldötte így foglalja össze a konferencia tevékenységét: „Olyan külszín volt, mely mögé a civilizált kormányok elrejtették cselekvőképtelenségüket.” Randolph L. Braham szigorúbban ítélkezik: „Igazában egyetlen nemzet sem akart menedéket nyújtani a zsidóknak.” A találkozón felmerült még, hogy egy lakatlan, vagy gyéren lakott szigetet jelöljenek ki az üldözöttek számára. Először Madagaszkár nevű sziget került szóba. A terv a sok-sok mesterségesen támasztott akadály miatt kudarcba fullad. Pl.: a franciák, a gyarmat tulajdonosai, így érvelnek: „Mi történik, ha a német vagy lengyel zsidók felvirágoztatják a birtokba vett területeket és előző hazájuk kormánya igényt tart az új Kánaánra...?” – A franciák akkori aggodalma jogosnak bizonyul, ha a ma prosperáló Izrael gondjaira utalunk. A huzavona nem ért véget, pedig közeledik a „Kristall-nacht”, amikor

a demagógia már gyakorlattá válik. Könyvégetés, zsidó üzletek feldúlása, zsinagógák meggyalázása... Ekkor éri hosszú idő óta ismét testi bántalmazás a német zsidóságot. A hírek Roosevelthez is eljutnak. Nyilatkozik: Hihetetlennek tartja, hogy ilyesmi a XX. században előfordulhat. A bevándorlási kvótán mégsem változtat... Nem tud, vagy nem akar cselekedni? 1939 közepén a Kongresszus elvetette azt a törvényjavaslatot is, amely 20 ezer gyermek soron kívüli bevándorlását javasolta. Roosevelt még értük sem vétőzik. Talán figyelembe veszi unokahúga – Laura Delano Roosevelt – családi körben kimondott érvelését? „Mi lesz, ha a 20 ezer kedves gyermek gyorsan felnőve csúnya zsidóvá lesz?” Elképzelhető-e Horthy kormányzó családi körében hasonló „szellemi ismerkedés”? Roosevelt és a többi „NAGY” magatartásának mozgatórugói ma sem érthetőek, nem tisztázottak... Melyek az igazi akadályok? Talán fél az amerikai nép széles tömegeinek véleményétől? Vagy az elnökválasztásra gondol? A zsidó származású amerikai történész, David S. Wyman a „Cserbenhagyott hitsorsok” című nemrégiben megjelent könyvében megkísérli tisztázni Roosevelt ingadozásának okait: „Az Egyesült Államokban az antiszemitizmus általános jelenlétét a harmincas évek végén és a háború idején a közvélemény kutatások megerősítették”. Az amerikaiak 94%-a helytelenítette, ahogy a németek bánnak a zsidókkal, ugyanakkor 83%-uk ellen volt annak, hogy a nagyszámú száműzöttet beengedjenek az ország-

ba... Még a gyéren lakott, zord Alaszka sem kerülhet szóba. Egy nemrégiben összeállított amerikai dokumentumfilm „Amerika és a Holocaust”, hasonló szigorral világít rá a különböző nézetekre, kifogásokra: Amerikaiak féltik munkahelyeiket. A legnagyobb három autógyár ezért zsidót nem is alkalmaz! Több mint száz antiszemita egyesület hirdeti Amerika-szerte a tömeges bevándorlás egyéb veszélyeit. Félnek az „ötödik hadosztály”-tól: kémektől, árulóktól, felforgatótól. Kifogások, magyarázatok váltogatják egymást... A film tovább pereg: Bemutatja a tengerparti üdülőhelyeken elhelyezett táblákat: „Zsidóknak, Kutya'knak tilos terület”. Vagy: „Csak keresztények számára” olvasható a hotelek címtábláin. „A németek, japánok után a zsidók fenyegetik leginkább Amerika biztonságát”, így összegzi a dokumentumfilm az amerikai nép közhangulatát egy 1942-ben végzett közvéleménykutatás alapján. 1942-ben járunk már és érkeznek az egyre ijesztőbb hírek az európai-zsidók sorsáról. Roosevel't, Churchill, akik pontosan tájékozottak az eseményekről, tovább tétlenkednek. Roosevel't egy nagy nyilvános tüntetés idején csak ennyit tud üzeni a zsidó közösségek vezetőinek: „Az amerikai nép a büntettek szerzőinek felelősségét szigorúan fogja mérlegelni.” Churchill kiegészíti a dörgedelmes szavakat: „A büntettek megtorlása a háború egyik fő célkitűzése”. E szavak akkor csak üres fenyegetésként hatnak. Ne feledjük: ekkor már köztudott, hogy Auschwitz, Treblinka, Mauthausen telve

vannak. David S. Wyman megállapítása a tüntetéssel egybekötött nagygyűlésről: "Sem Roosevelt, sem Churchill, sem a gyűlésen elfogadott nyilatkozat, s egyetlen zsidó szónok sem ajánlott fel védelmet azoknak a zsidóknak, akik még a hitleri uralomnak alávetett európai országokban élnek." Wyman különösen azért neheztel a világ cionistáinak vezetőire „mert ahelyett, hogy erejük nagy részét a zsidók sürgős megmentésére fordítanák, a háború után létrejövő új zsidó állam megalkotásán fáradoznak. Wyman a továbbiakban elítéli az elnökné, Eleanor Roosevelttel magatartását is: „Az elnökné megmutatta a türelmetlenséggel, kegyetlenséggel járó veszélyeket, de a cselekvés szükségességéről nem mondott semmit”. Fokozatosan az angol néphez is eljutnak az európai zsidóság elleni atrocitások hírei. Elsősorban az egyházak vezetői újabb konferenciát javasolnak. Hosszú huzavonák, előkészítő tárgyalások sorozatán a Bermudákat jelölik ki színhelyül. Dátum: 1943. áprilisa! Végeredmény? Ugyanaz, mint Evianban. Nincs megegyezés. Mindkét fél érvei megmászíthatatlanok! Sem Palesztinába, sem Amerikába nem lesz számottevő zsidó bevándorlás. Egyes megfigyelők azzal is magyarázzák a Kongresszus határozatlanságát: „Mert attól félnek, lesznek olyanok, akik azzal vádaskodnak, hogy zsidó érdekek védelmében folytatják a háborút”. Londonban, New Yorkban ilyen tárgyú tüntetések gyakran előfordulnak. A legelmarasztalóbb ítéletet a bermudai konferenciáról Wyman mondja ki: "Miként az angolokat, az amerikaiakat

is a száz-és százezernyi zsidó lehetséges kiszabadulásától való félelem hatotta át.” A kifogások özöne tovább halmozódik. „Fennáll annak a lehetősége, hogy a németek vagy csatlósai áttérnek a kitiltás politikájára és arra törekszenek, miként a világháború előtt tették, hogy más országokat hozzanak zavarba, külföldi bevándorlókkal árasztva el őket” Vagy:”Az Egyesült Államokban nincs elég hely a menekültek számára...”Megjegyzendő: azokban az években az USA lakossága sok-sok millióval volt kevesebb , mint manapság...” Hiányoznak a hajók az Európán kívülre történő szállításokhoz! Ezen gyermekes és nevetséges érvelésre is könnyű a válasz: a nagy amerikai armadát – összes felszerelésével – Európába szállító hajók üresen térnek vissza a „szabadság hazájába”. A magyarázkodók, a döntést hozók elfeledkeznek arról, hogy a St. Louis nevű hajót már 1939-ben – fedélzetén 900 menekülttel – még kikötni sem engedték Amerika partjainál! Tehát nem a hajóür okozza a nehézséget. „Nincs elég víz Algériában, Dél-Afrika messze van , stb., stb.”Látjuk, Wyman nem alaptalanul adja könyvének”Az elhagyott hitsorsok” címet. Visszatérő perdöntő kérdés: Melyik a főbenjáró bűn? Látni egy kegyetlenség előkészületét és tétlennek maradni, vagy maga a kegyetlenség? Mindkettő égbekiáltó, megbocsáthatatlan bűn! Ezért tehát nem fogadható el, hogy csak az egyik fél vonható felelősségre! Kettős mérce? Igen, az! Nézzük, mi történik ezalatt hazánkban, hogyan él a magyar zsidóság? Mi a visszhangja külföldön a

magyar kül-és belpolitikának? Támaszkodjunk elsősorban néhány nyugati diplomata kijelentéseire, vagy a sok és jól dokumentált hivatalos jelentésekre. Az angol admirális első lordja, Earl Alexander of Hillsborough titkos utakon -1941. február végén – Horthy kormányzóhoz eljuttatott levele: „Tengernagy Úr! Őfelsége kormánya figyelemmel, higgadtan és elismeréssel követi nyomon az Ön fáradozásait, valamint kormányának igyekezetét, amelyet a délkelet-európai térség békéjének és semlegességének fenntartása érdekében kifejt. Őfelsége tudatában van azoknak a nehézségeknek, amelyek folytán Ön és kormánya egy nagyhatalom állandó politikai és gazdasági nyomásának ki van téve. Ennek ellenére eddig jórészt sikerült Önöknek a semlegesség megőrzése mellett erőforrásaikat biztosítani. Őfelsége kormánya ismételt elismeréssel adózik annak a szerepnek, amelyet Ön a béke ügyében betölt és eleve biztosítja Önt arról, hogy fáradozásait Önnek és az Ön országának, a jövőendő béketárgyalásokon érdemként fogják elismerni Őfelsége kormánya részéről! Alexander.” Ekkor már Európa reszket. Hitler egyre agresszívebb! Teleki egyik nagy beszédében megígéri a nemzetnek: Ameddig él, Magyarországon semmi körülmények között nem engedi háborúba vinni... Ezért kellett meghalnia? „Öngyilkossága” mai napig tisztázatlan! Churchill akkor még elismeri Teleki mártírhalálának jelentőségét. Az ország tragédiáját...” Ha jön majd a békekötések ideje, szimbólikusként egy széket üresen hagyunk számára”!

Gyönyörű szavak. A békekötésnél senki nem emlékezett rájuk. A kilépési szándék egyik legdöntőbb bizonyítéka Radó Sándor, a Vörös Hadsereg ezredese, a svájci szovjet kémszervezet vezetője, „Dóra jelenti” című könyvéből származik: „A magyar diplomácia részéről már 1943-ban történtek békekísérletek, de a Szovjetunió vezetősége tárgyalás nélkül visszautasította!” A nyugati hatalmakkal az eredmény nélküli béke- „puhatólózások” röviddel háborúba lépésünk után, már 1941. őszén elkezdődtek. Sem az oroszok, sem a nyugati hatalmak nem akarták, nem engedték hazánkat kilépni a pusztulásból, vérontásból. Miért? Magyarázatul szolgál az a felvilágosító adat, mely soha nem került szóba a béketárgyalásoknál és ma sem hangsúlyozzák történészeink, miszerint a nyugati hatalmak sugallatára bent kellett maradnunk a háborúban, mely döntéssel az oroszok örömmel egyetértettek. Ezen tétel alátámasztására soroljunk fel néhány további adatot. Eckhardt Tibor – akit Horthy kormányzó a háború kitörése idején azzal a szándékkal küldött Amerikába, hogy az ország megszállása esetén képviselje hazánkat, levélben számol be Amerikában szerzett tapasztalatairól: „A háború jelen szakában a nyugati szövetségesek megértést tanúsítanak helyzetünk és ebből folyó magatartásunk iránt. Nem kívánnak tőlünk öngyilkossággal határos hűsködést”... Hozzáteszi: A budapesti legutóbbi amerikai követ, Herbert C. Pell és tanácsosa több ízben kijelentette: „Egy korai kiugrás nem használna senkinek sem.” Tudva Hitler terveiről,

elsősorban a zsidók sorsa miatt aggódik. Az angol Külügyminisztérium magasrangú vezetője 1943. október 14-én Lewis Namierrel folytatott tárgyalásáról így számol be: Lewis Namier professzor – a zsidó világszövetség képviselte nevében közölte tegnap velem, hogy:”nagy aggodalommal tekintünk azokra a lehetséges következményekre, melyek Magyarország korai német megszállása folytán az ott viszonylagos biztonságban élő 800000 zsidóra vonatkozólag előállnának... A zsidók egyedüli reménye abban van, hogy a magyarok mindaddig, míg a németek képesek visszaütni, nem tesznek olyat, ami az ország megszállását vonná maga után, mert ez a Magyarországon élő zsidóság teljes megsemmisítését eredményezné.” Az aggodalom jogosságát az angol diplomata is magáévá teszi, jelentésében ezt külön hangsúlyozza. Beszélgetésük folyamán mindketten helyeselték a nemzetközi zsidó szervezetek által eljuttatott bizalmas utasítást a magyar zsidóság számára: „Maradjanak mértékletesek, ne fokozzák a németek és az elhallgatásra ítélt szélsőjobboldal ellenszenvét kihívó magatartásukkal. Legfőbb a túlélés, tekintet nélkül arra, amit ezért fizetni kell.” A magyar zsidóság prominens vezetői is az óvatos, minden kihívástól mentes magatartást javasolják! Nem alaptalanul. A jobboldali sajtó egyik ismert lapja, az „Egyedül vagyunk”, az 1943. év karácsonyi vezércikkében így kesereg: „Míg katonáink élet-halál harcukat vívják az orosz frontokon – sokszor éhezve, félig megfagyva, elavult fegyverzettel – a honi zsidó-

ság egy része tovább dúskálhat olyan javakban, melyeket a lakosság tekintélyes hányada a háború kitörése óta teljesen hiányol.” A vezércikk külön rosszallással emeli ki a belvárosban nercbundákban, kifestett ajakkal, vidáman futkosó hölgyeket, akik a fronton szolgáló munkaszolgálatosok sorával sem sokat törődnek. A lakosság nagy hányada, tudva a külföldi zsidóság szenvedéséről, inkább örül, mint neheztel a túlzó hírek hallatán. Büszkéek vezetőikre, hiszen meg tudták óvni az országot az akkor már majd egész Európára kiterjedő vihartól. Ellenállunk a zsarnok parancsának. Visszautasítjuk a magyar zsidóság kiszolgáltatását, a deportálást. Ezeréves történelmünk arany lapjait írjuk. Él az „ösi szellem”. Mindenkit befogadunk, támogatunk, megvédünk. „Erdély román föld” nyilatkozta a közelmúltban a svájci száműzetésben élő Mihály, a volt román király. Mi, magyarok és hiteles történelmünk nyomkövetői, arra a Transylvániára emlékezünk, mely olyan hadvezéreket, királyokat, államférfiakat, politikusokat, tudósokat, írókat, művészeket adott Erdélynek, népünknek, az emberiségnek, akik életműve az idők végezetéig hirdeti a Kárpátok koszorúzta föld magyar voltát. Ugyanakkor együtt szégyenkezünk a világ jóézésű népeivel, amikor Erdély szent nevét a vámpír Draculával, a zsidóirtó Antonescuval, Hitler legmegbízhatóbb szövetségesével, vagy Ceausecuval, az angol királynő kedvenc lovagjával egy lapon merik Erdély mai urai emlegetni. Hol tartana ma Európa, ha Hunyadi János hadai Nándorfehérvárnál nem

győzedelmeskednek az iszlám felett? Ha Mátyás király nem viszi tovább atyja törökverő örökségét, s nem mutat rá, hogy csak összefogással lehet a félhold uralmát visszatartani. Lengyelország népe napjainkban is történelme legnagyobb királyai közé sorolja az erdélyi fejedelmek sorából választott uralkodóját, Báthory Istvánt. Büszkék vagyunk a magyar tolerancia ősi erdélyi gyökereire, melynek nemes ágai átnyúlnak a XX. század örjöngő Európájába, és olyan államférfiakat adnak népünknek és ezáltal a magyar zsidóságnak is, akik nélkül – visszatérően hangsúlyozzuk – manapság sem magyarság, sem magyar zsidóság nem létezne. Emlékezzünk újból a Bethlen, Horthy, Teleki nevekre, akiknek elődei innen, a magyar vérrel megszerzett, ezer éven át megtartott földről származnak. Erdély fejedelmei – megelőzve évszázadokkal korukat – megmutatták a világnak, hogy a különböző ajkú, hitű, kultúrájú népek békességben együttélve virágoztathatják, boldogíthatják a közös hazát Gr. Teleki Pál ebben az Erdélyben született és nevelkedett. Mélyen gyökerező katolikus vallása, rendkívül érzékeny lelkülete, óriási tudása és mindenekfölött becsületessége, egyenes jellem arra képesítette, hogy Horthy Miklós kormányzó népünk történetének egyik legnehezebb korszakában a haza élére állítsa. Ismételjük: Gr. Teleki Pál minden erőfeszítéssel távol akarta tartani az országot attól a háborútól, melyről előre látta, hogy borzalmaival fölülmúl majd minden eddigi pusztítást, vérontást, szenvedést és jól tudta, hogy ez a világméretű,

életre-halálra menő harc csak Németország teljes vereségével végződhet. Gr. Teleki Pál 1941. április 03-a hajnalán nem vethetett önkezeléssel véget annak az életnek, melyet mint hívő keresztény, Isten ajándékának és rendeltetésének tartott. Hitte, remélte, hogy meg tudja menteni hazáját a pusztulástól. Kinek állt érdekében Teleki halála? Idézzük vissza Teleki Pál komornyikjának hiteles szavait:

-Április 02-án este megérkezett a Gróf Úr, rendelkezéseit kérte,ő pedig azt mondta: „Készíts ma estére tálalóra aprósüteményt, konyakot, szivart, kávé. Német vendégeim érkeznek, német vezérkari ezredes és segédtisztje, neked nem kell itt lenned. Vendégeimnek az a kérése, hogy lehetőleg egyedül legyünk a fontos tárgyaláson.” – Kérdés nélkül igenist feleltem. Távozásomkor megkérdeztem, reggel mikor jelentkezzem. „A szokott időben, ötkor”- felelte a Gróf Úr, aki nem volt ideges. Ma korán reggel jelentkezni akartam. Kopogtam, nem válaszolt senki. Lassan benyitottam a szobába, rettenetes látvány fogadott. A földön feküdt a Gróf Úr, mellette pisztoly, minden feldúlva. A dulakodás szembetűnő volt. A komornyik egy másik beszámolóban azt is elmondja, hogy utolsó este Teleki kérte, készítse elő cserkészegyenruháját, mert másnap együtt lesz cserkészeivel. Tudjuk, Teleki Pál volt a Magyar Cserkészmozgalom egyik alapítója, példaképe, eszménye. Ő volt az, aki közvetlenül az első világháború után megszervezte és vezette azt a cserkészcsapatot, mely részt vett a dániai Cser-

kész Világtalálkozó. Az ifjak nemzetközi versenyében az élen végzett a magyar cserkészcsapat, melyet a háborúban „győztes nagy nemzetek” fiai a vetélkedés előtt jóindulatúan megmosolyogtak szegényes felszereléséért. Teleki cserkészeivel együtt könnybe lábadt szemmel fogadta az eredményhirdetés utáni ünneplést. Ez a Teleki soha nem hagyta volna el önként cserkészeit, soha nem hagyta volna őket oktan háborúban elpusztulni. Ezért mondta: „Amíg én élek, addig Magyarország soha nem lép be a háborúba!” Ezért kellett meghalnia. De oda kell figyelnünk azon hiteles szemtanú vallomására is, aki kiegészíti a komor nyik beszámolóját: „A halott miniszterelnök görcsösen szorítva jobb kezében a gyilkos fegyvert (!), miközben a koponya bal oldalán (!) ejtett sebből lassan szivárog a vér.” Ismeretes, hogy Teleki jobbkezes volt (mennyire hasonlít ez Széchenyi „öngyilkosságára”!) és hogy az adott körülmények között a robbanás ereje még a legerősebb kézből is messzire repíti a pisztolyt. A Kormányzóhoz intézett búcsúlevél szövege és annak szavai tanúskodnak talán a legjobban a rosszul tervezett, felületesen végrehajtott „öngyilkosság” ellen: „Szószegők lettünk gyávaságból. Nem álltunk ellent, hullarablók leszünk, a legpocsékabb nemzet.” Az a Teleki, aki forrón szerette és tisztelte népét, semminemű elkeseredésben, a legnagyobb lelki válságban sem bántotta volna meg nemzetét az idézett szavakkal. Azt az országot, mely alig több mint egy éve – a német – lengyel háború idején – kivívta a civilizált világ elismeré-

sét azzal, hogy nem engedte Hitler hadainak a lengyeleket Magyarország irányából is hátba támadni, ellentétben szlovák és orosz szomszédival. Kiemelhetjük ezzel kapcsolatban, hogy amikor a budapesti olasz követ – Villani – jelentette Ciano olasz külügyminiszternek, hogy Magyarország nem engedélyezi a német csapatok átvonulását, Ciano 1939. szeptember 11-én lejegyzí naplójába: „A magyarok előbb-utóbb megfizetnek ezért, mert a németek nem szoktak feledni.” Visszatérve Lengyelország tragédiájára, lényeges kiemelni, hogy a német kérés megtagadását követő napon a szlovák hadsereg fordult hasonló kéréssel Telekihez. A válasz részükre is a visszautasítás volt. Villani ez alkalommal így jellemezte a szlovákokat: „Cinkosai és kitarthatjai a németeknek.” Együtt támadtak, és néhány hét múlva együtt ünneplik Lengyelország kapitulációját. Együtt osztoznak Sztálinnal, Hitlerrel a zsákmányon; Lengyelország megszűnt létezni. A második világháború befejeztének 50. évfordulója alkalmával a szlovák állam vezetői ismét ünnepeltek, de most a szövetségesek társaságában, a győztes oldalán, hiszen a háború utolsó szakaszában a vesztesre álló németeket támadták hátba. A benesi furfangot tökéletesen elsajátították. Mi, magyarok elmondhatjuk: vitatható ugyan, hogy ki volt Hitler utolsó csatlósa, de az elsők bizonyára nem mi voltunk! „Hullarablók leszünk”...”a legpocsékabb nemzet.” Mi, magyarok lennénk ezek, akik befogadtuk a német, szlovák, szovjet hadak által szétzúzott Lengyelország minden menekült-

jét, köztük a sok ezer lengyel zsidót is? S megosztottuk velük mindenünket!? Nem, nem... Az idézett szavak nem tartoznak Teleki soha senkit meg nem bántó, nemes szókincséhez. A búcsúlevélben található kifejezések csak arra alkalmasak, hogy a honi és határainkon túli ellenségeink minden adandó alkalommal, mint autentikus megállapítást propagandacélból felhasználhassák ellenünk. Mit tennének az ármánykodók, a gyűlölködők, ha egy-egy fajról, népcsoportról szóló, világszerte ismert becsmérő, hazug szavakat mi is átvennénk és azokat szüntelenül hangoztatnánk? Bizonyára mi lennénk az összeférhetetlenek, uszítók, a javíthatatlan nacionalisták. Nem tesszük ma, nem tettük ezerszáz éven keresztül. Mi a megbékélést keressük. Térjünk vissza Teleki életére, politikai pályafutása további elemzéséhez. Egyeztessük a különböző álláspontokat, azon nézeteket, melyek halála után több mint fél évszázaddal kialakultak róla. Induljunk ki abból, hogy Teleki mártírhalált halt miniszterelnökeink sorába tartozna még akkor is, ha önkezével vetett véget életének. Ha a zsidó származású Randolph R. Braham „A Magyar Holocaust” című könyvében a Telekiről szóló fejezetet gondosan tanulmányozzuk, akkor írása – bár sokszor nagyon szigorúan bírálja a magyarokat – a legjobb tanúbizonyság miniszterelnökünk nagysága mellett. Kövessük időrendben meglátásait Teleki bel- és külpolitikájával kapcsolatban. Köztudott, hogy a sokat vitatott „numerus clausus” törvény, mely az első vádak közé tartozik, valójában nem érintette

a zsidóságot. Megmaradt vezető szerepük a magyar szellemi életben! A Trianonban elszakított területekről az anyaországba menekült, elűzött magyar orvosok, jogászok, tanárok stb. nagy hányada pedig változatlanul állás nélkül tengődik. A „*numerus clausus*” rendelet csak a nemzeti elkeseredést kívánta enyhíteni. A földönfutók egy része, a törvények eredményeit tapasztalva, becsapottnak érezte magát. Ők továbbra is szellemi ínségmunkások maradtak, adott esetben havat, szemet lapátoltak, utcát söpörtek. Teleki következő „bűne”: a második zsidótörvény beiktatása 20 évvel később, az ő miniszterelnöksége idejére esik. De idézzük ismét Brahmot: „Bár sokkal szigorúbb volt, mint az első, de így, vagy úgy megellették a kiskapukat, amelyeken kibújhattak az előírások hálójából. Kitalálták és előszeretettel alkalmazták az úgynevezett Strohmán – vagy Aladár – rendszert, azaz keresztény „társat” vettek be az üzletbe. Voltak olyan esetek is, amikor keresztények baráti alapon vállalkoztak ilyen szerepre. A törvény végrehajtására tulajdonképpen jó „magyar módra” nem is került. Mint oly sokszor történelmünk folyamán, a külföldről sugallt törvények idején. A továbbiak során Braham így értékeli a második zsidótörvény hatásait: Teleki is úgy vélte, hogy ezzel Magyarországon pont került a zsidókérdés végére, s az ország végre hozzáláthat a nemzet sürgető feladatainak elintézéséhez. A legjellemzőbb vélemény Teleki igazi álláspontjára, érzéseire, a magyar zsidóságot illetően, Hubay Kálmán nyilas képviselő egyik

parlamenti felszólalásában tükröződik, amikor így fakad ki: "Teleki és a világ, a zsidóság nyomasztó hatalmának fogságában vergődik. "Ebből már felsejlik, hogy a zsidótörvények éppen a zsidók védelmében születtek, ha ugyan nem a saját kérelmükre. Amidőn a Szovjetunió az 1940-ben Hitlerrel kötött titkos egyezmények alapján ultimátumot küld Romániának Besszarábiába és Bukovina átadására, Molotov külügyminiszter üzenetében biztatta a magyarokat is, hogy velük egy időben ők is támadjanak és foglalják vissza Erdélyt, hiszen a szovjet vélemény szerint „a magyar igények Erdélyre vonatkoztatva megalapozottak”. Teleki a legnagyobb politikai bölcsességgel a szovjet javaslatot elutasította: a magyarok nem kívánnak hozzájárulni ahhoz, hogy az orosz betörjön Európa szívébe. Teleki bölcsessége bármilyen fennkölt is, a II. világháborús – ne tagadjuk! – gondolkodás csődje. Mint tudjuk, később Roosevel, Churchill nem így vélekedtek. Jöhettek az oroszok! Európa nagy részének leigázói, majd urai lettek. Amikor Románia széthullóban van, Teleki hangsúlyozza: inkább lemond az adott pillanatban ősei földjéről, mint hogy Hitler-től alamizsnaként vagy zsidóellenes intézkedések fejében elfogadja...” Valóban meglepő volt – írta szó szerint az American Jewish Yearbook – látni ellenállását ebben a kérdésben, amely minden bizonnyal sokkal kisebb jelentőségű volt Magyarországnak számára, a tőle kicsikart alapvető áldozatokhoz viszonyítva.” A második világháborút követő békekötések idején sem Hitler, sem

Sztálin kecssegető ajánlatának visszautasításáról sem, Teleki politikai előrelátásáról nem beszélhetünk. Hiszen mint Rákosiék hangsúlyozták, ezzel „a fasiszta Horthy-rendszert magasztalnánk.” El kellett túrnunk a megbélyegzést: Ja magyarok, mint Hitler és Mussolini szövetségesei, jutalomként harc nélkül kapták meg Erdélyt. Arról sem illik tudni, hogy Károly román király kérte fel a román nép két említett „nagy barátját” a II. bécsi döntés meghozatalára. Így került Erdély főleg magyar lakta része vissza az anyaországhoz. Az ország népe, nem látva a kulisszák mögé, érthetően ujjong magyar testvéreinek békés úton való felszabadításán. Gr. Teleki „zsidóbarát politikája” további megvilágításához idézzük ismét Braham meglátásait: Elismeri, hogy 1940-ben Hitler korlátlan ura Európának. A szovjet-német baráti kapcsolat végzetes a zsidóság számára. Az üldözötteknek nincs hová menekülniük. Az orosz nép antiszemitizmusa fellángolóban van. Sztálin birodalma távol-keleti részeibe száműzi őket. Az orosz zsidóság szenvedéseit nemrégiben egy Izraelbe kivándorolt öreg zsidó tréfásan így foglalja össze: Ha majd egyszer, ezer év múlva megírják Sztálin és Hitler igaz történetét, akkor látni fogja a világ, hogy Hitler rémtettei a zsidóság, az emberiség ellen messze eltörpülnek a sztálini sátánizmus mellett. Kemény meghatározás. Sztálin ennek ellenére a háború befejeztével világszerte mint a demokrácia megmentője tetszeleg. Mintha Amerika, Anglia, Kanada, Ausztrália fiai nem véreztek volna évekig Afrika, Ázsia, Európa bor-

zalmas csataterein. Gr. Teleki Pál népe a háború alatt is változatlanul nyitva tartja mindenki számára az új életet jelentő magyar haza kapuit. Mégis mi vagyunk az a nép, amely „az anyatejjel szívja magába” az antiszemitizmust? Ahogy ellenségeink ezt lépten-nyomon ma is hirdetik. Lehet az a nép zsidóellenes, ahol a zsidó származásúak másfél évszázad alatt tízezerről közel egymillióra szaporodtak? Igaz viszont, hogy megállja helyét azon állítás, hogy Teleki „zsidóbarátságát” nem támogatta minden ellenzéki politikus. A parlamenti felszólalások alkalmával ilyen irányú megnyilvánulások időnként helyet kapnak. Braham idézi Teleki válaszát egy ilyen képviselői támadásra: „A zsidókérdés gyökeresen csak az új európai rendszer keretében valósítható meg nálunk is. Addig is kell azonban megoldást találni. Nem szabad minden életlehetőséget megvonni közel egymillió embertől, mert ez ma közép-európai érdek is. Ezt nem csak én mondom, ezt mondják sokkal okosabbak is, akiknek szavaira Önök is adnak. Én tehát új törvényeket faragok, nem régieket módosítok. Józan, komoly, méltányos megoldást kell hozni. Várhatunk-e más választ – az adott körülmények között – egy bölcs politikustól? Teleki időhúzásra alapítja lépéseit. Jól tudja, ha nagy áldozatok árán is, talán túl lassan, de mégis belátható időn belül a nyugati hatalmak magukhoz ragadják a háború irányítását, és akkor nem lesz már helye annak a vitának, miképpen legyen az európai zsidókérdés megoldva. Megfigyelhetjük, hogy a megkülönböztető

törvények zöme hazánkban úgy volt megalkotva, ütemezve, hogy mire azok megvalósíthatók lennének Hitler legyőzetik, a törvények érvényüket veszítik! Randolh Braham így összegzi Teleki politikáját: "Törvényeivel ki akarta fogni a szelet a hazai és külföldi szélsőjobboldal vitorláiból, amely mindinkább bírálta politikáját." A magyar arisztokrata és dzsentrí vezetésről elmondja: „Jobban féltette hatalmát a nyilasoktól, mint az egyébként irigyelt és olykor megvetett zsidóságtól.” Eközben Szálasi, a nyilasok vezére börtönbüntetését tölti. Rákosi Mátyás is. A legjellemzőbb Magyarország akkori politikai helyzetére, a kényszerpályára, hogy 1940. őszén viszont mindkét személyt, nyomásra, szabadon engedi Teleki. A náciizmus és kommunizmus együtt ünnepelheti a magyar igazságszolgáltatás feletti diadalát. Mennyi szenvedéstől óvta volna meg népünket a kiszámíthatatlan sors, ha a két népvezér soha nem kap szerepet szerencsétlen hazánk történetében. Kosáry Domokos, mint a Magyar Tudományos Akadémia elnöke, Teleki halála 50. évfordulója alkalmából, 1991-ben, dicséretre méltó bátorsággal méltatja volt professzora politikáját, a nemzet iránti szeretetét, jövője iránti aggodalmát: „Gr. Teleki Pál, az arisztokrata főúr, egyik alapítója annak az Eötvös Kollégiumnak, mely elveivel, tetteivel a legtisztább nemzeti érdekeket szolgálja. –Földreformot akart, egy igazi szociális, demokratikus Magyarorszáért küzdött.” Kosáryt 1938. tavaszán, amikor erősödik a nyilas mozgalom, sokakkal együtt megkéri, hogy „segítsünk

neki ennek ellensúlyozásában”. „Mi megtettük, ami tőlünk telhető volt, még utcai tüntetéseket is szerveztünk. Én magam iskolákba jártam ki, Hitler-ellenes felvilágosító előadásokat tartani.” – Ekkor már az Anschluss után vagyunk. Európa leghatalmasabb hadserege megszállta Ausztriát. A Német Birodalom szomszédai lettünk. Kosáry így folytatja: Teleki, tartva hazája lerohanásától, Mussolinihez fordul tanácsért, segítségért. A Duce habozás nélkül tudtára adja: „Európában az fog történni, amit a Führer akar!” Tovább Kosáry: „1940-ben a németek franciaországi hadjárata idején magához kéretett és panaszkodott, hogy milyen katasztrófa mindaz, ami Franciaországgal történik, s a magyar közvélemény azt hiszi, hogy ezzel már el is dőlt a háború sorsa.”-Mentségünkre szolgál: az egész világ közvéleménye is így látta!... Beleértve sok tapasztalt, rutinos diplomatát is. Kosáry: „1941 elején engem és Kovács Péter etnográfust kiküldött Amerikába, többek között azzal a feladattal, hogy baráti és politikai körökben hirdessük: „Magyarország soha nem áll Hitler szolgálataiba.” Teleki változatlanul emlékezik angol barátai jóslatára: „Hitler néhány évig győzedelmeskedik, de a háború vége még messze van. Az egész világ elleni harcban végül alulmarad.” Telekit erkölcsi okok is befolyásolták meglátásaiban. Hitt az igazság győzelmében!? Az Akadémia elnökének szavai ellenére Telekit az új rendszer sem rehabilitálta, (csak Kosáryt menesztették, utóda a kommunista Glatz Ferenc, ex kultuszminiszter).

Gr. Teleki Pálnak, noha történelmünk legnagyobb magyarjai sorába tartozik, nem állíthat az utókor szobrot, nem nevezhet el utcát róla, nem róhatja le kegyeletét emlékének. Ugyanakkor az országot leigázó és nyomorba döntő Szovjet Hadsereg emlékművét Budapest legszentebb terén, a Szabadság téren, napjainkban is rendőrség őrzi és védi a szolgaságba taposott nép haragjától. Teleki, ha szükségét látja, ostromozza saját arisztokrata osztályát. Elvei miatt sokszor szembekerül a katolikus legfelsőbb hierarchiával is. Az 1920-as évek végén, a harmincas évek kezdetén az egész világra kiterjedő gazdasági válság hazánkat is súlyosan érinti. Teleki Pál nagy határozottsággal támogatja azon hazai erőket, melyek a nehézségek kedvező irányú megoldását keresik. Kiáll a „KALOT”- Katolikus Agrárfjúsági Legényegylet – valamint a „Márciusi Front” mozgalma mellett. Ahhoz, hogy megértsük Teleki támogatóinak vagy ellenségeinek táborát, tekintsük át e két szervezet rövid történetét, pontokba foglalt célkitűzéseit. A „KALOT”-ot egy „földhöz ragadt” jezsuita atya – Kerkai Jenő - alapítja, aki közelről látva a nép nyomorát, minden nehézséget vállalva áll a küzdelem élére... 1936-ban Kerkai kolostori cellájában születik meg a Kalot alaptézise: „Krisztusibb embert, műveltebb falut, élet-erős népet, önérzetes magyart”. A további pontokat a Vezérkönyv összegzi. „Az ember a legnagyobb érték”. „Halálos ellensége lelkünknek minden olyan ember vagy rendszer, mely testünket éhbérrel, munkauzsorával koldusmankóra

kényszeríti.” „Nem tűrhetjük zsebünkben s gyakorta a torkunkon kotorászó kezét csak azért, mert szelídek, alázatosak, katolikusok vagyunk.” „Senki sem kívánhatja, hogy a szelídség, a felebaráti szeretet jelszava mellett kifosztani engedjük magunkat.” „Szeretjük sajátos népi értékeinket, szokásainkat, népművészetünket, hagyományainkat.” „Ezek megmentése a falu megmentését jelenti!” „Célunk népi tehetségek felkarolása.” „....A falvak, tanyák, puszták népének nem sok oka van az életörömré. A sok-sok könnycsepp nem az életöröm, hanem az elkeseredés szállás-csinálója:” „Senkinek sincs a javak mennyiségéhez annyi joga, hogy azzal százezrek élethez való jogát nemcsak doronggal vagy késsel lehet veszélyeztetni, hanem mindennemű spekulációval, éhbérrel, uzsorával, tisztességtelen versennyel, egészségtelen munkakörnyezettel, túlóráztatással stb., melyek jelen gazdasági rendünk szörnyszülöttei. Az élethez való jog felette áll minden magántulajdoni jognak, ha még olyan abszolútnak van is kikiáltva.” „Érdekközösséget vállalunk népünkkel és a milliós tömegű agrárproletáriátussal.” „Célunk: mezőgazdasági terméneink értékesítésének szövetkezeti rendezése.” „A mozgalom elhárít minden olyan akadályt, amely naív gyermekhittel a mostani helyzet változhatatlanságába kapaszkodik. E rendszert megtévedt, bűnös emberek kezei alkották, mely önmagát soha meg nem oldja. A kibontakozás és megújulás útjainak megépítéséhez munkás férfiakra van szükség. Ezeket keressük a falvak-

ban, tanyákon és ezeket a kezeket akarja összefogni, egymásba kulcsolni a Legényegylet.” Ami pedig a jelen rendszerváltozásnak „arra hivatottak” részéről való kezdeményezését illeti, nyugodtan állíthatjuk, hogy „arra hivatottabb aligha akad, mint éppen az egyszerű ember. Véssük ki törölhetetlenül emlékezetünkbe, hirdessük világszerte a „KALOT” vezérkönyve ma is érvényes pontjait. Tudják meg a szélrózsa minden irányában: Hazánk végveszélyben van! „Mert egy népet nem csak doronggal lehet kipusztítani, hanem mindenféle spekulációval is.” A jelen esetben a nép nevében felvett, de hozzá el nem jutott Dollármilliárdok kamatainak soha véget nem érő törlesztésével is. Nem igaz, hogy a „gulyáskommunizmus jólétére” mentek el a kölcsönök. A nép dolgozott, a föld termett, mint hosszú évszázadokon keresztül, amikor nem volt szükség világbanki „segítségre”. Ne adjuk fel! Mentsük meg népünket! Követeljük egy nemzetközi bíróságon a „gyilkos kölcsönök” visszafizetésének jog szerinti megtagadását! Idézhesük újból a Mátyás király idejében élt Bonfini olasz történész szavait:”A magyar nemzetet annyi csapás és kifosztás után sem lehet semmiféle háborúval kiirtani, vagy Pannóniából kiűzni és megsemmisíteni.” A Nemzeti Múzeum kertjében 1937. március 15-én – Petőfi Sándor iránti szeretetből – a Márciusi Front-nak nevezett ifjúsági tömörülés ünnepi nagygyűlést rendez. Zilahy Lajos, az akkori idők elismerten szélsőségmentes írója, a megmozdulás

védnöke. Tizenkét pontban hangzik a nemzethez szóló megrázó felhívás.

1. Az ország demokratikus átalakítása .

2. Szólás -, sajtó -, gyülekezési, egyesülési és gondolatszabadság.

3. Általános, egyenlő és titkos választójog.

4. A parlamenti képviselők összeférhetetlenségének szigorú betartása. A képviselő nem vállalhat tagságot vállalati igazgatótanácsban, érdekképviselésekben stb.

5. Az ötszáz kataszteri holdat meghaladó földbirtokok kisajátítása.

6. A magyarságot kiszípolozó bankok, kartellek, monopóliumok megszüntetése.

7. Progresszív adórendszer bevezetése.

8. Munkaalkalmak teremtése minden dolgozni kívánó magyar ember számára. A 40 órás munkahét bevezetése mind a szellemi, mind a fizikai munka esetében. Az álláshalmaz és a mamutjövendelmek megszüntetése.

9. Létfenntartási költségeket meghaladó minimális bérek bevezetése.

10. A dolgozók gazdasági célú szervezetének szabadsága.

11. A szegényebb néprétegek érdekében progresszív tandíjrendszer bevezetése mind a középiskolákban, mind a főiskolákon. A tehetség szerinti kiválasztás bevezetése.

12. Határrevízió: a dunai térség népei önrendelkezési jogának elismerése az állami hovatartozás kérdésében. Szemben a pánszláv és pángermán

törekvésekkel, a dunai konföderáció gondolatának megvalósítása.

A pontok ismertetése után az ünneplő ifjúság hangulata előrevetette árnyékát annak a magatartásnak, mely az elkövetkezendő nehéz években a hazafias, tiszta észjárású magyar tömegeket vezérli a nácizmus, kommunizmus, istentelenség elleni küzdelemben. A rendszer bűneinek, hibáinak feltárása az érintettek részéről elszánt ellenérzést vált ki a „KALOT” és a „Márciusi Front” eszméinek támogatói iránt. Teleki ellen is. Vannak, akik osztálya, vallása megtagadóját látják benne! Ezek után újból felvetődik a kérdés, melyek azok az erők, amelyek ma is visszatartják Teleki nagyságának elismerését? A felvetett nehéz kérdésre az egyszerű válasz úgy adódik, ha szem előtt tartjuk, kiket marasztalnak el azok a pontok, melyek a „Márciusi Front” és a „Kalot” Ifjúsági Egyesületek zászlójára vannak írva és amelyek Teleki Pál politikai célkitűzéseinek is alapjai voltak. Mert a pénzre és spekulációra alapozott civilizációnkban nem adódott és nem lesz olyan hatalom, mely az itt ismertetett követelések harcosainak elismeréssel adózzon. A Spartacusokat, Jézus Krisztusokat, Dózsa Györgyöket, Telekieket kerékbe törik, keresztre feszítik, karóba húzzák vagy golyó oltja ki az igazságot: a nép igazságát kereső életüket. S megteszik őket antiszemitáknak. Közös sors... Teleki sors.

A háború alatt

Gr. Teleki Pál mártírhalálát követően Horthy kormányzó Bárdossy Lászlót, a Teleki-kormány addigi külügyminiszterét bízta meg a kormány irányításával. Szegény családból származik. Apja kisbeosztású vasúti tisztviselő. Rendkívül éles elméjű, magas intelligenciájú. Üstökösként magasra ívelő pályafutását – az említett adottságok mellett - vasszorgalmával, becsületes, célratörő munkával, több idegen nyelv tökéletes elsajátításával éri el. Hívő keresztény nevelésben részesül, mind a családi körben, mind pedig a szombathegyi egyházi iskolákban. Mélyen elítéli az akkor már világszerte divatos kommunista és nemzetszocialista eszméket. Érthetetlennek minősíti, amikor Bernard Shaw az angol irodalom egyik legnagyobbja, oroszországi látogatása befejeztével azt írja naplójába: „Elhagyom a reménység földjét, visszatérek hazámba, ahol a reménytelenség uralkodik.”, csodálkozik azon, amikor a világhírű Charles Lindberg, az amerikai óceánrepülő, vagy az angol királyi ház trónörököse, a walesi herceg, németországi látogatásuk alkalmával dicshimnuszokat zengenek a hitleri eszméről. Szélsőségmentes egyéniség. Érthető, hogy Horthy és a nemzet bízik benne. Bárdossy feladata lenne a Hitler által felkorbácsolt, viharokkal teli véres háborúba keveredett Európa közepén álló kis sziget, hazánk békéjének további megőrzése. Egyöntetű véleménye ma már a tárgyilagos

törekvésekkel, a dunai konföderáció gondolatának megvalósítása.

A pontok ismertetése után az ünneplő ifjúság hangulata előrevetette árnyékát annak a magatartásnak, mely az elkövetkezendő nehéz években a hazafias, tiszta észjárású magyar tömegeket vezérli a nácizmus, kommunizmus, istentelenség elleni küzdelemben. A rendszer bűneinek, hibáinak feltárása az érintettek részéről elszánt ellenérzést vált ki a „KALOT” és a „Márciusi Front” eszméinek támogatói iránt. Teleki ellen is. Vannak, akik osztálya, vallása megtagadóját látják benne! Ezek után újból felvetődik a kérdés, melyek azok az erők, amelyek ma is visszatartják Teleki nagyságának elismerését? A felvetett nehéz kérdésre az egyszerű válasz úgy adódik, ha szem előtt tartjuk, kiket marasztalnak el azok a pontok, melyek a „Márciusi Front” és a „Kalot” Ifjúsági Egyesületek zászlójára vannak írva és amelyek Teleki Pál politikai célkitűzéseinek is alapjai voltak. Mert a pénzre és spekulációra alapozott civilizációnkban nem adódott és nem lesz olyan hatalom, mely az itt ismertetett követelések harcosainak elismeréssel adózzon. A Spartacusokat, Jézus Krisztusokat, Dózsa Györgyöket, Telekieket kerékbe törik, keresztre feszítik, karóba húzzák vagy golyó oltja ki az igazságot: a nép igazságát kereső életüket. S megteszik őket antiszemitáknak. Közös sors... Teleki sors.

A háború alatt

Gr. Teleki Pál mártírhalálát követően Horthy kormányzó Bárdossy Lászlót, a Teleki-kormány addigi külügyminiszterét bízta meg a kormány irányításával. Szegény családból származik. Apja kisbeosztású vasúti tisztviselő. Rendkívül éles elméjű, magas intelligenciájú. Üstökösként magasra ívelő pályafutását – az említett adottságok mellett - vasszorgalmával, becsületes, célratörő munkával, több idegen nyelv tökéletes elsajátításával éri el. Hívő keresztény nevelésben részesül, mind a családi körben, mind pedig a szombathegyi egyházi iskolákban. Mélyen elítéli az akkor már világszerte divatos kommunista és nemzetszocialista eszméket. Érthetetlennek minősíti, amikor Bernard Shaw az angol irodalom egyik legnagyobbja, oroszországi látogatása befejeztével azt írja naplójába: „Elhagyom a reménység földjét, visszatérek hazámba, ahol a reménytelenség uralkodik.”, csodálkozik azon, amikor a világhírű Charles Lindberg, az amerikai óceánrepülő, vagy az angol királyi ház trónörököse, a walesi herceg, németországi látogatásuk alkalmával dicshimnuszokat zengenek a hitleri eszméről. Szélsőségmentes egyéniség. Érthető, hogy Horthy és a nemzet bízik benne. Bárdossy feladata lenne a Hitler által felkorbácsolt, viharokkal teli véres háborúba keveredett Európa közepén álló kis sziget, hazánk békéjének további megőrzése. Egyöntetű véleménye ma már a tárgyilagos

történészeknek, hogy lehetetlen feladat volt. Több mint fél évszázada, hogy a vesztes háború utáni „magyar és demokratikus” vérbíróság mint háborús bűnöst halálra ítéli. A Markó utcai börtön udvarának homokzsákjai előtt hangzanak el utolsó szavai: „Istenem, szabadítsd meg hazámat ezektől a bitangoktól”. Talán ezért nem rehabilitálták a mai napig sem. Emlékét is gyűlölni kell! Nézzük, melyek azok a „szörnyű vádak”, amik miatt nincs megbocsájtás, tetteire nincs enyhítő körülmény. Teleki erőszakos halála újból megmutatta a világnak, mi lesz a sorsa annak, aki Hitler világhódító terveinek ellenáll. Félelmetes idők! Lehetséges, hogy gr. Csáki István sem természetes halállal múlt ki? Egy külföldi útvjáról hazaérkezve hirtelen rosszul lesz, orvosai gynomormérgezést diagnosztizálnak, néhány nap múlva halott. Szokatlan halál nem a XX. században egy diplomata számára... Amidőn Bárdossy átveszi az ország vezetését, a német csapatok már útban vannak a Jugoszlávia elleni „bosszúhadjárra”. Hazánkat átvonulási területnek használják. Nem teszik semmitől függővé. Ne feledjük, ekkor már a franciák bevehetetlennek tartott Maginot-vonala gyermekek játszóterévé vált. Eiffel toronyán horogkeresztes lobogó hirdeti Párizs kapitulációját. A jeges-tengertől a Földközi-tengerig Hitler uralja Európa nyugati partjait, a kis országok mind elestek. Hitler hadaitól retteg Európa. Jugoszlávia is felismeri az egyetlen kiutat. Elfogadja a német szövetséget, csatlakozik Hitler paktumaihoz. Néhány nap múlva azonban katonai

államcsíny – angolok, oroszok, amerikaiak biztatására – vet véget a látszatbarátságnak. Hitler csapatai, újabb villámháborúval, hetek alatt söprik el a modern háborúban járatlan, demoralizált jugoszláv katonák minden ellenállását. A felelőtlen harcra való buzdítás végül közel két és fél millió honfitársuk életébe kerül. Az ország zsidó lakossága csaknem teljes számban elpusztul. Látva ezt, érthetővé válik, amikor a későbbiekben a magyar zsidóság vezetői kivétel nélkül azt a tanácsot adják a magyaroknak: a németeknek mindenben engedelmeskedni kell, nehogy az ország megszállását kiprovokálják és hazánk is a leigázott népek sorsára jusson és a zsidóságot kiirtsák. Bárdossy László volt miniszterelnök nem véletlenül mondta népbírószági kihallgatása során 1945-ben: „Ha Magyarország vonakodásával vagy akárcsak határozatlanságával is 1941-ben magára idézi azt, ami 1944. tavaszán bekövetkezik - kérdem - vajon hányan lehetnek volna itt a főtárgyalási teremben azok közül, akik oly viharosan tapsoltak az ügyész vádbeszédének?”

Egyértelmű utalás, hogy a Jugoszlávia elleni háborúba éppen a zsidóság védelme érdekében lépett be Magyarország. Bárdossy ezt egy további válaszában is megerősíti: „A működésbe lépett ezekkel szemben most már nem az volt a kérdés, hogy Magyarország a háborúban részt vesz-e vagy sem, hanem az: lehet-e a részvétel mértékét lehetőleg a minimumra csökkenteni.”

A hivatkozott „működésbe lépett erők” nem voltak mások, mint a hazai zsidóság vezetői Stein

Samuval az élen, aki Horthy egyik tanácsadója egyben a zsidótanács elnöke volt. A sikeres jugoszláviai német támadás első napjaiban Horvátország óriási ünneplés közben kikiáltja függetlenségét. Jugoszlávia nincs többé! A magyar katonai alakulatok csak ekkor lépik át a trianoni határt. Tudnunk kell, hogy előzőleg 1941. április 01-én, a budai királyi várban a legfelsőbb honvédelmi tanács jelenlétében. Bárdossy László külügyminiszter – Teleki Pál beleegyezésével – kijelenti: "Bármilyen fontos is az ország számára az idegen uralom alatt élő magyarság felszabadítása, a megkötött magyar-jugoszláv barátsági szerződés nem teszi lehetővé, hogy ameddig Jugoszlávia mint ország fennáll, Magyarország a politikai etika megsértése nélkül, támadólag lépjen fel ellene." Annak alátámasztására, hogy mennyire el akarták a magyarok kerülni a szerbekkel való összeütközést, jegyezzük meg: közvetlenül a német csapatok támadása után, április 07-én a jugoszláv királyi légierő sorozatos támadásokat intéz dél-magyarországi helységek ellen. Megbombáztak több vasútállomást. Szeged, Pécs légitérében is megjelennek. Hitler megdöbbenve veszi tudomásul a magyarok tartózkodását: nem üzennek hadat, nem kezdenek háborút! Rádöbben, hogy a magyar-szerb „örök barátsági” szerződés, bár az ő beleegyezésével, sőt kifejezett kérésére jött létre, de valójában ellene irányul... Tehát nem lettünk árulók, nem szegtük meg a szerződést, mint ahogy ellenségeink, meg tudatlan vagy rosszakarató történészeink, politikusaink ma is

sokszor állítják. Jellemző a szerb-magyar háborúra, hogy egyik fél részéről sem voltak lényeges veszteségek. Hitler csak az úgyszólván szintiszta magyar lakosságú Bácskát engedi a magyaroknak megszállni... Az ott élő szerbek is szívesebben vették a mi katonáink jelenlétét, mert így elkerülték a német megszállást. A szovjet birodalom külügyi népbiztosának első helyettese. Andrej Visinszkij elítéli Bácska birtokba vételét: Kristóffy József moszkvai követünk szellemesen válaszol a vádakra: "Nem tettünk egyebet, mint Önök, amikor 1939-ben a lengyel-német háború idején megvédték az addig lengyel fennhatóság alatt élő ukrán testvéreiket." Visinszkij nem folytatja tovább a kioktatást. Talán attól tart, Kristóffy emlékezteti majd azokra a szörnyű bűnökre, melyet mint a Szovjetunió legfelsőbb ügyésze, saját népe ellen követett el a nagy kirakatperek idején... A szerbek a háborút elvesztették, gyűlöletük azonban a győzők ellen napról-napra fokozódik. Megindulnak a partizánmozgalmak. Az akciók legtöbbször a magyarok által megszállt Bácskában szerveződnek, mert itt nincsenek elnyomva, korlátozva, hanem szabadon mozoghatnak. A szerb nacionalizmust könnyű ellenünk is felébreszteni. A puskaporos hordó könnyen robban. Hat magyar rendfenntartó csendőr esik rövidesen a partizánok áldozatául. Gyermekek, asszonyok, hajadonok, különféle módokon fordulnak katonáink ellen. Magasrangú, németbarát tisztjeink irányítják a tisztogatást. Nem éréktelen megjegyezni, hogy Zöldy Már-

ton csendőrszázados részvételét fokozta annak az emléke, hogy szüleit Kun Béla és Szamuely bolsevista bandája végezte ki a kommün vérengzései idején. S katonáink, akik hónapokon át tétlenül nézték bajtársaik alattomos legyilkolását, megcsonkítását, bizony egyetértettek a paranccsal. A Kormányzó, a miniszterelnök, a magyar nép, nem sokat tud az elrendelt rendcsinálás részleteiről. Az akció vezetői gondoskodnak a megfelelő hírzárlatról. Budapesttel nincs telefonösszeköttetés. Amikor Bajcsy-Zsilinszky Endre mégis értesül egyik képviselő társától, dr. Ruppert Dezsőtől, Bárdossyhoz fordul. A miniszterelnök mindkettőjüket kihallgatáson fogadja – a megtorlás mindennemű formáját azonnal leállítja! Sajnálatos, hogy a szerbek viszontbosszúját senki sem tudja megszüntetni. Az angolok, oroszok biztatására a lövöldözések, orvtámadások megújulnak. Feketehalmy-Czeydner változatlanul nem engedelmeskedik a felső parancsnak, a vérengzés mindkét oldalról folytatódik. Szombathelyi Ferenc, a magyar hadsereg vezérkari főnöke, hadbíróssággal fenyegeti a parancsok megtagadóit. Keresztes-Fischer, az ország belügyminisztere csak akkor értesül a kegyetlenkedésekről, amikor Deák Leó, Bács-Bodrog vármegye főkapitánya élete kockáztatásaival áttör a vesztegzáron és telefonon értesíti feletteseit a történetekről. A fegyverek végre elhallgatnak. Jellemző a szörnyű időkre, hogy a főkapitányt Tito partizánjai 1945-ben „tévedésből” lelövik. Távol áll minden igazságot kutató történésről, politikusról, s tőlünk is, hogy a dél-

vidéki, mindkét fél számára tragikus eseményeket kizárólag háborús kilengéseknek tekintsük. Ezért annak ellenére, hogy a németek még katonasikereik tetőfokán álltak, uralták Európát, mi önszántunkból bíróság elé állítottuk és súlyos börtönbüntetéssel sújtottuk a vérontás vezetőit. Nem véletlen, és nem rajtunk múlt, hogy az elítéltek, felbujtóik segítségével, a büntetés elől Németországba szökhettek és csak hazánk megszállása idején tértek vissza az országba. Ezzel egyértelműen beigazolódott, kiknek a parancsára jártak el. Tehát mi a történetekkel önként szembenézünk. Ugyanakkor történelmünkben nem ismerünk egyetlen alkalmat sem, amikor az ellenünk vétkezők is megbánták volna tetteiket... A délvidéki eseményekért iszonyatos népirtást kellett elszenvednünk. Tito partizánjai olyan vérengzést hajtottak végre a háború után a menekülni nem tudó, fegyvertelen, védtelen, mindenki számára kiszolgáltatott bácskai magyarságon, melynek borzalmait akkor sem érthetjük meg, ha a napjainkban zajló boszniai testvér-testvér elleni gyilkosságokra gondolunk... S „a művelt keresztény nyugat tétlenül nézte, mint oly sokszor az idők folyamán, a magyar Holocauftot.” (Montgomery nagykövet). És a háború befejeztével azok ítélték el bennünket, akik az emberiség történetének leggonoszabb vérengzéseit hajtották végre „a demokrácia megvédéséért” folyó harcban. Ők akkor gyilkoltak le, éhezettek halálra milliókat, amikor az ellenség már verve volt. Gondoljunk Drezdára, Hamburgra, Hirosimára, Budapest ost-

romára és a sok-sok bosszúállásra. A békében elkövetett népirtásokra. A tengelyhatalmak „háborús bűnösei” – a vesztesek –, Nürnbergben megkapták büntetésüket. A győztesek „a háború és béke bűnösei”. Nobel-díjakat, szobrokat, az emberiség „örök háláját” mondhatják magukénak. A katyni erdők borzalmainak elkövetői hosszú évekig háborús hősként tetszelegnek, pedig a közel ötezer meggyilkolt lengyel katonatiszt csak a haza iránti kötelességét teljesítette. Nem lőttek orvul senkire. Nem voltak partizánok, terroristák, béke volt már, hadifoglyok voltak...-A nürnbergi „bíróságon” a szovjet főügyész cinikusan a németek számlájára hárítja a bolsevista világterror ezen tarkónlövéses megnyilvánulását. Több mint 50 évnek kellett elmúlnia, hogy az emberiség megtudja a katyni erdő titkát, Sztálin és „legkedvesebb” tanítványai minden képzeletet felülmúló rémtetteit. Bárdossy László további „megbocsájt-hatatlan bűne” közé sorolják a Kamenyec-Podolszky zsidó tragédiát. A körülmények megértéséhez idézzük újból Montgomery sorait: „A német megszállásig – 1944. március 19 – Magyarország volt az egyetlen európai ország a Pireneusoktól keletre, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető.” Tehát érthető, hogy Hitler terjeszkedése idején hazánkba menekül a környező országok Ausztria, Cseh, Lengyelország, Szlovákia és Románia zsidósága. Amikor a lengyel-német hadviselés alkalmával 1939-ben a Szovjet hátbatámadja, mint Hitler szövetségese, Lengyelországot, az elfoglalt Galíciából tömege-

sen lépik át a Kárpátok hegyláncolatát azok a zsidók is, akik joggal tartanak az évszázados múltra visszatekintő cári pogromok megismétlődésétől. Mi befogadjuk, védelmezzük őket. 1941-et írunk, kitör a szovjet-német háború. Hitler hadai Galíciát gyorsan birtokba veszik. Azok a zsidók, akik eddig minden nehézség ellenére otthonukban maradtak, most vagy elmenekülnek, sokszor kényszerítve a visszavonuló szovjet csapatok által, vagy a hitleri hatalomtól még jobban félve, hazánkban keresnek menedéket. A harcok elültével a galíciai városok, falvak sokasága csaknem lakatlan maradt. A hozzánk került zsidók engednek a felhívásnak. Legtöbbjük elfogadja annak a lehetőségét, hogy a megüresedett területekre visszatérjenek. Sokan egy ottani új Izrael megalapításáról álmodnak. Mai napig sem tisztázódott megbízhatóan, mik voltak a Kamenyec-Podolsky sortüzek okai, s kik elrendelői, végrehajtói. Egyes írások kizárólag az SS-t teszik felelőssé, de vannak adatok, melyek az ukrán nemzetieket is elmarasztalják. Azon igazságot, mely szerint az Ukrajnában állomásozó megszálló magyar alakulatok nem vettek részt a zsidók elleni akciókban, a leghihetőbben az SS által kiadott akkori jelentések igazolják. Arról panaszkodnak, hogy a magyar honvédség mindenben pártját fogja az üldözötteknek. Sőt, egy iratban az áll, hogy zsidók ellen indított rendőri akciót a magyar katonai parancsnokság leállította. A legfontosabb adat katonáink emberséges magatartásáról 1941. augusztus 29-én készült, közvetlenül a végzetes

napok után. Az okiratban a német biztonsági rendőrség főnöke diadalmasan jelenti: "A magyarok megszállta területet leszámítva, a Chotin-tól Jamolig húzódó térséget megtisztítottuk a zsidóktól." Az elmondottnak azért van magyar szempontból perdöntő jelentősége, mert az adatok hitelességét, Randolph L. Braham, a zsidó származású holocaust-szakértő is megerősíti. Azok számára, akik kikerülték a fegyverek tüztét, egyetlen menekülési irány csak Magyarország lehetett. A visszatérők egyike, Stein Lajos, a Magyar izraeliták Pártfogó Irodájának tagjaiból szerveződött küldöttség élén felkeresi Keresztes-Fischer belügyminisztert, akinek részletesen beszámol a látottakról. A miniszter megdöbbenve hallgatja végig a szörnyűségeket, azonnal intézkedik, leállítja a zsidók további repatriálását. Diplomáciai úton a legfelsőbb német katonai körökben tiltakozik az elkövetett bűntettek miatt. A zsidóság oldalán bátran kiálló katonáinkat a legmagasabb elismerésben részesíti. Honvédségünk megmutatta, hogy él benne az „ösi szellem”, mely az elnyomottak, az üldözöttek védelmezője. Sajnálattos, hogy azok a közkatonák, "fasiszta Horthy-tisztek", akik a háborút és a szovjet hadifogságot túléltek, az elkövetkezendő rendszerekben soha hivatalos elismerésben nem részesültek. Örülhettek, ha a megbélyegzésen kívül más bántódásuk nem esett. De ne adjuk fel! Akarjuk hinni, hogy ha századunk sebei egyszer mindkét oldalon begyógyulnak, a hálás utókor méltó emlékművet állít az SS-ekkel bátran szembeforduló katoná-

inknak! A második világháborút feldolgozó történészek nagy sokasága rendkívül leegyszerűsíti az 50 millió ember pusztulását okozó katasztrófa indító okait. Két egymással szembenálló táborról beszélnek. Az egyik a „gonoszok” a másik az „angyalok” világa. Népünk a század két legszörnyűbb összecsapásában következetesen a „rossz emberek” oldalán vérzett – noha vezetőink mind az első, mind a második világháború előestéjén tárgyilagosan felmérték, hogy az elkövetkezendő háború a németek oldalán számunkra csak vereséggel végződhet. Miért akartunk volna egy reménytelen harcban részt venni? Rajtunk múltott? Maradhattunk volna semlegesek? A válaszhoz elemezzük tovább Bárdossy László egyéni és a hazája végzetéhez vezető utat. Vizsgáljuk, hogyan jutott el a miniszterelnök azon döntések sorozatához, melynek eredményeként rövidesen három világhatalommal kerülünk hadiállapotba. Ismételjük el: Bárdossy, mint politikus, diplomata, közigazdász, jól tudta, hogy a tengelyhatalmak csak veszíthetnek az egyre fenyegetőbben közeledő nagy háborúban. Bárdossy nem hagyott hátra emlékiratot. A kihallgatásokon, vérbíráson elhangzott vallomása – ismerve a magyar ÁVH, az orosz KGB, az amerikai OSS közreműködését – nem értékelhető. A kérdés részbeni tisztázásához idézzük dr. Horváth Béla, akkori belügyminisztériumi államtitkár visszaemlékezéseit, aki Bárdossy közeli barátja, bizalmasa, tanácsadója és közismerten Hitler ellenes: „A két rossz közül a jobbik rosszat választottam, mondja Bárdossy”.

Jól tudta, Hitler nem tűri el, hogy Magyarország (melyet szerinte arisztokraták, dzsentrik és zsidók irányítanak) az ő keletre törése idején semleges maradjon. A miniszterelnök azt is kihangsúlyozta: „Ha önként nem csatlakozunk, Hitler eltipor”. Ha a magyar parlamentet megszavaztatom a szovjet-német háború kitörése első napjaiban, s kardoskodom, hogy álljunk ki a németek oldalán, leszavaznak.” Horthy maga is ellenzi a szovjet elleni hadbalépést. Sem a parlament, sem Horthy nem látja a veszélyt úgy, mint Bárdossy : Hitler nem enged, megszállja az országot és az általa kijelölt vezetés majd minden követelését teljesíti. Az ország totális háborúba keveredik. Felbecsülhetetlen jelentőségű lenne számunkra, ha végre hozzáférhetnénk azokhoz az adatokhoz melyek tisztáznák Kassa bombázásának körülményeit. Fényes nappal történt az orvtámadás, melynek következményeit ma is viseljük. Hazánk hadiállapotba került a Szovjetunióval. Kinek állt érdekében a kihívó támadás? Melyek azok az erők, melyek napjainkban is olyan hatalmat képviselnek, hogy a titok titok maradhasson? Ha a háború vesztesei állnának – a németek, szlovákok, románok – a bombázás hátterében az archívumok már a nürnbergi per idején kíméletlenül feltárták volna Kassa titkait, az igazi tettesek neveit. Az alapos tanulmányozók állítják, hogy a tetteseket a szovjet diplomácia ügyes irányítói között kell keresni. A német-orosz hadüzenet előtt az oroszok már tudják, hogy Amerika rövidesen belép a háborúba, tehát győzni fognak. Az alku készen

állt, hadbalépésük ára, majd az egész Európa feletti uralom, melyhez Magyarország is hozzátartozik. Bizonyíték? Hiába álltak a lengyelek, csehek, szerbek a győztesek oldalán, a háború után Sztálin birodalma rájuk is kiterjed. Bárdossy a kulisszák mögött végbemenő világfelosztásról nem tudhatott. Elfogadja, hogy orosz gépek bombázták Kassát, megfelelő alkalomnak találja, hogy ezért „színleg” önmagunk belépünk az orosz elleni hadjáratba, ezzel kihúзва az ügy méregfogát. Így válik érthetővé, hogy csak egy kis létszámú csapatot indítanak a keleti frontra. Azonban alig telik el két hónap és a miniszterelnök meg Szombathelyi vezérezredes, a magyar hadak főparancsnoka Horthyval Németországba megy és a kint lévő csapatok visszavonását kéri, rossz felszerelésükre hivatkozva. Ne feledjük el, közben a románok, szlovákok, horvátok, aránytalanul nagy létszámú sereggel győztesen vonultak Oroszország belseje felé. Hisznek a német győzelemben, bíznak abban, hogy mint Hitler hűséges szövetségesei, a harcok befejeztével a még megmaradt Magyarországot maguk között teljesen feloszthatják. Tárgyilagosan hozzátehetjük, hogy a magyar népben a szovjet elleni háború kedvező visszhangra talált, bárki viselje is azt, hiszen jól emlékeztet az 1919-es kommünre, a lengyelek elleni szovjet vérontásra, a testvér finn nép 1939-es leigázására. Tudnak Sztálin saját népe elleni hadjáratáról, a Gulágról, a szibériai kényszer-munkatáborokról, tudnak a 200 millió orosz rab-szolgáról, a „munkás paradicsomról.” Itt idézhet-

jük megint Montgomeryt, aki idézett munkájában leírja: "Lehet a rossz oldalon jó célért küzdeni". Ezt tettük mi, mert mást nem tehettünk. Churchill felfogása is hasonló: "Hitler ellen az ördöggel is cimborálunk!" Ha nekik jogos, nekünk is az. Ráadásul ennek köszönheti a magyar zsidóság nagyrésze, hogy csak akkor tudta elérni Hitler bosszúja, amikor a háború utolsó fázisába érkezett, s a Führer ereje hanyatlóban volt. Az angolok jól tudták, hogy Magyarország mennyire kényszerpályán mozog, ennek ellenére 1941. december 6-án, szovjet nyomásra, hadat üzennek. Amikor Németország hadba lép Amerika ellen, természetes, hogy Hitler és Mussolini ugyanazt követeli tőlünk. Hogy ez mennyire volt hadüzenetnek mondható, legjobban az bizonyítja hogy mikor Bárdossy az egyre fenyegetőbb német nyomásra telefonon felhívja az amerikai követséget és bejelenti a hadiállapotot, az amerikaiak nagy derűtséggel utasítják vissza. Ezután Bárdossy, hogy a németeknek mégis eleget tegyen, írásba foglalja. Mi sem bizonyítja jobban az amerikaiak tárgyilagosságát, hogy csak 1942 nyarán. Sztálin ismételt sürgetésére ratifikálták a hadiállapotot. Történészeink közül csak kevesen említik, hogy Horthy titkos egyezményben megállapodik Washingtonnal: a Magyarország légtérén átrepülő angolszász gépekre nem lőnek. Ez az egyezmény mindaddig fennáll, míg a németek el nem foglalják országunkat, csak azután tekintik hazánk területét is ellenséges hadi célpontnak. A hadüzenet komolytalanságára utal mindkét rész-

ről az is, hogy a távozó amerikai diplomatákat Magyarország képviselői virágerdővel, sírva búcsúztatták, miközben éltették Amerikát és minél hamarabbi győzelmet és viszontlátást kívántak. A követ felesége a legcsodálatosabb virágcsokrot Horthy Istvántól, a kormányzó fiától kapta. Ez a rövid története Bárdossy hadüzeneteinek a három világhatalom ellen. A két rossz közül nem adatott meg Bárdossynak a jobbik rosszat választania. Frontra küldött katonáink áldozataivá váltak a kikerülhetetlen sorsnak, vagy az előre megtervezett „új világrendnek”. Bárdossyt, betegségére hivatkozva, Horthy 1942 tavaszán meneszti. A New York Times értesülése szerint Bárdossy öngyilkossági kísérletet követett el, amikor Keitel, német főparancsnok, ötszázezer magyar katonát követelt. Bárdossy a háború utolsó napjaiban a hazáját elfoglaló szovjet csapatok elől Svájcban keres menedéket. Ugyanaz a sors éri, mint a hitlerizmus sok-sok áldozatát: védelmet ő sem kap. Kiadják az amerikaiaknak, mint háborús bűnöst és Himler Márton, magyar zsidó származású amerikai tiszt, a hazánkat elfoglaló szovjet pribékek kezére juttatja. Főbelövik.

Az „Új Élet” nevű Magyarországon megjelenő zsidó újság egyik ünnepi száma írja 1992-ben: „Régészeti leletek bizonyítják, hogy Szabolcs megyében a török hódoltság a kuruc-labanc világ idején a Nyírség falvaiban szétszórtan élő zsidóság megerősített helyek közelében talált menedéket...ilyen megerősített hely volt a nagykállói Kállay család ősi fészke: Nagykálló. A hatalmas

sancaival megerősített vár biztonságot nyújtott a válságos időkben az ezernyi szenvedésnek és veszélynek kitett zsidóságnak is.” Nem lehetne szemléltetőbb, hitelesebb bevezetővel kezdeni Kállay Miklós életútja, politikai pályafutása méltatását. Annak az egyénnek, aki az egész világra kiterjedő katasztrófa legsúlyosabb éveiben mint az ország miniszterelnöke – Magyarország kormányzójával karöltve – szembe mert szállni az embertelenség, a zsarnokság minden változatával. A meghurcolt, üldözött emberek százezreinek egyik legkiemelkedőbb támogatója védelmezője.. Kállay Miklós az egyik legősibb magyar családból származott. Az Aranybulla egyetlen eredeti példányát a Kállay család őrizte, innen került ajándékként a Magyar Nemzeti Múzeumba. Az erekyében rögzített törvények hatása azonban tovább él a Kállay nemzetség utódaiban és amikor veszélyben a haza, a haza polgárai, fennen hirdetik az „ösi szellem”-et, a Bulla alpontjait, az elnyomottak védelmét. Nyomon követve a második világháború eseményeit, bíráljuk el, értsük meg miért és hogyan válik a dzsenti földbirtokos. Szabolcs megye főispánja, majd az ország kormányfője, a hírhedt Margit körúti, sopronkőhidai börtönök után a mauthauseni, dachau kon-
centrációs táborok kivégzést váró rabjává... Hogyan akadályozta meg kegyetlen sors a közel egymilliós létszámú magyar zsidóság kiszállításától való megmentésében. Miért összegzi a C.A. Macartey angol történész Kállay Miklós világát e szavakkal:”Ha elpusztul is, nemesen pusztult el.”

Miniszterelnökké Kállay Miklóst 1942. márciusában nevezi ki a kormányzó. A németek a kinvezésnek nem örülnek, nem örülhetnek! Véleményüket Göbbels birodalmi miniszter naplója hüen rögzíti: "Ismerjük németellenességéről. A Horthy családdal együtt közismert zsidóbarát, nem akar kapcsolatot a tengelyhatalmakkal...Hál' Isten, soha nem tápláltunk illúziókat Magyarországgal szemben, így most nem kell csalódnunk." Néhány hónap múltán a jellemzés egyre durvul. „Kállay egy cégéres disznó, de nem árulja el magát, óvatosabb, mint hogy kimutassa foga fehérét. Ezért egyenlőre mi is jó képet vágunk a dologhoz." Göbbelsék figyelik minden lépését, minden megnyilvánulását. Várják, hogy lecsaphassanak. Tovább folytatódik, fokozódik a Dávid-Góliát harcához hasonló küzdelmünk...népünk kétségbeesetten vívódik az óriásokkal...Változatlanul keressük a nyugati hatalmak megértését, jóindulatát, közben igyekszünk Hitlerrel szemben amennyire csak lehetséges függetlenek maradni...Nincs visszaút...A Sors nem engedi elkerülni végzetünk. A szövetségeseknek, a Szovjetnek igénye van a háborúban legyőzendő európai kis államokra, Magyarországra is. A háború utáni új gyarmatokra. Már 1940-ben megjelennek térképek Nyugaton, melyek Magyarországot, Csehszlovákiát, Lengyelországot, Romániát, Jugoszláviát, Ausztriát, sőt, Németország nagyobbik felét a Szovjet érdekkörébe utalják. Hitlernek változatlanul létkérdést jelentünk... Szüksége van a magyar búzára, vas-

útvonalainkra, a Weiss Manfredek, Chorinok, Goldbergekek, Mauthnerek világhírű iparára, a zsidó vagyontra, a magyar katonára, a munkaszolgálatosokra... de nem akar lemondani az egymillió magyar zsidó elleni bosszújáról, a deportációról. Gyakran mondja a zsidóság hatalomra jutása idején azonnal hadat üzentek a nemzeti szocializmusnak, hitlerizmusnak, a világot átrendező német terveknek.” Kállay csak hosszú tépelődés után a kormányzó többszöri kérésének engedve fogadja el a miniszterelnöki megbízatást. Érti, tudja, a nemzet sorsában egy régi jóslata fog bekövetkezni, a kikerülhetetlen pusztulás! Budapesten 1939 nyarán tartja ülését egy nemzetközi tudományos kongresszus, melyen Kállay Miklós elnököl. Egy délutáni értekezés befejeztével a résztvevő külföldiek népes csoportjával felmegy a Gellért-hegyre. Leírhatatlan panoráma tárul a kirándulók elé. „Csodálatos, ragyogó, hihetetlen hangzik a soknyelvű felkiáltás. Kállay a lelkesedők irányába fordulva elcsukló hangon, mély szomorúsággal mondja:”Uram, jól nézzék meg, mert utoljára látják! A királyi vár, a hidak és körös-körül minden, semmivé tesz...itt kő kövön nem marad.” Félelmetes előrelátás. Kállay balsejtelmei rövidesen bekövetkeznek pedig Hitler ebben az időben még csak – a Nyugat hozzájárulásával – Ausztria, Csehország békés bekebelezésének örvendezik. Hazánkban gyönyörűek a békeévek utolsó hónapjai. Nyugalom, csend uralkodik. A Hitler hatalma elől hozzánk menekülő osztrák, cseh zsidók beilleszkedőben vannak az új

környezetbe... Széles tömegek örömmel várják az amerikai atléták szokásos évi látogatását. Legjobb labdarúgóink a lengyelek elleni baráti mérkőzésre készülődnek. Derült égből villámcsapás. Megkötik az egész világot megrázó német-szovjet baráti szerződést...A két hatalom összeölelkezik. Kállay Miklóson kívül kevesen érzik, tudják, hogy a háború a küszöbön áll...kő kövön nem marad... Kállay, később mint új miniszterelnök, azonnal kidolgozza és a kormányzó elé terjeszti politikai irányvonalát. Így fogalmaz:”A németekkel szemben óvatos, de következetesen magyar politikát fogunk folytatni...a legerősebb szellemi és erkölcsi magatartást fejtjük ki. Gazdaságilag csak annyi engedményt teszünk, amennyi elkerülhetetlenül szükséges. Mindamellettt vigyázni fogunk, nehogy kiprovokáljuk Magyarországot megszállását, mert az a végünket jelentené, s elpusztulna minden, amit építettünk és megőriztünk hosszú történelmünk során: alkotmányunk, polgári jogrendünk, függetlenségünk, szellemi és anyagi javaink”.Kállay jól tudja, Hitler aszerint ítéli meg a nemzetek iránta való megbízhatóságát, hogy mennyire követik javaslatait, elvárásait, parancsait a zsidókérdés megoldásában. A leghálatlanabb szövetségesnek tartja a magyarokat, mert nem eléggé csatlakoznak, vagy egyáltalán nem, az antiszemita világ nagy táborához. Kállaynak különben is „rossz” múltja van Bethlen István és Horthy Miklós baráti köréhez tartozik. Öntudatos magyar, nemzeti liberális eszméket hirdető, de ízig-vérig nemzeti érdekeket kép-

viselő politikus. A háború alatt a tengelyhatalmak tagjainál bevett szertartás, hogy egy újonnan kinevezett vezető azonnal látogatást tesz a Főhadiszálláson, a hitleri bunkerben. A „vezér” személyesen is ki akarja ismerni. Kállayval nem siet találkozni. Hadd aggódjanak kegyeiért a magyarok. A német hadigépezet még rendkívül eredményesen működik. Hitler csapatai a Kaukázus irányába törnek. Néhány hét múlva a Babrusz csúcsán horogkeresztes zászló leng. A japán szövetség is jól működik. Ázsiának jelentős része már a Felkelő Nap birodalmához tartozik. A tengelyhatalmak arról álmodoznak, hogy az 1942-es esztendőben elérik háborús céljaikat. Az orosz kapitulál, az angolszászok Hitlerrel békét kötnek. Mindezek ellenére Kállayt nem aggasztja a késlekedő fűhreri meghívás, nem tart Hitler győzelmétől annak következményeitől. Van elég tenni való az országban. Régi célkitűzéseit kívánja megvalósítani, az eddig meg nem oldott szociális gondokkal foglalkozik. Nem feledkezik meg arról sem, hogy kinevezése idején megígérte a kormányzónak, a legfontosabb kéréseit teljesíti: „meg kell szabadulnunk a hazai náciktól, minden egyéb szempontot félretéve, tekintsem őket a nemzet ellenségeinek és törvényen kívülállóknak”! A háború befejeztével tömegesen felbukkanó „legendás”, „Hösi” mültra hivatkozó kommunisták elődeivel Horthy nem foglalkozik, ha voltak is ilyenek, kevesen lehettek, senki nem tudott róluk... Rákosi Mátyás a későbbiekben Tito marsalnak panaszolja, „amikor Moszkvából

1945-ben Magyarországra érkeztem, egyetlen egy igazi harcos múlttal rendelkező elvtárssal sem találkoztam”. Ugyanakkor elmondható, hogy a német megszállásig zavartalanul működnek a baloldali pártok – kivéve a kommunistákat. A kontinensen Svájc és Finnország mellett csak hazánkban hirdethették Hitler-ellenes tanaikat a szociáldemokraták...A pártban zsidó származásúak is nagy számban voltak képviselve. Röviddel a német megszállás után vezetőik többségét a Gestapo elhurcolja, vagy bujdosásra kényszerülnek. A magyar tradíciókra felépülő akkori Kisgazdapárt képviselte a meg nem alkuvó nemzeti érdekeket. Egyik vezéregyénisége Bajcsy-Zsilinszky Endre, aki a végzetes esztendő idején Kállay egyik legbizalmasabb tanácsadója. Politikai felfogása:”Ez a háború nem a miénk”. Mindezek ellenére Bajcsy-Zsilinszky Kállayval együtt fenntartja:”A bolsevizmust, az emberiség rákfenejét ki kell irtani, de ez nem a mi feladatunk.” Az elmúlt fél évszázad nyomorúsága Kállayékat igazolja...A világ kommunizmusának pusztulnia kell...Sztálin egykori szövetségesei fejezték be azt a folyamatot, melyet 1956-os hősi forradalmunk indított el. A kommunizmus végének kezdete a pesti utcákon kiontott magyar vérrel lett megpecsételve. Jogosan elvárható lenne, hogy Európába belépésünk „engedélyeztetése” idején a döntéshozók számításba vennék az évszázadokon keresztül hozott véráldozatunk hosszú sorát a nyugati civilizáció védelmében. „...És elhulltanak legjobbaink a hosszú harc alatt”...mint

Vörösmarty is csodálatosan kifejezi a Szózatban. Bajcsy a hazáját lerohanó németeket pisztollyal a kézben fogadja...a tűzharcban megsebesül, börtönbe vetik. Csak a Lakatos kormány idején szabadul. A fegyházból kikerülő Bajcsy ismét felveszi a harcot, most már a nyilas-német szövetség ellen. Újból lefogják, halálra ítélik. Karácsony szentestéjén, a sopronköhidai börtön bitófáján fejeződik be a nemzet fennmaradásáért minden áldozatot vállaló élete. Bajcsy-Zsilinszky sorsa intő példa mindazok számára, akik a fegyvertelen nép rovására írják a német vagy a nyilasok elleni felkelés, ellenállás hiányát. Ezzel párhuzamosan fontos megjegyezni: a német megszállás veszélye idején Kállayék felajánlják a magyar zsidóság felfegyverzését egy közös németellenes fellépésre, a felhívást a zsidó vezetők nyomban elutasítják. Hulljon csak a magyar vér az ő megmentésükre. 1942 kora nyarán a Hitler-Kállay találkozóra mégis sor kerül. Kállay nem „hintapolitizál”, nem „járja a Kállay kettőst”. Határozottan néz a házigazda szemébe, miközben hangsúlyozza: „A rosszul felfegyverzett katonáinkat engedjék haza”. Kérése a munkaszolgálatosokra is vonatkozik. Hitler, szokatlanul, nem ugrik fel a tárgyalóasztaltól...hallgat, engedi, hogy Kállay részletesen kifejtse álláspontját a zsidókérdésben is. „Nálunk más a helyzet a zsidósággal, mint bárhol a világon, vagy mint Németországban. Az ország lakóinak 10 %-a zsidó. Tőlük függ kereskedelmünk, iparunk sikeres működése. Távollétükben nem tudnánk a német háborús erőfeszítéseket

támogatni!” Ezért merülhetett fel a nürnbergi perek idején egyes semleges országok sajtójában azon nézet: a német Kruppok, az amerikai Dupontok, a cseh Skoda-művek vezetői mellett a magyar hadiipar tulajdonosait is felelősségre kellene vonni mint háborús bűnösöket. „A zsidóság kikapcsolása” – folytatja Kállay – „a nemzet étrendjének felborítása nélkül csak lépésről-lépésre képzelhető el és semmiképpen sem erőszakos eszközökkel”. Megdöbbenő bátorsággal kifejtett érvelés – véleményezi az akkori közhangulat. „Aki időt nyer életet nyer” – mondja Kállay. A tárgyalást szerény ebéd követi. Hitler gondterheltnak látszik. Talán a miniszterelnök higgadt, tárgyilagos nézetei hatottak rá? Minden esetre Magyarország függetlensége egyenlőre megmarad. Az ország marad a tiszta lelkiismeretű vezetők, az „ősi szellem”-et képviselő emberek hazája...A magyar zsidóság élete továbbra is biztonságban van. Kállay Ribbentroppal külön értekezik. A német külügyminiszter, a volt borügynök, agresszív szóbeszéddel kínálja, védi a német érdekeket, miközben igazságtalanul vádaskodik..”A magyarországi németek nem rendelkeznek elegendő jogokkal, elnyomjuk nemzetiségeinket”. Kállay fölényes tájékozottsággal utasítja vissza a kihívásnak, megfélemlítésnek szánt kirohanásokat. Idézi Hitler nemrégiben tett kijelentését:”A háború után Európa összes németét visszatelepíteni a birodalomba”, majd hozzáteszi:”még ha olyan szabadon és jólétben élnek is, mint Magyarországon!” A németiség kényszerű deportálá-

sára a háború végeztével sor kerül – melyet a győztesek páratlan brutalitással hajtanak végre. Pedig, mint mondják, ők nem voltak fasiszták (demokraták voltak).”Cui prodest, cui bono?” Kinek érdeke, kinek jó...A hazánkból vagy más országokból elhurcolt, kitelepített németek jól tudják, kik a felelősek mostoha sorsukért. Kiknek áll érdekében a népek közötti állandó feszültség fenntartása, kiknek van szüksége az örökös háborús hangulatra, kik érdekét szolgálják a különböző katonai szövetségek, a háborúk kirobbantása? Bizonyára nem az egyszerű embereket. Így van ez ma, így volt a múltban is...Fegyvergyárosok örök mondása: pénznek, profitnak nincs szaga... A száműzetést túlélő németek vagy azok leszármazottai napjainkban gyakorta keresik fel a földet, ahol őseik békességben, bőségben éltek együtt a honalapítókkal, a magyarokkal. Gyarapították, boldogították a földet, melyet ellenségeink a vesztes háború után rabszolgasorsba kényszerítettek – s ma is ott tartják a legkönyörtelenebb eszközökkel, – hol egy kommunista, hogy egy kapitalista ideológiával (KGB, ÁVH , világbank, hitelek, káosz, privatizáció, maffia,stb., stb.) Hazánkban a NATO lesz az a szerv, mely gondosan arra vigyáz, hogy az országot kifosztók között a megértés háborítatlan legyen, a nép nyomora, a magyarság kiirtása folytatódjon... Aki tud, menekül, átadva helyüket a jövevényeknek, az új „honfoglalóknak”...Évente sok tízezerrel csökken az ország magyarsága. Felmerül:kiknek kezdi építeni népünk a NATO-hoz szükséges milliárdos

infrastruktúrát? (utak, hidak, repülőterek stb...), miközben nyögjük a magyar néphez soha el nem jutott kölcsönöket, annak kamatait...majd jön az évente elavuló fegyverek lecserélése (még mindig MIG-eket veszünk, pedig mikor a NATO-ba bevesznek, nyugati repülőgépeket kell vásárolnunk), miközben a nép éhezik, pusztul, nyomorban él. Hiába lesz népszavazás, előre el van döntve az újabb varsói szerződés, a NATO-hoz való csatlakozás. A deportálások idején a sok szenvedésnek, megaláztatásnak kitett németeknek a magyar nép elismeréssel adózik. A németek tragédiájukért nem a magyarságot okolják. Nem követelnek bocsánatkérést, kárpótlást, jóvátételt. Jól tudják, ha Európa e tájain valaki az elmúlt évszázadokban önhibáján kívül sokat szenvedett, azok mi vagyunk, a magyarok. „Ha a hazában valakinek az elmúlt idők szenvedéséért kárpótlás jár, az csak a dolgozó, kifosztott nép lehet” – mondja a háború végén Darvas József is, a baloldali parasztpárti politikus. Meg kell emlékeznünk azon németajkú, de a közös hazáért harcba szállókról is, akik a „Hűség a hazához” mozgalomba tömörülve bátran szembeszállnak a hitlerizmus minden válfajával és akiknek a német megszállás alatt ugyanaz lett a végzetük, mint a többi ellenállóknak...A Gestapo túlnyomó részüket elhurcolta, sokaknak végleg nyoma veszett, így Perczel Bélának, a volt főispánnak is, aki a mozgalom egyik alapító tagja, vezetője volt. A nemzetiségek elnyomásáról szóló vádakra Kállay így válaszol:”Kormányprogramom közé tartozik, hogy a

román, szlovák népcsoportokkal a legjobb kapcsolatot tovább építsem. Arról nem tehetek, hogy szándékaim a külföldről irányított uszítás miatt visszhang nélkül maradnak. „Ribbentropp jól tudja, kire céloz a miniszterelnök, de nem jön zavarba. Népünk magatartását a nemzetiségekkel szemben Kállay egyik beszédében így foglalja össze: „A magyar fajtának sok minden hibája között van egy nagy gyöngesége, amely azonban legszebb tulajdonsága is: szereti embertársát. Szeretni a más fajtát egyedül mi, magyarok tudjuk ezen a világon. Mi mindig szerettük azokat a népeket, akiket itt találtunk, ide behoztunk, ide beengedtünk. Szeretni egyedül mi magyarok tudjuk a más fajtájú, más vallású, más köntöst viselő embertársainkat.” Ezzel kapcsolatban folyamatos megerősítést érdemel az a felfogás: Egy nép önmagától soha nem idegengyűlölő. Szükséges, hogy hatalomra éhező vezetők gátlástalanul félrevessék a „békélkedőket”, a békességre, együttélésre vágyakozókat. Bűnös népek, bűnös fajok, vallások nincsenek. Ezen megállapítás érvényes az akkori, a mai oroszokra, franciákra, arabokra. Minden népre! A németekre is! Kállay a főhadiszállásról hazatérve széttekint az országban. Megelégedéssel látja, jó termés ígérkezik. A mezők telve dolgozó emberekkel. Készülődnek az aratásra, ismét jut kenyér az asztalra. Mindenki asztalára. Az éhező belga, francia, holland gyermekek ez évben is számíthatnak az ajándék magyar élelmiszert vivő vonatok hosszú sorára. A Vatikán éléstárának ingyenes feltöltése ugyan-

csak magyar feladat. Önként és szívesen tesszük. Hitler sem ellenzi a jótekönyködést. Talán mégis tart az eszméit elutasító pápai hatalomtól? Tudja, hogy katonái túlnyomó része (minden nemzet-szocialista oktatás ellenére) istenfélő maradt. A nemzetközi Vöröskereszt ugyancsak magyar búzából készült kenyérből juttat a lágerekbe hurcolt zsidó gyermekek ezreinek. A háború harmadik évében még felhőtlennek látszik a magyar ég. A pusztítások messze elkerülték eddig hazánkat. Az ország a Szent István napi ünneplésre készülődik. A tradícióknak megfelelően a protestáns kormányzó is részt vesz a nemzet legmagasztosabb ünnepén. Kállay a kormányzó mögött lépked a Szent Jobbot vivő körmenetben. Az ünneplő százazrek a területvisszaszerző Horthyt, Kállayt, a kormányt éljenzik. Határtalan az öröm, a lelkesedés. Tudják, míg ők állnak az ország élén, hazánk biztonsággal tekinthet a jövőbe. A nap további részéről így számol be Kállay naplója: „Váratlanul odajön hozzám Keresztes-Fischer Lajos, a kormányzó katonai irodájának főnöke és fülembesúgja:”Horthy Istvánt repülőbaleset érte. Meghalt.” A kormányzóhelyettes, Horthy István elvesztése megrázza a nemzet minden tagját. Talán ekkor döbben rá először az ország, hogy a háború még iszonyatos megpróbáltatásokat tartogat. Olyan emberrel lettünk szegényebbek, akit mindenki szeretett. Szerette a magyar zsidóság is. Egyik legfőbb patrónusának tekintette. Ő tartotta fenn a kapcsolatot atyja és a zsidó vezetők között. Kívánságaikat, panaszait meghallgatva, kése-

delem nélkül juttatja el a legjobb helyre, ahol orvoslást találnak. Horthy István önként megy ki az orosz frontra. Döntésével atyja egyetért: Ott a helye, ahol a többi katonának. Bármennyire ellenzik is a ránk kényszerített háborút. Szent István napján a hajnali órákban éri a hősi halál. A lezuhant géppel szénné ég. Zsebében a leszerelési parancs. Azonnal hazamehetne, de nem kívánt változtatni a napokkal előbb tervbe vett felderítő hadműveleten. A Moszkvában működő Kossuth adó Gestapo-bűncselekménynek tudja be a jól képzett, harcedzett pilóta halálát. Horthy Istvánné visszaemlékezéseiben megerősíti a németek által elkövetett gyilkosság lehetőségét. „Férjem tragikus halála előtt néhány nappal Kijevben találkoztunk, ahol műtősnővéreként szolgáltam a tábori kórházban. Meglepetésünkre Kitzinger tábornoknak, Ukrajna német főparancsnokának kijevi világlájában helyeztek el bennünket. A három napos együttlétünk alatt a legteljesebb nyíltsággal beszéltünk mindenről. Apósom több mindent üzent fiának, a legrövidebb időn belül haza kell térnie. Férjem ugyancsak elmondott mindent, amit apjával tudatni akart és amellet beavatott titkos tervébe is. A fronton tapasztaltak alapján még jobban megerősödött benne az a meggyőződés, hogy a németek elvesztették a háborút és azt világosan látta, hogy ő sem a fronton, sem odahaza nem tud az ország helyzetén változtatni. Ezért úgy döntött, hogy hazatérte után el fog menni Angliába vagy az Egyesült Államokba és megpróbál ott tenni valamit hazája javára. Nekünk azonban, a család-

nak, nem szabad tudnunk erről. Ezért nem is fog a részletekbe beavatni bennünket, nehogy még jobban nehezítse apja helyzetét. Azt azonban nagyon határozottan leszögezte, otthonról nem lehet már Magyarországon segíteni.” A napló zárószavai: „Ma sem tudom megérteni, hogyan lehattunk olyan könnyelműek vagy inkább gyanútlanok, hogy nem számoltunk idegen „fülek” lehetőségére. Később tudtam meg egy tábornoktól, hogy a lakás rejtett mikrofonokkal volt felszerelve.” A németeknek gyors cselekvésre volt szükségük. A bevetésre váró gép pilótája nem gyanakszik, nem tart a lehallgatástól, a „barátoktól” a Gestapotól... Nem tudni, hogyan alakul Magyarország sorsa, ha a kormányzóhelyettes tervét siker koronázza... Eljut nyugatra... Vajon a Szövetségesek tárgyalófélnak tekintik, vagy az a sors vár rá, mint a többiekre, akik életük kockáztatásával hátat fordítva a zsarnokságnak a béke útjait kívánják egyengetni... Hess Rudolf, a Führer helyettese, Ciano gróf, olasz külügyminiszter, Wilhelm Canaris, a német kémhálózat vezetője, Rommel tábornok, stb., stb. Börtön, halál várt mindnyájukra. A közelmúltban, Horthy István halálának 55. évfordulójára emlékeztünk. A magyar rádió is felidézte röviden a tragédia körülményeit, s felvetette a lehetőségét, hogy a szerencsétlenség az előző esti István napi mulatozással függhet össze – mélyen betaposva így egy csodálatos magyar katona jellemébe akinek élete, küzdelmei, hazaszeretete példaképpül szolgálhatna ma is magyar ifjainknak. Összegezve Horthy István

hősi élete történetét, merjük kimondani. Elérkezett az ideje, hogy ne tűrjük tovább nemzeti hőseink burkolt vagy nyílt rágalmazását, vessünk véget a hazaáruló történetírásnak. Legyen joga a magyarnak is saját történelme tárgyilagos megírásához. Az 1942-es esztendő sorsdöntő fordulat az európai és magyar zsidóság sorsában. Hitler a zsidó kérdés végleges rendelkezését eredetileg a háború győzelmes befejezése utánra tervezte: a kitelepítést. Most már viszont a végleges megoldás az irányadó. Mivel magyarázható a változás? Amerika 1941 decemberében belép a hitlerizmus elleni hadjáratba... Eldőlt a háború sorsa. A német hadvezetés tudja, csak idő kérdése a vereség. Valószínűleg Hitler is szembenéz a valósággal...A zsidóság túléli a létét fenyegető veszélyeket, túléli a háborút. Hitler tarthat a visszacsapástól. Ezentúl már félelem, aggodás és bosszúvágy irányítja a zsidók elleni politikáját. Egyezkedni szeretne. A szövetségesek feltétel nélküli megadást követelnek. A harc élet-halálra megy. Következik a háború legkegyetlenebb korszaka. Az új irány értelmében Ribbentrop üzenetet küld Kállaynak: „Nem várunk tovább! A zsidókérdést azonnal meg kell oldani. Hitler mindenre el van szánva.” – Sztójay Döme, berlini magyar követ kétségbeesetten könyörög Kállaynak, vegye komolyan a német fenyegetést, teljesítse kérésüket, melyet írásban is összeállítottak. Az ultimátum lényege: „A Magyar Királyi Kormányt, Kállayt arra kéri, hogy az európai zsidókérdés mielőbbi és teljes megoldása végett maga is tegye meg

Magyarországon sürgősen a megfelelő intézkedéseket. Német részről üdvözlük az ezirányban tett eddigi kezdeményezéseket, ezek azonban még korántsem tartanak lépést a Németországban és Európa más államaiban bekövetkezett fejlődéssel. Minden amellet szól, hogy ezt a kérdést még a háború alatt egyszer s mindenkorra le kell zárni. Ez nem német, hanem össz - Európa érdeke! A zsidók mindenütt lázítanak, szabotálásra buzdítanak, merényleteket terveznek... A győzelem és a német csapatok biztonsága érdekében véget kell vetni a magyar zsidókkal szembeni kivételes bánásmódnak! Nem lehet az ország többé az európai zsidóság oázisa” – fejeződik be az ultimátum. Majd rátérnek a részletekre. Magyarországon is fogyanatosítani kell az alábbi intézkedéseket:

A zsidókat kivétel nélkül kikapcsolni a kulturális és gazdasági életből.

Minden zsidó megjelölése sárga csillaggal.

Előkészíteni a zsidók kitelepítését és keletre szállítását, minden városban gettót kell e célból állítani.

Azonnal átadni 300.000 magyar zsidót munkaszolgálatra.

A magyar kormány, Kállay vezetésével a leghatározottabb hangon utasítja vissza az összes német követelést! Pedig ekkor már más országokban az európai zsidók kitelepítése, koncentrációs táborokba hurcolása folyamatban van, majdnem befejeződött. Ribbentropp legközelebbi munkatársa, Martin Luther, a miniszterelnök elutasító üzenetére jegyzékben válaszol:”Őszintén sajnálom,

hogy éppen a magyarok nem értik meg a német intenciókat, pedig példát vehetnének szomszédaiktól!” Mint tudott, nem hatott ránk a példamutatás. Ezzel összefüggésben idézzük szó szerint a zsidó Lévai Jenő „A fekete könyv”-ben leírt megállapításait:”Hogy kellően méltányolhasuk a Kállay-kormány nehéz helyzetét, amelybe a magyar zsidóság ügyében a náci nyomással való nyílt szembehelyezkedése sodorta, vegyük szemügyre a Magyarországgal szomszédos államoknak zsidó polgárai ellen eddig alkalmazott intézkedéseit. Az osztrák zsidók sorsa már évekkel előbb beteljesült, csak azok menekültek meg élve, akik idejében kivándoroltak, avagy Magyarországra tudtak menekülni és az Imrédy-kormány beleegyezésével menedékjogot élveztek.” Ismételjük: akkori miniszterelnökünk Imrédy Béla, akit mint „háborús bűnöst” a kommunisták 1946-ban kivégeznek. Lévai a szlovák zsidók sorsát így összegzi:”Szlovákiában 1939-ben mindjárt az „önálló” szlovák állam megalakulása után kezdődött a zsidóüldözés. Megállapítható, hogy a szlovák zsidók elleni intézkedésekben a német karhatalom, a német hadsereg és a Gestapo nem vett részt!!! A deportálásra szánt zsidók egy részét fogadta ekkor be és mentette meg a magyar kormány!” Tehát a Hitler által létrehozott első szlovák állam azzal mutatkozik be Európa népei történetében, hogy önként végrehajtja a legszigorúbb zsidóellenes intézkedéseket. (1997-ben, a rövid múltra visszatekintő második független Szlovákia, a kommunista Meciar vezetésével a már „jól bevált” gya-

korlat szerint új atrocitásokra készülődik. Ismét a védteleneket, üldözötteket fenyegetik...az 1100 éves történelmi múltú felvidéki magyarságot kívánják megsemmisíteni, kitelepíteni.) A folyamat 1939-ben indul el. Először a cseh testvéreket üzik ki az újszülött Szlovákiából. 1942-ben a zsidókat deportálják. 1944-ben, az ún. szlováknemzeti felkelés idején, az évszázadok óta ott élő németeket gyilkolják. Külön hősi eposznak tartják a Magas-Tátrában nyaraló birodalmi német gyerekek megtizedelését. Az ártatlanok pusztítása csak akkor szűnik meg, amikor az első német harci alakulatok megjelennek az addig még szövetséges Szlovákia határain. Ma még történelmi adósságnak tekintendők azok az adatok, melyek bizonyítanak a „nagy fasisztaellenes” felkelést. (Beszéljenek a hiteles adatok.) Hogyan lett Hitler leghűségesebb népe a békekötések idején a győztesek közé sorolva? Ne feledjük el : Josef Tiso szlovák államelnököt háborús bűneiért kivégezték, plébános létére ő volt az , aki a szlovák zsidókat önként deportáltatta. A továbbiakban Lévai a legmegrázóbban a romániai zsidók sorsát ismerte-ti:”Romániában nem voltak deportálások, de mintegy 500 ezer zsidót kirabolva, megkínózva végeztek ki olyan módszerekkel, amelyeket fel-idézni nincs erőm.” Egészítsük ki: Napjainkban a romániai zsidók létszáma elenyésző. Hová lettek azok, akik a háborút, a hitlerizmust túléltek? A folyamatos antiszemitizmus elől menekülve szét-szóródtak a nagyvilágban. Legtöbbjük a Ceausescu által kierőszakolt váltságdíj fejében

hagyhatta el az országot és találhatott Izraelben új hazát. „A jugoszláviai zsidók sorsa már a háború első hónapjaiban megpecsételődött. Ír magja sem maradt.” Lévai írásának összefoglalója: „Amíg tehát Közép-Európa egész zsidóságát szinte tökéletesen megsemmisítették már a németek, a közel egymilliós magyar zsidóságot mint érintetlen „közép-európai szigetet” – Horthy kormányzó és a Kállay-kormány védelme alatt” tudja a hitlerizmus”. Lévai mellett nagy tárgyilagossággal ugyancsak a zsidó származású Rudolph L. Graham jellemzi Kállayt: „Az a tény és tagadhatatlanul egyik legfőbb érdeme, hogy a nácik említett több követelésének egyikét sem teljesítette. Konokul szembeszállt azzal, hogy a zsidókérdést Magyarországon szélsőségesen oldják meg, s mi sem bizonyítja azt szembetűnőbben, mint az hogy amikor a németek megszállták az országot, a zsidóság tulajdonképpen fizikailag sértetlen volt! Mutatja bátorságát az is, hogy ezen álláspontját már akkor is képviselte, amikor Hitlerék még hatalmuk csúcsán voltak: nem volt még Sztálingrád.” Az idők végezetéig büszkék lehetünk Lévai és Graham értékelésére és követeljük, szűnjenek meg végre a hazugságok, amelyek megmértelyezik együttélésünket. Kállay miniszterelnöksége első napjaitól kezdve meg akarja valósítani a Hitler-ellenes szövetséget. Különbékét kíván a nyugati hatalmakkal. Elsősorban Olaszországra, Mussolinire számít. Találkozni kíván a Duce-val, Cianoval. Megdöbbenve veszi tudomásul, hogy nem az olaszokon múlik a megbeszélés ideje.

Rómának is német engedélyre van szüksége. Hitler főleg a Ciano-Kállay eszmék egyeztetésétől tart – mindketten ádáz ellenségei. Ciantot apósa, a Duce rövidesen meneszti, később kivégezteti. Kállay előtt az örök város nyitva áll, kezdődhet a találkozó. Az olasz diktátor, talán csökkenten, de változatlanul híve a német győzelemnek. Hisz a „csodafegyverek”-ben. Kállay különbékéről szóló tervét meghallgatja, de retteg Hitler bosszújától. Figyelmezteti: „Nem is értem hogyan lehet Ön annyira önálló, hogyan merhet szinte provokálóan fellépni az Önök földrajzi helyzetében. Nem gondolta, hogy ebből baj lehet?” Kállay újból látja, senki nem mer szakítani, szembeszállni Hitlerrel... Mussolini folytatja: „Óva intem, nehogy valami durva hibát kövessen el, mert a németekkel nem lehet tréfálni.” A figyelmeztetés nem ér véget: „Vigyázzon a románokra is.” „Tudomása szerint mindent elkövetnek, hogy Hitler kedvébe járjanak. Észak-Erdélyt újból el akarják rabolni, ezért hajlandók meghozni a legnagyobb vér-és anyagi áldozatot a hitlerizmus győzelme érdekében.” Mussolini folytatja: „Antonescuék külön hangsúlyozzák a magyar zsidóság vezetőit minél hamarabb el kell távolítani Horthy környezetéből, mert azok diktálják tengelyellenes zsidóbarát politikáját. Titkos egyezséget kötöttek a magyarok a világ zsidóival Hitler elpusztítására!” Kállay római útja mégsem teljes kudarc. Mussolinivel megegyezett: Az olasz honban élő magyar állampolgárságú zsidók ugyanolyan jogokkal bírnak, mint az olaszok. Kállay emlékiratában megjegy-

zi:”Adott szavát a Duce betartotta, bántódásunk nem esett, túléltek a háborút, a fasizmust.” Kállay előzőleg már Hitlernél is kiharcolta: Sem Németországban, sem a németek által elfoglalt vagy befolyásuk alatt álló területeken a magyar zsidónak baja nem eshet, vagyonukhoz nem nyúlhatnak, azt magyar nemzeti kincsnek kell tekinteni. Deportálásukra nem kerülhet sor! Ezekre célozva Montgomery kijelenteti: „Igazán mulatságos, mennyi mindent zsebetettek a németek a magyaroktól azokban az években.” Kállay Rómában XII. Piusz pápával is találkozik. Régi ismerősök. Az 1938 nyarán Magyarországon megtartott Eucharisztikus Világkongresszus idején kötöttek szoros eszmei barátságot. Felismerték a hitlerizmus tanainak súlyos következményeit. –A német találkozón nem vehetett részt, „az új német vallás” nem tűrte meg Jézus tanítását. Nem szerethetted felebarátodat, az „alsóbbrendű népeket”. A pápa a búcsúzásnál további jócselekedetekre buzdítja miniszterelnökünket, áldását küldi a szeretett magyar népnek. Kállay hazaérkezve elhatározza, külföldi szövetségesek nélkül is folytatja a küzdelmet. Mindent elkövet, hogy az angolszászok támogassák az embertelenség ellen vívott harcában. Mint egykor Kossuth Lajos, ő is bízik az általuk hirdetett demokratikus elvek győzelmében. Bízik az Atlanti Charta, Churchill, Roosewelt által hangoztatott pontjaiban, melyeknek veleje: „Minden népnek alapvető joga a szabadság!” Kállay elfelejteni látszik az első világháború alatt Wilson által hangsúlyozott hasonló tételek kudarcát... a

be nem tartott ígérek sokaságát. Nem ismerte Montgomery összefoglalóját Amerika külpolitikájáról: "Ne gondolja bárki, hogy az Egyesült Államok azért vett részt két világháborúban, hogy méltó legyen eszméihez...Azért léptünk be mindkét háborúba, hogy megvédelmezzük létfontosságú érdekeink." Vagyis - az üzlet az üzlet! 1943-ban Szent István ünnepének előestéjén Kállay rádiószózatot intéz a nemzethez: „Továbbra is mindent megteszünk, hogy nemzetünk, becsületünk fennmaradjon...Nem tántorodunk el az ősi szellem ezeréves eszméitől”...Mindenkin segítünk, a hozzánk menekült amerikai, angol, francia hadifoglyokon is. Szállodákban, kastélyokban lakhatnak, színházba, lóversenyre járhatnak, ha akarnak, dolgozhatnak. A németellenes kihívások sorozata. Kállay bízott benne, hogy politikai irányvonalát a nyugat a háború győzelmes befejezése után nagyra fogja értékelni. Hiszi, ahogy emlékirataiban írja: "Az az ország és kormánya, amelyik igyekezett viszonylag független külpolitikát folytatni és nem követett el olyan bünteteket, mint minden kelet-európai ország – az ilyen ország és kormány, illetőleg az ilyen nemzet úgy fog kikerülni a háborúból, hogy megnyeri a világ népeinek rokonszenvét, talán még háláját is."

A nagy tévedések kormányai

Mai ismereteink alapján – pedig de sok mindent nem tudunk még! – azt kell mondjuk: jóindulatú tévedések sorozata és nem kevés naivitás vezette Kállayt, amikor a világ támogatásáról, méginkább hálájáról álmodozott. A tévedésről, tévedésekről jóval többet tudunk, mint Kállay a háború idején tudhatott, mégis meggyőződéssel állíthatjuk: Sok mindent még mindig nem tudunk. Megkockáztathatjuk: jóval több az , amit még nem tudunk, mint amit már bizonyosan tudunk. Javarészt még csak sejtjük, de legalább már sejtjük.

Ha nem is tudjuk, vagy sejtjük mindenre a valódi választ, mégis megkíséreljük feltárni azokat a „furcsaságokat”, amelyek pedig felkelthették volna Bárdossy, Kállay vagy akár Horthy gyanúját, hogy valami soha nem látott sátáni üzelmek folynak az európai zsidóság szenvedései ürügyén. Hiszen a maga korában is megmagyarázhatatlan jelenségnek számított, hogy a hitleri Németország által munkaszolgálatra deportált zsidók megmentésére, kivándorlásuk , befogadásuk érdekében sem Amerika még kevésbé Anglia nemcsak hogy nem tett semmit, hanem még a lehető legkegyetlenebbül akadályozta is azt. Anglia könyörtelensége annyira szembeötlő, hogy viselkedése tárgyilagos megítélés mellett nemcsak súrolta, hanem meg is valósította mint az emberiség elleni bűntettek, vagy a háborús bűntettek minősített formáját. Nem lehet eléggé csodálni, hogy Nürnbergben a háborús bü-

nők felett ítélkező nemzetközi bíróság figyelmét mindez ilyen nagyon elkerülte. Méginkább azon, hogy a „perbefogott német vezetők sem tettek erre javaslatot. Legalábbis a nyilvánosságra hozott jegyzőkönyvek és egyéb híryanagok szerint nem tették. Nehezen hihető, hogy a valóságban is hallgattak volna ezekről. Az angolok makacssága a zsidósággal szemben nemcsak a második világháborúnak ritka eseménye, hanem az egyetemes történelemnek is megdöbbentő példája.

A maga korában is ismert volt, hogy a Londonban székelő zsidó világszövetség hozzájárulásával, sőt valószínű kezdeményezésére a zsidó ügynökség 1937-ben tárgyalásokat kezdeményezett, majd folytatott, német illetékesekkel, nevezetesen Adolf Eichmann-al németországi zsidók Palesztinába szállításáról. Megkötötték az úgynevezett Haavra-egyezményt a szállítások lebonyolítására. Sőt később meg egy külön Hágana nevű szervezet is létrehozta a gyakorlati munka végrehajtására. E zsidó szervezet kérésére a német kormány úgynevezett átnevelő táborokat hozott létre, amelyben a Palesztinából érkezett cionisták agitáltak és készítettek fel a kivándorlásra, majd palesztinai kibucokba (szocialista mezőgazdasági üzem) való foglalkoztatásukra. Nyoma maradt annak, hogy ezek a Németországban jó életszínvonalon élő zsidók nem nagyon törekedtek az őshazába való áttelepülésre. A cionista zsidók egyre erőteljesebb agitációra kényszerültek. A németek a nemzetközi botránytól tartva kikötötték, hogy a zsidókat szállító hajók uticélját titokban kell tarta-

ni. Ezek a szállítások az angolok titkos tevékenysége következtében egyre nagyobb akadályokba ütköztek. Ennek lett a következménye, hogy a németek a szállításokhoz egyre nagyobb segítséget nyújtottak. A palesztinai cionisták még az SS segítségét is igénybevették.

A Haavra-egyezmény alapján a németek nagymennyiségű árut is szállítottak az áttelepülő zsidóság részére Palesztinába. Mindaddig, amíg éppen az amerikai zsidók meg nem szerveztek egy nagyon erős bojkottot a német áruk szállításának megakadályozására.

Az angol gáncsoskodás következtében a zsidó átszállítási program egyre lassúbbá vált. Ellensúlyozására a Hágana szervezet vezetői létrehoztak egy Masszada nevű csoportot, az áttelepítési program felgyorsítására. Az új csoport két vezetője Ginsburg és Mose Averbach 1938 novemberében Németországba utaztak és magával Heydrich-el is tárgyaltak. A zsidó ügyeket legfelső szinten ugyanis Heydrich főhadiszállása intézte. Megállapodtak, hogy Ginsburgék Mexikó uticél megjelölésével indítják útnak transzportjaikat. Ez egy ideig jól működött. A kitelepülésre vállalkozók Bécsből Susak jugoszláv kikötőbe utaztak, ahol hajóra szálltak és Palesztinába vitték őket. Az angolok azonban egyre keményebben léptek fel a hajók ellen. Ez a megmagyarázhatatlan durvaság 1940. november 25-én érte el tetőfokát. A Ginsburgék által elindított Pátia nevű gőzös 3800 fő németországi zsidó utasával Haifa kikötőjébe érkezett.

A brit gyarmati hatóságok azonban nem engedték partra szállni az érkezőket. Az 1939. évi fehér könyvre hivatkoztak, amely évente mindössze 15.000 fő zsidó bevándorlását engedélyezte. Közölték, hogy a hajónak utasaival együtt Mauritius szigetére kell mennie. Érthető, hogy az utasok fellázadtak és „Palesztina vagy a halál!” kiáltásokban törtek ki. Mivel a brit hatóságok nem tudták más belátásra bírni őket, a brit hadihajók végül is a Pátia-t rommá lötték. A hajó utasai közül 2875 zsidó elégett. Úgy tűnik ez a létszám nem tartozott a holokauszt áldozatai közé. Vagy ha mégis, akkor – mi sem természetesebb – a németek számlájára írták. Nem tudunk ugyanis arról, hogy akár egyetlen angol katonát is a nürnbergi nemzetközi bíróság elé állítottak volna.

A zsidók kiutazásának a német hatóságok által történő segítése nem volt titok a maga idejében. Olyannyira nem, hogy a német külügyminisztérium az 1937. június 22-i körtáviratában tájékoztatja a német követségeket: „Ez a német intézkedés, amelyet belpolitikai megfontolások diktáltak, lényegében hozzájárul a judaizmus megszilárdulásához Palesztinában és gyorsítja a palesztinai zsidóállam kialakulását.” Ebben a diplomáciai körtáviratban sűrítve minden benne van, ami a német kormányzat zsidósággal kapcsolatos gondolkodását jellemzi. Szó sincs itt a zsidóság kiirtásáról.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a német zsidók átnevelő táborokba való gyűjtése nem a németek találmánya volt. Erre a nemzetközi zsidóság illetékes vezetői kérték, majd később magá-

ra hagyták a németeket a táborba gyűjtött zsidókkal együtt. Tudni kell, hogy ezeknek az áttelepítéseknek a Németországban felmerült költségeit a Londoni Cionista Végrehajtó Bizottság fedezte. Hjalmar Schacht a Reichbank elnöke 1938-ban Londonba látogatott, ahol erre vonatkozóan a Zsidó Szövetséggel meg is állapodott. Nyilvánosságra került ugyanis Dirksen londoni német nagykövete 1938. december 17-én kelt a Német Külügyminisztérium gazdaságpolitikai osztályához írt levelének alábbi részlete: „A zsidók kitelepítésének finanszírozásáról légipostán küldtem sürgönyt.”¹

A zsidóság és a német kormányzat együttműködésére szinte az egész második világháború alatt találunk példát. Ezt az együttműködést a magyar hatóságok magyarországi vonatkozás esetében nem csak hogy nem akadályozták, hanem még segítették is.

Az alábbi jellemző eset ennek a legfényesebb bizonyítéka: Ujpétery Elemér hazánk lisszaboni követségének ügyvivője írja emlékirataiban : 1944. június 25-én telefonon hívta őt fel Beroldingen gróf, a Lufthansa lisszaboni igazgatója. Közölte vele, hogy másnap a Lufthansa különgépén 30 magyar gazdag zsidó érkezik Madridon keresztül Lisszabonba. Miután Ujpétery közölte, ő semmiféle hivatalos értesítést nem kapott erről a kormányától, Beroldingen felolvasta a neveket is. A Weiss, Chorin, Kornfeld és Mauthner család tagjai voltak. Ujpétery-t a szédülés környékezte, hiszen ezeknek a családoknak

a kezében van a magyar gyáripar, bányák, bankok stb. legjelentősebb része!

„Csak volt - jegyezte meg kissé fanyarul gróf Beroldingen. Eladták egy német érdekeltségnek. Ennek ellenértékeképpen jönnek meg holnap” Ujpétery biztosra vette, hogy a német „vevő” a Hermann Göring Werke, de kiderült, hogy tévedett, mert az „üzleti partner” maga az SS volt.

A gróf tévedett amikor azt hitte, az eladott vagyonok ellenértéke a négy gazdag zsidó család kiutazásának engedélyezése volt. Az utasok ugyanis több mint ezer kiló aranyat és egyéb ékszereket, valamint tetemes valutát hoztak magukkal. Mindezt szabályszerűen bejelentették a vámhatóságoknak és a megfelelő vámot is kifizették.

Ujpétery természetesen azonnal jelentette Külügyminisztériumának a különös üzletet és tájékoztatást kért, miképpen volt lehetséges ilyen hatalmas, a Magyar Állam területén lévő, vagyon elidegenítése. Meglehetősen késve, két részre tagolt, semmitmondó választ kapott, amelyből azonban mindent megértett.² A négy családot természetesen a német illetékesek Lisszabon legjobb szállodájába helyezték el, majd 1944. október 15. után az estorili fürdő Park Hoteljébe költöztek. A magyar követséget fel sem keresték, így hivatalos kapcsolat a négy család és a lisszaboni magyar követség között nem jött létre.

Valamikor 1945. elején azután ismét Ujpétery ügyvivő látókörébe került a szabadságukat megvásárolt négy család. Ennek apropója az volt, hogy a családfők elhatározták, hogy az Egyesült Államok-

ba távoznak. Hanem ekkor különös meglepetés érte őket. Az amerikaiak ezúttal nem hivatkoztak az áttelepülési kvótákra. Hajlandóak voltak a négy dúsgazdag család soronkívüli befogadására. De nem amerikaiak ők, ha nem szűnnek egyet a rájuk szorulóknak vénájába. Annak ellenére, hogy az amerikai hatóságok ismerték a négy zsidó családot, sőt különös szabadulásukról is tudtak, hisz annak és a több mint ezer kiló aranynak köszönhatték gyors befogadásukat, a hatalmas világégés végórájában is érvényes útlevelet kértek tőlük. Pedig bizonyára tudták, hogy a németek azt már korábban, de kiszállításukkor biztosan elvették tőlük.

Az amerikaiak közölték velük, hogy a lisszaboni magyar ügyvivő által kiállított útlevelet elfogadják érvényesnek. Így nem maradt más hátra, mint a méltatlanul bojkottált magyar követséggel felvenni a kapcsolatot. Ujpéteryt telefonon hívta fel Kornfeld Móric báró és találkozót kért tőle lehetőleg a követségen kívüli helyen. Ez létre is jött, ahol Ujpétery jóindulatúlag megígérte az útlevelek kiadását. Feltételül kellett szabnia az útlevelek követségen való átvételét. Ha hisszük, ha nem ez nem volt magától értetődő a családok számos tagja számára.

20-án magától Sztójay Döme miniszterelnöktől kap egy számjelsürgönyt. A megdöbbenő jelentés leírását szó szerint idézzük:

„Szigorúan bizalmas – 81. sz. számjeltáviratom kapcsán kiegészítésképp és 72./pol. . számú jelentése kapcsán tájékoztatásul közlöm, hogy Chorinék saját iniciatívából a magyar kormány

elkerülésével felajánlották iparvállalatokat és ingatlanokat felölelő egész vagyonuk hosszabb időre szóló kezelésére a németeknek, akikkel erre nézve közvetlen szerződést kötöttek, hogy ennek fejében kiutazásuk lehetővé váljon. Szerződő partnerük nem Göring, Werke, hanem egy ad hoc német érdekeltség. A Magyar Nemzeti Bank semmi valutát nem kapott.

Sztójay”

Ehhez aligha kell kommentárt fűzni. Történik mindez Magyarország német megszállását követően három hónappal. Horthy kormányzó még látszólag szilárdan tartja hatalmát. Még semmi jele nem mutatkozik a négy hónap múlva bekövetkező 1944. október 15-nek. Mégis a zsidóság legfőbb magyarországi vezetői legvagyonosabb, legnagyobb hatalmú családjai mintha már minderről tudnának. Legnagyobb patrónusuk háta mögött a német SS –el kötnek kiszállításuk érdekében szerződéseket. Pedig erre semmi szükség nem volt, hiszen Horthy engedélyezte minden zsidónak az országból való kiutazását. Nyilván Chorinéknak is engedélyezte volna, ha kérik. Ebben az időben minden ellenkező látszat ellenére a magyar kormány biztosítani tudta a biztos kimenekülés lehetőségét. Ne felejtsük el Raul Wallenberg svéd diplomata még 1945-ben is jelentős számú zsidót menekített ki az országból. A helyzet tehát józan logikával megmagyarázhatatlan! Mindezt amint látjuk a kollektív háborús bűnössé gyúrt magyar állam vezetése minden ellenvetés

nélkül tűrte. Sőt a magyarországi zsidóság mind a mai napig közutálatát viselő magyar csendőrség is a legcsekélyebb ellenkezés nélkül hagyta kimene-kíteni a maga korában is hatalmas vagyont.

A magyarországi zsidóságnak kétségtelenül ez volt a legnagyobb volumenű „üzlete” a németek-
kel, de nem példanélküli. Jelentős része még ma sem került nyilvánosságra.

A következő próbálkozás után ugyan nem járt sikerrel, mégis megérdemli figyelmünket. Adolf Eichmann a zsidó deportálások legfőbb német irányítója, csak halkan jegyezzük meg, hogy fel-menői között találunk zsidót is, 1944. május ele-jén tárgyalásokat kezdeményezett: Joel Brand magyarországi cionista vezetővel. Felajánlotta, hogy újabb transzportokat szállítanak Palesztinába németországi lágerekből, amennyiben a cionisták 10.000 db. teherautót szereznek és juttatnak el a német hadsereg részére a keleti frontra. Úgy tűnik az „értékesítés” nagyon korán megkezdődött, hi-szen csak ebben az időben indították útba a ma-gyarországi zsidókat Auschwitz-ba. Az ajánlat nyomán Brand sürgősen Isztambulba utazott és közölte Eichmann ”csere-ajánlatát” az ott működő Zsidó ügynökség és a cionista Világszervezet ve-zetőivel, akik bele is egyeztek a teherautók szállí-tásába. A Cionista Világszervezet az ügy lebonyo-lításához Churchill brit miniszterelnök segítségét kérte. Itt azonban csalódniok kellett, mert Chur-chill a tőle megszokott köntörfalazás után határo-zottan megtagadta a kérés teljesítését.

Ezúttal is tapasztalhattuk, hogy a zsidóság vezetői az ország kormányának háta mögött adta-vette-cserélte a gondjaira bízott hittestvéreit, akik ne feledjük, magyar állampolgárok voltak: Ennél fogva mégiscsak illetett volna az otthont adó ország hatóságait legalább tájékoztatni.

A legfájdalmasabb, hogy e nehéz idők okozta traumáért a zsidóság az irányukban a legjobb indulattal viselkedő korabeli magyar vezetést teszik felelőssé.

A zsidóság védelme Magyarországon a második világháborúban

A magyarországi, de nem csak a magyarországi zsidóság védelmére az írott történelem során egyetlen állam, egyetlen nép sem hozott annyi és akkora áldozatot, mint a magyar. Különösen kiemelkedik ebből a második világháború vérzivataros időszaka, amikor az ember nevű lénynek úgyszólván semmi értéke nem volt. Igaz volt ez a kelet-európai németek uralta területeken is. Valamivel enyhébb formában nyilvánult ez meg a német hódította nyugati területeken (Olaszország, Franciaország, Németalföld, stb.) Hogy a Szovjetunió által ellenőrzött területek ebbéli állapotáról már ne is beszéljünk. Magyarország azonban 1944. március 19-i német megszállásig – minden túlzás nélkül mondhatjuk – a béke szigete volt. Magyarországon a háború kezdetéig egybehangzó statisztikai adatok szerint megközelítően 600.000 fő zsidó vallású magyar állampolgár élt teljes fizikai-és jogbiztonságban. A később visszacsatolásra került trianoni területekkel ez megközelítette a 800.000 főt. A németek által megszállt területekről (Lengyelország, Ausztria, Csehország, Jugoszlávia, Románia, stb) további jelentős zsidó menekült kapott biztonságos letelepedésre engedélyt. A magyar állam védelme ezekre az újonnan érkezőkre ugyanúgy kiterjedt, mint a sok évtizede itt élő zsidókra. Aki menekülés közben a magyar

határ bármely szakaszát elérhette, az teljes biztonságban érezhette magát.

A magyar kormány a zsidókkal való egyenjogú bánásmódja miatt folyamatosan el kellett tűrje hatalmas szövetségese, Németország rosszsallását, szemrehányását, megaláztatását. Nem kell külön bizonygatnunk, hogy aránytalanul nagy kockázatot vállalt magára. Ezt maga a zsidóság is felismerte. Éppen ezért igyekezett a maga érdekeit maximálisan védendő olyan tanácsokkal orientálni a magyar kormányzatot, amelynek a magyarság itta meg a levét.

Tudott dolog, hogy a Trianonban igazságtalanul elszakított területeink és ott élő véreink visszaszerzését a két világháború között regnáló kormányok fontos, ha ugyan nem legfontosabb céljuknak tekintették. Csakhogy visszacsatolásukat nem fegyveres harc során, hanem békés revízióval tervezték. Ezt minden adandó alkalommal nyomatékosan ki is hangsúlyozták. Németország revíziós politikájának árnyékában ez a felvidék és Erdély esetében az első-majd a második bécsi döntés útján részben sikerült is. A Délvidéknél sajnos ez nem volt megoldható. Felvidék és Erdély annak a szerencsés körülménynek köszönhette békés visszacsatolását, hogy az első világháború után Csehszlovákiához csatolt Szudéta vidéket a Müncheni Egyezmény alapján Németország is vérveszteség nélkül vehette vissza. A román olaj megszerzése is békés körülmények között zajlott le. A románok - aligha tehettek jobbat, hisz a Lengyelországnak adott 1939-es angol határga-

rancia gyakorlati értékét sikerült megismerniök. Nagyon okosan azzal érveltek: igaz, hogy Anglia nekik is felajánlotta területének garanciáját a németekkel szemben. De hát Németország mégis csak közelebb van, mint Anglia. A garancia megbízhatóságát nem is említve

A háromhatalmi egyezményhez való jugoszláv csatlakozás, majd a belső tiltakozás hatására való kilépés felbőszítette Hitlert és elhatározta Jugoszlávia lerohanását, amelyet a Görögország elleni Olasz támadás sikertelensége során előálló helyzet megoldása is indukált. Ezzel az óvatos, semlegeség határán mozgó magyar külpolitika súlyos helyzetbe került. Nem sokkal korábban éppen Hitler biztatására Magyarország úgynevezett örök barátsági szerződést kötött Jugoszláviával. Hitler a magyar gesztust Jugoszláviának a háromhatalmi egyezményhez való csatlakozása érdekében szorgalmazta. A jugoszláv kormány rövidesen alá is írta a háromhatalmi egyezményt. A kormány távollétében azonban angol és szovjet ügynökök előre eltervezett módon fellázították az egyezmény és a kormány ellen a jugoszláv főváros lakosságát. A kormány megbukik. Az új kormány pedig egyik első intézkedése, hogy kilép a háromhatalmi egyezményből.

Teleki Pál miniszterelnök és kormánya abban reménykedik, hogy a németek jugoszláviai keverése következtében letisztuló helyzet ismét jó esélyeket nyújt majd a délvidéki magyar területek teljes, de legalábbis részleges – kihangsúlyozottan békés – visszacsatolására. Sajnos nem így történt.

Hitler ellentmondást nem tűrő módon követelte, hogy Jugoszlávia megtámadásához szükséges német katonai alakulatokat Magyarország engedje területén átvonulni. Ezzel nem is lett volna probléma. A magyar kormány úgy vélte; megakadályozni úgy sem tudná, így semmi szükség sincs a „kötözködésre”. A követelés második része azonban az addigi magyar külpolitika teljes felrúgását jelentette. Nem kevesebbet kért a német vezetés, minthogy fegyveres erővel vegyünk részt Trianonban elcsatolt területeink felszabadításában. Ennek fejében Hitler elismerte Magyarország területi igényeit Jugoszláviával szemben. E rendkívül cinikus fogalmazás nagyon is megérdemelte volna a magyar kormány azonnali elutasítását. A magyar történészek magabiztosan állítják, hogy Horthy már másnap 1941. március 28-án közölte Hitlerrel, hogy Magyarország kész teljesíteni kívánságát. Ezt azonban – prezentáljanak rá bármennyi bizonyítékot – a leghatározottabban elutasítjuk, de legalább is kétségbe vonjuk.

Horthy más alkat volt annál, hogy az ország sorsát ilyen súlyosan érintő döntést egymaga, úgyszólván minden mérlegelés nélkül meghozzon. Nem is hozott! Mindennél jobban bizonyítják ezt a következő napok eseményei. Állítólag a válaszát még aznap ismertette a miniszterelnök és a külügyminiszter részvételével tartott katonai tanácskozáson. Itt azonban olyan határozatot hoztak, hogy a végleges döntést a Legfelsőbb Honvédelmi Tanács április 1-i ülésén hozzák meg.

Amennyiben Horthy március 28-án a támadásban való részvételre ígéretet tett volna Hitlernek, akkor a Legfelsőbb Honvédelmi Tanács ülése és határozata oka fogyottá vált volna, hiszen Horthynak, mint a legfelsőbb hadúrnak ehhez megvolt a szükséges „jogosítványa”.

A valóság egészen más! A Legfelsőbb Honvédelmi Tanács ülése nem volt egy „sima ügy”. A miniszterelnök csak igen kemény feltételekhez kötve adta hozzájárulását a katonai műveletekhez. Úgymint a magyar egységek ne kerüljenek német parancsnokság alá, hanem mindvégig Horthy önállóan rendelkezzen felettük. A magyar részvételre csak néhány nappal később kerüljön sor, a német támadásnál. Végül a magyar támadást az alábbi három feltétel egyikének bekövetkeztétől kell függővé tenni:

1. Az önálló jugoszláv állam megszűnése,
2. A magyar lakosság üldözése,
3. Vákuum keletkezése a magyarok által lakott területeken.

A Legfelsőbb Honvédelmi Tanács – minden bizonnyal nehéz viták után, hiszen Teleki súlyos aggályai közepette még lemondását is kilátásba helyezte. Végül is elfogadta a miniszterelnök feltételeit. Telekit így is súlyos kétségek gyötörték. Ólomként nehezedett lelkére a magyar-jugoszláv örök barátsági szerződés megsemmisülése.

Bár helyénvaló itt megemlíteni, hogy ez az örök barátsági szerződés a valóságban sohasem volt hatályban. A magyar törvényhozás ugyan törvényei közé iktatta, Jugoszlávia azonban – ma már

csak találgathatjuk, hogy miért? – sohasem emelte törvényerőre.

Anglia - máig alig érthető módon – erősen túl-dimenzionálta a németek által Magyarországra kényszerített Jugoszláviával kapcsolatos konfliktust. A magyar csapatok csak április 11-én indultak meg Bácska visszafoglalására, de Anglia már április 6-án megszakította hazánkkal a diplomáciai kapcsolatokat. Úgy tűnik ők már akkor a háború utáni béketárgyalásokon való osztozkodáson gondolkodtak.

1941. április 3-án fájdalmas hír rázta meg az országot, de akár Európát is mondhatnánk. Az éjszaka folyamán Teleki Pál miniszterelnök főbelötte magát. Teleki öngyilkossága – gyilkossága a mai napig foglalkoztatja a magyar közvéleményt. Hamarosan lábrakaptak olyan fülbesúgással terjedő hírek, hogy Teleki nem öngyilkos lett, hanem meggyilkolták. A közvélemény nagyobb részében már akkor meglehetősen erős németellenesség uralkodott. Így nem volt nehéz a gyilkosságot a németekre osztani. Ez a verzió a mai napig tartja magát. Időközben különböző autentikusnak mondott személyek nyilatkoztak és különböző német ügynökök gyanús mozgásáról számoltak be Teleki lakása körül. Számos könyv és tanulmány keletkezett e változat erősítésére. A meggyőzés tökéletesnek látszik, én mégis azt mondom nem lehet kizárni más történetet sem, de erre később még visszatérünk.

A német gyilkosság esetében nem látni egy megfellebbezhetetlen indító okot. Igaz ugyan,

hogy Teleki ellenezte a Jugoszlávia elleni fegyveres támadást. Az is kétségtelen, hogy magas erkölcsi hitvallásával nehezen, vagy egyáltalán nem volt összeegyeztethető a nemrég megkötött örökbarátsági szerződés megszegése. Éppen ezért feltételeit úgy állította össze, hogy az csak Jugoszlávia – akivel szerződtek – szétesése esetén lépjen érvénybe. Ez pedig halála napjáig nem következett be. Sőt még a németek is csak április 6-án Teleki halálát követően három nap múlva indították meg fegyveres támadásukat. A korabeli cseppfolyós helyzetben éppenséggel azt sem lehetett kizárni, hogy a románok példájára az utolsó pillanatban a jugoszlávok engednek Hitler követelésének, s ez esetben a balkáni háború elmarad. A németeknek semmi érdeke nem fűződött Teleki meggyilkolásához, hiszen az általuk követelt katonai átvonulási engedélyt a kormány megadta. A megszállásban való magyar részvételhez, ha feltételekkel is, de Teleki ugyancsak hozzájárult. A többi már nem Telekire, hanem a katonákra tartozott, akik különben sem játszottak jelentős szerepet Jugoszlávia megszállásában.

Nyugodtan mondhatjuk tehát, hogy semmiféle „elvarratlan szál” nem maradt. Miért lett volna akkor útban Teleki ? Ha pedig valami ismeretlen abból a németeknek mégis útjában volt elég lett volna Horthy-t meggyőzni, hogy váltsa le tisztségéből, hisz ilyen szituációk később is akadtak. Elég ha csak Kállay Miklóst vagy egyik másik utódját említjük.

Amennyiben Teleki Pál nem önkezeléssel vetett véget életének, akkor ismét az indítók hiányát kell felvetnünk, mert eddig a magyar-jugoszláv örök barátsági szerződés „felrúgásának” lelkiismeret furdalásán kívül egyebet nem hallottunk. Ezt pedig – ha idevonatkozó feltételei számára nem bizonyultak volna elegendőnek – a miniszterelnöki hivataláról való lemondásával rendezhette volna.

Más verziót kell tehát keresnünk! És ezt meg is fogjuk tenni!

Ezekben az ideges napokban történt még valami, amit a jól fizetett „céhbeli” magyar történészek krónikaiban hiába keresünk. De hiányzik a győztes államok történészeinek tetszőleges logikával kifaragott történetírásainak részleteiből is. Pedig ez Magyarország második világháborús kálváriája szempontjából cseppet sem közömbös. Írásban csak Maschalkó Lajos említette meg, hivatkozva Ravasz László egyik háború utáni szóbeli megjegyzésére is. Amikor 1941. áprilisában éppen Teleki miniszterelnök „akadékoskodása” révén már-már megghiúsulni látszott a kormány jóváhagyása a Jugoszlávia elleni katonai beavatkozáshoz. Akkor történt, hogy a zsidóság vezetői a legnagyobb gyárak, bankok, stb. tulajdonosai és vezetői, egyébként Horthy Miklós kormányzó mindennapi kártyapartnerei kétségbeesetten rohantak a kormányzóhoz, arra kérve őt: ne tagadja meg Hitler kérését Jugoszlávia megtámadására, mert akkor megszállja Magyarországot és eldeportálja az itt biztonságban élő zsidóságot. A zsi-

dóság ebbéli félelme ebben az időben csak elméletinek volt mondható, hiszen még a németek a saját zsidóikat sem deportálták a palesztinai kiszállításon kívül tömeges méretben. Megvolt a háborús utánpótlás termeléséhez elegendő munkaerő. E különös időelőtti félelem okát még vizsgálni kell.

Biztosra vehető, hogy a zsidóság kéréséről Horthy tájékoztatta Telekit, aki a kormányzó és a zsidó iparmágnások viszonyát ismerte. Így Teleki tisztában volt a helyzet feloldhatatlanságával. Ez valóban olyan lelkiismereti válságba kergette, amely oka lehetett öngyilkosságának. Ha pedig a helyszíni szemle során előadott ellentmondások nyomán mégis inkábbba gyilkosság valószínűsíthető, akkor a végrehajtókat nem a németek között kell keresni. A zsidóság beavatkozásra vonatkozó kérését „kiegészítette” az a Szegedet ért bombatámadás, amely éppen Teleki Pál temetésének napján történt, aligha véletlenül. Hogy kik hajtották végre arra vonatkozóan nem sok találgatással találkozunk. Itt szóba sem jöhetett ráfogni a németekre, amint ezt majd három hónap múlva Kassa ellen bekövetkezett légitámadásnál tapasztalhatjuk. Általában Jugoszláviát valószínűsítik. Vajon nekik érdekükben állott volna? Kizárni éppen nem lehet, de vélelmezni sem. Akkor pedig előfordulhat, hogy éppen a legmérgebben megnyilvánuló angol diplomácia keze volt a dologban.

Ez pedig nem kevesebbet jelent, minthogy a hivatalosan még be sem jelentett tengelyhatalmak elleni koalíciónak rendkívül fontos érdeke fűző-

dött Magyarország háborúba rángatásához. Valószínű nagyobb, mint a németeknek. Ennek igazolásához többek között egy rendkívül fontos bizonyítékkal rendelkezünk. A Jugoszláviai ürügy kapcsán idő előtt megszakított magyar-angol diplomáciai kapcsolatok következményeként Barcza György hazánk londoni követe rövidesen búcsúlatogatás céljából. Churchill brit miniszterelnököt is felkeresi. Churchillt a fogadás időpontjában a szokásosnál jobb hangulatban találta.

Bőlére eresztett beszédében kijelentette: „nekünk most a legnagyobb ellenségünk a hitleri Németország. Létkérdés számunkra, hogy legyőzzük és ennek érdekében – ha kell – fél Európát bolsevizáljuk.”

Szegény Teleki Pál miniszterelnök ezt már nem érthette meg, pedig mennyit könnyíthetett volna lelkiismeretén.

Az események jobb megértéséhez idézzünk fel még két nagyon fontos történetet, amely Magyarország elkövetkezendő 50, sokkal inkább 100 éves nehéz sorsára meghatározó lesz. Johngert Arnóty Mihály hazánk moszkvai követének 1938. június 20. napló-jegyzetében egy nagyon sejtelmes mondat található: „Litvinov Magyarországgal közös határt akar.” Litvinov ebben az időben a Szovjetunió nagyhatalmú külügyminisztere. Tanulmányunk tárgyára tekintettel feltétlenül meg kell említenünk Litvinov zsidó identitását. 1939. év végén Kristóffy István akkori moszkvai követünk hazaküldi a Szputnyik Agitátora című szovjet újság 1939. december 24-i számát. A lap Ukrajnával kapcsolatos írásához olyan térképet közöl, amelyen

a Szovjetunió által is elismerten 1939. március 15-én visszacsatolt Kárpátalja, amelyet a Szovjetunió majdan 1945-ben a csehszlovákokra kényszerített egyezmény-
nyel területéhez kapcsol – már Ukrajna részeként van ábrázolva. Ezekről pedig Teleki miniszterelnökünk is tudott!

Fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy Magyarország háború utáni sorsa már jóval 1941 előtt elrendeltetett. A Szovjetunió az Amerikával és Angliával kötött titkos szerződésében, már a második világ-
háború kiprovokálásáról, megvívásáról, nemkevésbé javadalmazásáról is megállapodtak. Azok az amerikai-
brit szovjet háborús szövetségi szerződések, amelyeket a német szovjet háború kitörését követően „kötnék meg”, úgy tűnik már 1939-ben készen álltak, legfel-
jebb a későbbiekben csak módosították azokat. Ezek a szerződések pontosan kellett tartalmazzák azokat a területi „javadalmazásokat”, amelyet a Szovjetunió a mintegy huszonkétmillió háborús emberveszteségéért kért és kapott.

Nevetséges ez a máig szajkózott érvelés, miszerint elvesztettük a háborút, Magyarország Hitler utolsó csatlósa volt, bűnhődni kell! Méghozzá a kollektív bűnösség elve alapján. Honnan tudta Churchill ilyen pontosan már 1941. április elején – sőt minden bizony-
nyal már jóval korábban – hogy Magyarország utolsó-
nak lép ki a süllyedő német hajóból? Bizonyára meg-
voltak az eszközei arra, hogy Magyarország háborús történetét ebbe az irányba terelje. Bármilyen hihetetlen erre is van bizonyítékunk. És erre ismét zsidó honfitár-
saink védelme jegyében került sor.

Köztudott, hogy az 1942. március 9-én megalakult Kállay Miklós kormánya már megalakulása pillanatától kereste a háborúból való kilépés lehetőségét! Ennek érdekében mindenkit mozgósított, akinek valamilyen érdemi brit kapcsolata volt. Odáig ment, hogy 1942. év végén titokban létrehozott egy „Kiugrási irodát”. Több szálon is fegyverszüneti puhatolózások indultak. A magyar arisztokrácia számos tagjának voltak korábban nagyon jó angol kapcsolatai. Ezeket mind felújították és működtették. Ma már nem titok, hogy még Szent-Györgyi Albert professzort is Isztambulba küldik, hogy angol megbízottak útján kapcsolatot teremtsen az angol külügyminisztériummal. Kézzelfogható eredmény azonban semmi. Mindössze annyi volt kihámozható, hogy csak feltétel nélküli kapituláció jöhet számításba, de azt is az oroszok kezébe kell felajánlani. A magyar kormányt azonban mindvégig uralta az a téves illúzió, hogy a bolsevizmus elleni harc Anglia és Amerika számára is tetsző dolog, amelyet a háború után azok valamilyen formában majd javunkra írnak, hiszen a háború kirobbanása előtt mindkét nagyhatalom a bolsevizmus ádáz ellenségének mutatta magát. Nem lehet tehát érdeke az európai kultúra általa való lerombolása. A másik nagy tévedés volt a tudomásukra jutott Churchill – terv, miszerint a szövetségesek az európai partraszállást, de legalábbis annak egyik ágaként a Balkánon fogják végrehajtani. Erre az esetre minden béketapogatózás egyik fő felajánlása volt magyar részről, hogy nem fognak harcolni a szövetségesek ellen, így azok Magyarországot gyorsmenetben elfoglalhatják. Amint tudjuk Churchillnek ez a kellő kidolgozottság nélküli álma Roosevelten ellenállásán

megbukott. Amennyit erről ma tudni lehet Churchill a koalíción belül nem is nagyon igyekezett a megoldás helyességéről meggyőzni „nagy szövetségesét”. A magyar kormány pedig semmiféle más variációval nem számolt. Valósággal foglyává vált saját rövidlátó hipotézisének, pedig Anglia furcsa feltételei, hogy „adja ösztinteségének tanujelét Németország elleni folyamatos hírszolgálatával”. Magyarul folyamatosan árulja el szövetségesét. Nem sejtett semmi jót. Igaz ugyan, hogy Németország román, cseh, szlovák, bolgár „szövetségesé” engedelmeskedett ezeknek a felhívásoknak, a magyar erkölcsi alkat ebben az időben erre még képtelen volt. Annál is inkább, mert mindaz, amelyet a háború utáni angol elképzelésekről ki lehetett hámozni, az bizony nem sok jóval kecsegtetett. Ennek legfájóbb pontja az első és második bécsi döntés révén részben visszatért területeink megtarthatatlansága. A délvidékről nem is beszélve. Hiába nyilatkozott a két háború között még Churchill is arról, hogy a trianoni békediktátumok egyes részei milyen „ostobák” és igazságtalanok. Amikor pedig ennek helye és ideje volt gondolkodása erősen nélkülözte a velünk való empátia legenyhébb formáját is. Ha tréfálkozni akarnánk azt mondhatnánk, hogy Churchill fenti megállapítása a mai magyar választási kampány színvonalát képviselte.

Hogy végül is miért futottak zátonyra az 1943. évi brit-magyar tárgyalások, ha úgy jobban tetszik a magyar békepuhatolózások, arról a magyar történelem iránt érdeklődő olvasó csak 1978-ban szerezhetett tudomást.

Az 1970-es évek közepén az angol külügyminisztérium számos addig titkosított második világháborúval kapcsolatos iratot feloldott, kutathatóvá tett. Ennek nyomán kapott a magyar hatóságoktól engedélyt ezen iratok helyszíni kutatására Juhász Gyula. Eredményeként a Kossuth Könyvkiadó 1978-ban! Magyar - Brit titkos tárgyalások 1943-ban címmel könyvet adott ki. A kötetben Juhász Gyula csak előszót és bevezető tanulmányt írt. A kötet többi része 100 irat magyarra fordított szövegét tartalmazza. Tanulmányunk szempontjából minket főként a 271. oldalon található 82. számú Londonban 1943. október 14-i keltezéssel szereplő :SIR A.W.G. RANDALL KÜLÜGYI TANÁCSOS FELJEGYZÉSE NAMIER PROFESSZORRAL FOLYTATOTT BESZÉL-GE-TÉSÉRŐL című irat bír rendkívüli fontossággal. Magyar fordítását szó szerint és teljes egészében közöljük. Sőt a függelékben az eredeti angol irat kópiáját is bemutatjuk!

82

London, 1943. október 14.

**SIR A. W. G. RANDALL KÜLÜGYI
TANÁCSOS FELJEGYZÉSE NAMIER
PROFESSZORRAL FOLYTATOTT
BESZÉLGETÉSÉRŐL***

Namier professzor (Jewish Agency ¹) tegnap közölte velem, munkatársai súlyos aggodalommal gondolnak azokra a lehetséges következményekre, amelyek a Magyarországon viszonylagos biztonságban élő 800.000 zsidót sújtanak, ha a magyar kormány idő előtt szakítana Németországgal. Mint mondja, az

itteni zsidók úgy érzik, Németország valószínűleg nem tűrné el a magyarok elszakadását, és amíg azt hadseregük helyzete lehetővé teszi, a magyar kormány ilyen lépésére a németek az ország megszállásával válaszolnának, és kiirtanák az Európában utolsóként fennmaradt jelentős zsidó közösséget.

Azt mondtam, hogy ez a kérdés a közvéleményt is foglalkoztatja (lásd a Tablet legutóbbi számának egyik cikkét), ez az egyik oka annak, amiért nem szánja rá magát Magyarország az idő előtti átállásra.

Namier professzor közölte, a zsidókat illetően az egyetlen remény, hogy a magyarok nem tesznek semmit addig, amíg gyakorlatilag nem látszik valószínűnek, hogy a németek már nem képesek reagálni.

Randall

34498/C 12035

Az irat referáló lapján D. Allen október 20-i feljegyzése: „Mindig nagy figyelmet fordítottunk erre a kérdésre, mert az egyike volt azon érveknek, amelyek szerint ne sűrűsítsük a magyarokat, hogy azonnal és nyíltan álljanak ellen a németeknek, mert azzal együtt járhat a német megszállás veszélye. Hajlunk arra a véleményre, hogy jelenleg ez a kockázat csekély.”

¹ A Zsidó Ügynökség, a Cionista Világszövetség vezető szerve, a palesztinai zsidóság érdekképviselői szervezete.

* Magyar-Brit titkostárgyalások 1943-ban. Kossuth Könyvkiadó 1978. 271.old.

Megoldódott tehát Magyarország hadbalépésének és a belépés idején is tudott vesztes háború végigvívásának rejtélye. A háborúba való belépés immár bizonyíthatóan nem volt magyar érdek. Hiszen a német származású és azok közül is elvakultabb tábornokok kivételével szinte mindenki tudta, hogy Németország ezt a háborút nem nyerheti meg. S ezt nem is volt olyan nehéz kikövetkeztetni. Bármilyen furcsa még Hitler is tudta. Erre több adat is van. Emeljük ki egyik nagyon korai megnyilvánulását. Lorkovics horvát külügyminiszter 1941. november 27-i fogadásán Hitler azt a lehetőséget fejtegette, hogy Németország elveszítheti a háborút. Pedig a hadihelyzet ebben az időben erre láthatóan nem igen szolgált alapul.³ Hitler hatalma csúcsán állott. Mégis józanul fel tudta mérni helyzetét és lehetőségeit.

Hitler nem egyszer nyilatkozta kelet-európai politikusokkal folytatott tárgyalásai során: ő a háborút sohasem akarta, abba az angolok lépésről-lépésre rángatták bele. Más esetben ezért a „bele-rángatásért” a nemzetközi zsidóságot okolja. Ha mai tudásunkkal visszatekintünk az 1930-1950 év közötti húsz év európai történetére, sajnos Hitler érveit még vitatni sem lehet.

Hitler és a zsidók közötti ellentét okai

Ennek megértéséhez vissza kell nyúlnunk Hitler hatalomra jutása előtti idők eseményeinek elemzéséhez. Biztos, hogy érlelte a zsidóság elleni unszimpatiáját az első világháború befejezése idején kialakult, a német gazdaság összeomlását követő forradalmi káosz. Hiszen tudjuk jól, hogy a magyar 1919-es kommün-höz hasonlóan, annak fő mozgatói, vezetői többségükben zsidók voltak. Ha felidézzük, hogy a német forradalmi megmozdulások legfőbb vezetői Karl Leibknecht és Róza Luxemburg mindketten zsidók voltak, aligha kell további bizonyítékok után kutatnunk. A későbbiekben sem kerülte el figyelmét, hogy a különböző utcai tüntetések alkalmával, amelyek általában a bérharcok jegyében szerveződtek, azok élén mindig felismerte azokat a zsidókat, akik kisebb-nagyobb mértékben maguk is munkaadók voltak. Óhatatlanul elkezdte ezt a súlyos ellentmondást feltárni. Csakhamar világosság vált előtte, hogy a lojális német nemzet által, nem egyszer más népek üldözése elől befogadott nép antigonisztikus ellensége az anyaország lakosságának. Teszi ezt annak ellenére, hogy Németországban a többségi nemzettel egyenjogú polgárként élvezzi az összes szabadságjogokat, az üzleti életben, de a szellemi pályák nagy részén is akadálytalanul törhet előre. A többségtől eltérő erkölcsi felfogása és gyakorlata révén rendkívül ügyesen szipolyozza ki a végelgyengülésben támolgyó weimari köztársaság

még meglévő gazdasági forrásait, miközben folyamatosan lázít ellene. Az sem marad Hitler előtt titokban, hogy „műveleteihez” a nemzetközi zsidóság hathatós segítsége is járul. Ide sorolhatjuk az 1934-ben megalkotott svájci banktitok törvényt is. A mindig talpraesett zsidóság köszönhetően saját erkölcsi törvényeinek, a nemegyszer törvénytelenül is megszerzett pénzt illegálisan a svájci bankokba menekíti. Tovább nehezítve az amúgy is tökehiánnyal küzdő német gazdaság helyzetét. A folyamatos sztrájkokkal kikényszerített béremelések különböző vásárlások útján nála csapódnak le, miáltal a svájci bankok titkos betétjei egyre jobban növekednek. A német gazdaság helyzete pedig egyre jobban romlik.

A fiatalok egy elszánt radikális csoportjával fenti állapotok elleni méltatlankodása 1923. november 8-9-én az úgynevezett „sörpuccs”-ban jut kifejezésre. Úgy vélték ebben a cseppfolyós állapotban – hiszen a szemlélőben könnyen eluralkodott az a téves következtetés, Németország vezetés nélkül himbálózik az anarchia tengerén. Hitler és követői nem vették figyelembe, hogy a náluk erősebb, nagyobb és szervezettebb bázissal rendelkező Liebnicht-éknek kísérlete sem járt sikerrel. Mögöttük pedig nemhogy nemzetközi szervezet nem állott, hanem a német tömegek törvénytisztelő tagjaiból is csak nagyon kevesen. Nem csoda, hogy kísérletük balul ütött ki. Amíg börtönbüntetésüket töltötték, a német gazdaság, s vele a társadalom állapota tovább romlott. Ennek

lett a következménye, hogy már 1924-ben szabadlábba helyezik Hitlert és társait.

Szabadulásuk után elhatározzák, hogy törvényes úton szerzik meg a hatalmat. Már 1925 februárban újjászervezi a korábban betiltott Nemzetiszocialista Munkáspártot. (NSDAP) A párt ideológiájának alapja a börtönben megírt Mein Kampf (harcom) lesz. A könyv egyre nagyobb népszerűsége tesz szert. Hitler hatalomra jutása után a könyvet azzal reklámozták, hogy „csak a Biblia jelent meg nagyobb példányszámban”. Kétségtelen, hogy ehhez hozzásegítette Hitler és pártja hatalmi helyzete, de népszerűsége valóban olyan nagy, hogy minden német család könyvespolcán megtalálható volt.

Hitlerék a forradalmuk fiaskója után energikus pártszervezésbe fognak. Komolyra vették, hogy „törvényes játékszabályok” útján szerzik meg a hatalmat. Működésük színhelye többnyire a müncheni sörkocsmák voltak. Ezt a praktikus megoldást sok minden igazolta. Itt állt rendelkezésre gyűléseikhez a legnagyobb méretű helyiség, amelyért még fizetni sem kellett. Ugyanakkor ide külön hívás nélkül is „betévedt” mindenfajta politikai nézetet valló ember. Néhány krigli sör után egyre fogékonyabbá vált minden politikai demagógia iránt. Hitlerék alkalmi szónoklatai a fennálló gazdasági problémák ostromozását mondhatni művészi szintre emelték. Ezek végső kicsengése mindig a wersailles-i bilincsek teljes széttörése volt. A zsidóság harácsoló működését csak másodszorban emlegették. Ennek ellenére az úgyne-

vezett „marxisták”, akiknek nagy többsége zsidókból állott, Hitlerék ádáz ellenségeivé váltak. A látható és láthatatlan ellentét nem egyszer jutott kifejezésre verekedésekben. Ezeknek az inzultusoknak a legfőbb eszköze maga a söröskancsó volt. Az általában egy literes, több mint egy kilós üvegkorsónál jobbat nem is találhattak volna. Mindig ott volt a kezük ügyében. Hitler maga is beszámol egy ilyen verekedésről a Mein Kampfban, amikor alaposan helybenhagyták a marxistákat.

Ez azonban aligha képezhette a később kialakult ellentétek alapját. Hiszen valamennyiünk fiatalkorát jellemzik ezek a diákcsínyek közé sorolható események. A fiatalok mindig találtak maguknak ellenszenves partnereket. Ha mást nem, akkor a szőkék a barnákat, a soványak a kövéreket, a szegényebbek a jobbmódúakat, stb. Ki az ördög tehet arról, hogy Hitleréknek éppen a zsidók jutottak, vagy fordítva.

Hitler hatalomra jutását követő időkben ezek az epizódok számára elvesztették jelentőségüket. A legtöbb esetre érthetően már nem is emlékezett.

Sajnos azonban más is történt, amelyekről természeténél fogva nem tudott megfélemlkezni. Magam is csak jóval a háború befejezése után figyeltem fel erre a furcsa jelenségre. A nyolcvanas években egyre több háborús szereplő adta ki emlékiratait. Ezek között elképesztően sok kém nyilatkozik meg. Úgy látszik a titoktartási idő lejártával egyre többen kívánták nem éppen dicséretreméltó szereplésüket megörökíteni. E

mesterkések közül feltűnően sokan vallják magukat zsidónak, akik már Hitler hatalomra jutása óta, sőt sokan már azt megelőzően is Németország rovására kémkedtek mégpedig általában angol-amerikai-szovjet megbízást teljesítve. Bármely hatalom is jutott a hírszerzés eredményeihez, már a háború előtt létezett az összehangolt információcsere, s így azt mindhárman hasznosították. Ennek jelentőségét aligha lehet túlbecsülni. A hírszerzéshez a legnagyobb tehetségük az oroszoknak volt és van mind a mai napig. Nem csoda, hogy a hírszerzésre vállalkozó zsidók gyors kapcsolatot teremtettek a GPU-val. A zsidók egyébként is vonzónak tartották a „világ első munkáshatalmát”. Mivel a Szovjetunió látens németellenessége már a háború előtt is létezett, amelyet az 1939-es Lengyelország elleni paktum csak felfüggesztett, ha ugyan felfüggesztett. Így a szovjet ígéret földjére való áttelepülés óhatatlanul németellenességre hangolta őket. Pedig erre a zsidóságnak nem volt semmi oka, hiszen Németország mindig jobb életfeltételeket biztosított számukra, mint Oroszország. De hát a fanatizmus akkor is most is lerombol minden józan logikát.

Aki józanul próbálja ezeket a jelenségeket megfejtetni, bizony nehéz feladat előtt áll. Hiszen a zsidó gondolkodást és gyakorlati életvitelt teljes mértékben uralja az anyagi javak minél nagyobb mértékben való megszerzésének erős késztetése. Ugyanakkor egy jelentős részét megszedíti, hogy ne mondjam rabjává válik a közös tulajdon ideológiájának. A kelet-európai gyarmatok háború

utáni kommunizálása, majd a kilencvenes évek elején kikényszerített „rendszerátalakítás” ugyan magyarázatát adja ennek hosszútávú stratégiának. De az alacsonyabb tervezési szinten ezek valószínűleg nem jutottak szerephez. A marxista ideológia különösen az ifjú zsidóságot valóban megfertőzte. Annál is inkább, mert magáénak érezte. Ne felejtsük el Marx nagyapja még rabbi volt. Jellemző erre Leopold Trepper mesterkém az úgynevezett Vörös Zenekar-nak elnevezett többnyire zsidókból álló kémszervezet vezetőjének határozott nyilatkozata: „Azért lettem kommunista, mert zsidó vagyok”.⁴ Ez legalább világos és egyértelmű beszéd! Bár az 1990. évi „rendszerátalakítás” után – különösen a magyarországi zsidók – igyekeznek erről megfedkezni. Sőt, ha emlékeztetik rá őket alaposan meg is sértődnek.

Tevékenységük alapján Hitler joggal tekinthette ellenségének a Németországon kívüli zsidóságot. Ezeknek jelentős része egyébként hosszabb-rövidebb ideig élt Németországban, ugyancsak Leopold Treppertől ismerjük a külföldön élő zsidóság ellenséges rögeszméjét Németországgal szemben. Íme egy részlete hitvallásuknak: „A Vörös Zenekar harcosai számára a hitleri Németország és a Szovjetunió közötti háború mindig elkerülhetetlennek tűnt, nézőpontunkon még a német-szovjet paktum sem változtatott. Minket franciákat, belgákat, lengyeleket, olaszokat, spanyolokat és zsidókat mindannyiunkat csak egy rögeszme mozgatott: a náciizmus megsemmisítése, a barna pestis totális felszámolása. Felmértük egy

különbéke és a szövetségesek közötti szakítás kockázatait és úgy találtuk, hogy ezt nem szabad támogatni: ez csak enyhítené azt a betegséget, amit mindenestül meg kellene szüntetni.”⁵

És Hitler ezt mind tudta. Ne felejtjük el, a német hírszerzők sem maradtak el Leopold Trepperék mögött. Fenti idézetből kitűnik, hogy ez az ellenszenv nem 1942-ben keletkezett, hanem Hitler hatalomra jutásától létezett. Ezek után mit mondhatunk Hitlernek a zsidóság iránt viseltetett érzelmeiről? Van-e elég alapunk öt elítélni? Már-mint ha azonos mércével mérünk. Nem véletlenül tört ki Hitler 1943. április 16-án Klessheimben Horthyval valótárgyalása alkalmával: ”ugyanazok a zsidók, akik Angliában és Amerikában uralkodnak, uralkodnak Moszkvában is.”⁶ Ekkor már ugyanis a háború a németek számára élet-halál harccá változott. A zsidóság hatalmas nemzetközi kapcsolatait felhasználva egyre nagyobb kárt okozott a háború egyre nehezebb terheit cipelő Németország számára. Talán megérthető, hogy mint a német és szövetséges országok állampolgárait igénybevette a háborús utánpótlás termelési munkáihoz.

A németellenességben leginkább érdekelt Egyesült Államok már a háború előtt megírta a majdani vesztes Németország megbüntetésének forgatókönyvét. Fő bűnéül a zsidóság megsemmisítését jelölték meg. Ennek módszerül a zsidók gázzal való kivégzését találták ki. Ez a teória váltotta ki a zsidóság legnagyobb sajnálatát, így a mit sem sejtő kívülállók könnyen manipulálhatókká váltak.

Mai tudásunkkal sem vagyunk képesek megérteni hogy miért állott volna érdekükben a németeknek a háborús utánpótlás termelésének munkaerő-alapját likvidálni? Hiszen 1942 óta már más munkaerőtartalék egyszerűen nem állt rendelkezésükre. Ha pedig valami megmagyarázhatatlan okból ez mégis szükségessé vált volna, miért éppen a legdrágább módszert választották? Hiszen a kivégzési gyakorlatban már használatos akasztásnál olcsóbb és minden körülmények között végrehajtható, nem volt a németek előtt sem ismeretlen. De végezhetek volna velük az alig drágább, de a gázkamrák töredékéért végrehajtható tarkónlövéssel is. Ezekre a nagyon egyszerű kérdésekre a mai napig sem kaptunk meggyőző választ.

Az amerikai forgatókönyv biztos létét több epizód is erősen valószínűsíti. Még a háború tényleges megkezdése előtt megkezdtek a világgözpénzügybe szuggerálni, hogy Németország a hadviselésben megbízhatatlan, mert a nemzetközi tilalom ellenére befogja vetni a gázfegyvert. Ezzel szemben az Egyesült Államok maga szállított az olaszországi Bari-ba kettőezer darab M47-1 egyenként százhusz fontos mustárgáz-bombát. Egy német felderítő repülőosztag észlelte a John Harvey teherhajót és tizennégy darab testvérhajóját, amint terhét éjszaka igyekezett kirakni. A repülőgéposztag megtámadta és a mustárgázbombák felrobbantak, megsemmisültek. A támadás ezer fő halottat és eznél több sebesültet követelt.

Vegyünk egy másik esetet: Hitler és Mussolini 1940. március 18-i találkozója előtt az amerikai katonai hírszerző hivatal az OSS (a CIA elődje) Dr. Lovell terve alapján azt tervezte, hogy Hitler közvetlen környezetében pincér szerepében lévő megbízottjai egy a biztonsági ellenőrzésen megvizsgált virágvázába olyan pirulát ejtenek, amely egy újfajta mérgesgázt fejleszt, amely néhány órán belül a helyiségben lévők halálát okozná.⁸

Figyelemreméltó Goebbels naplójának 1940. október 12-i bejegyzése is. Leírja, hogy Berlin angol bombázása idején a fokozott légiveszély és a kevés óvóhelyre tekintettel Hitler magához vett néhány gyermeket. Kommunista „gáncsoskodók” azt az elképesztő hazugságot terjesztették, hogy rajtuk próbálja ki a gázt. Nem vitatható, hogy a németek gázzal történő emberirtását már a háború megkezdése előtt igyekeztek a németellenes közvélemény agyába döngölni.

Hitler és kormánya azonban minden „gázízű” provokáció ellenére még a német birodalom élet-halál harcának legutolsó időszakában is tartózkodott a harcigáz bevetésétől. Ezúttal is a magát demokrácia példaképeként reklámozó Egyesült Államok bizonyult erkölcstelenebbnek. Ő ugyanis bevetette Japán ellen a gázfegyvereknél sok nagyságrenddel veszélyesebb atombombát. Ha holocauról beszélünk, akkor első helyen ezt az atomtámadást kell említenünk, amely a szó legteljesebb értelmében nevezhető holocaustnak, hiszen az áldozatok valóban elevenen égtek el. Az amerikai vezetést kiemelt módon kellett volna emberi-

ség ellenes háborús bűnösként a legszigorúbban elítélni.

A holocaust tárgyalása során nem mellőzhető a két alapvető kérdés:

1. Milyen volt a kivégzés módszere, módja?
2. Hány zsidó áldozat volt?

Ezekre vonatkozóan a zsidóság és a nem zsidó környezetük a háború után olyan pszichózist keltettek, amelyben csak nagyon kevesen merik megkockáztatni a hatmillió zsidó gázzal való német kivégzésének megkérdőjelezését. A háborút nyert nagyhatalmak nyomására Németországban is, Ausztriában is, legnagyobb megdöbbenésünkre Franciaországban is törvényt hoztak a holocaust és a hatmilliós áldozat tagadásának bűncselekménnyé való nyilvánítására. Németország és Ausztria talán még megérthető, hisz vesztes háború máig tartó pszichózisa, büntudata, amelyet hatvan év óta nagy hatékonysággal döngölnek az állampolgárok tudatába eddig el tudta nyomni a németek és osztrákok igazságérzetének verbális kifakadását. Ennek bekövetkeztében ugyanis ma már a nemzetközi pénzvilágot uraló zsidóság hatalmas károkat okozhatna a két nemzetnek. Franciaország azonban nem tartozik ebbe a kategóriába. Nevetséges viselkedése valamennyi „holocaustkutató” értetlenségét váltotta ki. Alig találunk más magyarázatot, mint a franciaországi nagyon erős, zsidó irányítású szabadkőművesség akarátának rákényszerítését a francia kormányokra. Hiszen tudjuk Párizsban működik a Grand Oriens

nagypáholy, amely a trianoni osztozkodásnál akaratát még az angol szabadkőművesekre is rá tudta kényszeríteni.

Ha egy szervezet állítását ilyen vasszigorral kell valamely nemzetre, sőt nemzetekre rákényszeríteni, akkor alapos okkal lehet kétségbevonni annak valóságtartalmát.

Előre kell bocsátanom – mivel nem kívánok David Irving helyére ülni az ausztriai börtönbe – én nem kívánom kétségbevonni sem a holocaustot, sem a hatmilliós áldozat számát. Saját bizonytalanságom azonban felveti bennem a kérdést: Mégis hány zsidó halt meg a német munkatáborokban? Bár a zsidóság változatlanul hatmillióról beszél, ugyanakkor maga lazította fel ezt a számot, mégpedig nagyon jelentősen. Eddig azt állították, hogy egyedül Auschwitzban négy milliő zsidó halt meg. Újabban (néhány év óta) nem csak magánbeszélgetésekben, hanem hivatalosan is úgy fogalmaznak: „legalább 1,1 millió halálos áldozat volt.” Ebből világosan kiderül, hogy az eredeti számnak csak a negyede igaz. Ha egy számról több évtizedes, sokoldalú bizonyítás ellenére kiderül, hogy annak a háromnegyede nem igaz, akkor okkal merül fel a gyanú, hogy a negyedrészt sem igaz! Megmosolyogtató, hogy a zsidóság jelentős része továbbra is hatmillióról beszél. Ilyenkor mindig az a fanatikus Fradi szurkoló jut eszembe, aki akkor is a Fradit tartja a világ legjobb futballcsapatának, amikor a legrosszabb formájában már alsóbb osztályú csapatoktól is rendre kikapott. Vagyis az ortodox „holocaust szakértők” továbbra

is kergetik a hatmilliós áldozat délibábját, sokkal inkább kárpótlását.

Egyik beszélgetésünk alkalmával az egyik holocaust bizonytalanságával küzdő polgártársunk egy könyvvel hadonászva mutatja, hogy az ott látható síremlék egy lengyel zsidóé. A neve alatt zárójelben egy másik – ugyancsak héber hangzású – új nevet vett fel, s azzal élt tovább. A régi (zárójeles) nevére a család felvette a 23,3 milliárd márka egyéni kártérítés ráeső részét. Érdekes eset! Gondolom nemcsak Lengyelországban fordult elő. Mindenesetre a hatmillióba ez is belefért.

Az alábbi esetnek magam voltam szem-és fültanúja: A „rendszerváltást” követő első években kárpótlási láz öntötte el Magyarországot. Ennek eredeti célja az volt, hogy a termelészövetkezetbe erőszakkal bekényszerített parasztság visszakaphassa földjeit. A balkezes rendezés tulajdonképpen mindent elért, kivéve eredeti célját. Ahol pedig kárpótlásról, vagyis pénzről van szó, onnan a zsidóság nem hiányozhat. Ezúttal is külön törvényt kellett hozni a fájdalom enyhítésére. Igaz Németországtól már több ízben kaptak kártérítést, de hát mindenkiről le kell húzni minden bört. amelyet csak lehetséges. A magyarországi zsidóság maximálisan élt is ennek lehetőségével. Ezúttal tekintsünk el annak megemlézésétől, hogy Magyarország éppen a zsidóság védelmében, annak kérésére lépett be abba a háborúba 1941. április 11-én, majd június végén, amely miatt most kárpótlásra kötelezték.

Nekem is volt egy kárpótlási ügyem, amely a bürokrácia útvesztőjében elakadt. Újraindítása érdekében felkerestem Budapesten a Központi Kárpótlási Hivatalt. Az irodák előtt hatalmas váróhelyiséget találtam, amelyben legalább háromszáz ember tolongott. Többel beszélgetést kezdeményeztem, s megtudtam, nem csak az én igényem „tévedt el”. Az előadók időnként ki-kijöttek, s a közelükben várakozók közül behívtak valakit. Arra lettünk figyelmesek, hogy bennünket szinte félrelökve egy válogatott ékszerezésű nercbundás telidomú hölgy igyekszik az éppen kilépő előadó felé és már mondja is jövetele célját. Közölte, hogy Svédországban él és kárpótlási igényét jött bejelenteni. Az előadó megkérdezte milyen jogcímen kér kárpótlást. A hölgy csak egyetlen szót mondott: „zsidó”. A negyven év körüli tisztviselő udvariasan közölte, hogy a láger helyét, időpontját, időtartamát a Magyar Antifasiszta Szövetséggel kell igazoltatni, s mindjárt közölte címüket is. A hölgy meglepődött. Látszott rajta kételyei támadtak. Megkérdezte: mi történik akkor, ha a háború során, különösen annak végén ezek az iratok esetleg megsemmisültek? Ez esetben nem találják a rá vonatkozó iratokat. A fiatalember sokatmondóan csupán ennyit válaszolt:

- Menjen nyugodtan asszonyom, eddig még mindenkit megtaláltak.

Úgy gondolom a fenti válasz részletes értékelésére nincs szükség. Önmagáért beszél.

Azóta a derék svédországi hölgy, bár külleméből ítélve aligha volt ráutalva az ötvenévi gyarma-

tosítással kifosztott Magyarország adományára, minden bizonnyal az utolsó fillérig megkapta a magyar törvényhozásra kényszerített kárpótlási szabályoknak megfelelő „kártérítést”. Sohasem hallottam ugyanis, hogy bármely zsidó honfitársunk reklamálta volna annak elmaradását. Jómagam és több igénylőtársam azonban a mai napig sem tudtuk igazunkat bizonyítani. Igaz ezt nem a Magyar Antifasiszta Szövetség hatáskörébe utalták.

Azóta a magyarországi zsidóság kapott még egy további kárpótlást is, amelyre az Orbán kormány hozott törvényt. Ennek összege egységesen harminc ezer forint volt. A sokadik kárpótlásnak ez az „alacsony” mértéke kiverte a biztosítékot. Számos zsidó fel sem vette, míg mások visszaküldték. A sértődés és a méltatlankodás ritka példáját volt módunk a sajtóból megismerni. Nem jár messze az igazságtól, aki megkockáztatja, hogy ez nyomott a legtöbbit a FIDESZ 2002-es választási vereségének serpenyőjében. A lakosság jelentős része – sokan úgy fogalmaznak: többsége – máig sem érti az MSZP – SZDSZ választási győzelmét, hiszen a FIDESZ eredményes négy évi kormányzása erre nem adott okot. Mindenki választási csalásra gyanakodott. Spontán alakultak az ország minden területén az addig nem létező Polgári Körök, amelyek tiltakozása több hullámban több mint egy évig folytatódtak. Ilyenre a magyar politikai életben még nem volt példa.

Az MSZP – SZDSZ kormány azonban a legnagyobb nyugalommal, lelkiismeretének látható

tisztaságával vetette magát az 1998-ban megszakadt kormányzás folytatásába. Azonnal megkezdte a választási kampány során a szavazataikért a nyugdíjasoknak beígért 19.000.- Ft-ok kifizetését. Jelentős béremelést adott a fegyveres testületeknek, a pedagógusoknak és a kórházi dolgozóknak. Mindenki azt hitte eljött a bibliai Kánaán. Azt talán mondanunk sem kell, hogy ebből a hatalmas pénzüsszegeből jutott a zsidóságnak is. Az Orbán-kormány „méltatlan” 30.000.- Ft-os kárpótlását azonnal tízszeresére 300.000.- Ft-ra emelte és fizette ki. Még csak reklamálniok sem kellett. Láthatólag mindenki elégedett volt – a Polgári Körök kivételével. E nagy bőség aztán – ahogyan ez már lenni szokott – magával hozta a nagy szükségét. A választási ciklus végére 2006-ra a magyar gazdaság már recsegett – ropogott, menetközben a nyugdíjasok többsége által imáiba foglalt Medgyesi Péter miniszterelnököt is meneszteni kellett, pedig erre a rendszerváltás óta még a népszerűtlen kormányfők esetében sem volt példa. A gazdaság összeomlását egyre gyakoribb és egyre növekvő külföldi hitelek felvételével el lehetett hátrítani, s a gazdaság működésében kevésbé járatos nyugdíjasok, munkanélküliek és egyéb segélyből élők, akik pedig nem voltak kevesen valóban a gazdasági miniszter által előadott „dübörgő gazdaságot” sejtették. Miközben az állam külföldi eladósodása soha nem látott mértékre emelkedett. Annak ellenére, hogy jelentős állami vagyron is eladásra került. Árát ugyancsak a bőségszarunak hitt költségvetés emésztette fel.

Mindenesetre a tömegek illetően való félrevezetése meghozta a várt eredményt. Az MSZP-SZDSZ koalíció a 2006. évi választásokat is megnyerte. A régi – új kormány alig tette le a hivatali esküt, a politikai, sokkal inkább a gazdasági bomba hatalmas robajjal felrobbant. Most már nem cseppenként, hanem literszámba adagolták a gazdaság egyre nagyobb betegségéről szóló híreket. Közben maga a miniszterelnök ismerte be egy szándékosan kiszivárogtatott beszédében, hogy nemcsak a választási kampány során, hanem teljes regnálásuk idején végig hazudtak. Az ország valóságos állapotát eltitkolták. Törvényi kötelezettségük ellenére a választási kampány idején nem hozták nyilvánosságra a kétségbeejtő statisztikai adatokat mondván „ez megzavarhatta volna a választókat”. A törvénytelenül és erkölcstelenül megszerzett hatalomról az MSZP-SZDSZ koalíció ennek ellenére nem mondott le. Az állítólagos demokrácia páratlan gyakorlatát, mint a külföldi „demokratikus” kormányok, mint a magyar társadalom többsége úgy tűnik elfogadta. Még az ellenzéki pártok is. Senki sem fordult ugyanis az Alkotmánybírósághoz, vagy az Európai Unió Bíróságához a választók félrevezetésével megnyert választás eredményének megsemmisítését kérni. Annak ellenére, hogy a harmadik évezred első éveiben az Afganisztán, méginkább az Irak elleni hazug erőszak bevonult a demokrácia eszköztárába, Magyarország az egész világ közröhejének tárgya lett. Úgy gondolom senki előtt sem árulunk el titkot, ha elmondjuk: a tőlünk nyugatabbra élő

kultúrnépek maguk között a magyart addig is csak cigánynak nevezték. Úgy tűnik Magyarország kormányzati „munkája” a 2002-2006 közötti időszakban minden korábbinál erre alaposabban rá is játszott. Egy biztos, ekkora szégyen modernkori történetében hazánkat nem érte. A politika elitje – ha van ilyen egyáltalán – arca rándulása nélkül veszi tudomásul, sőt érveket keres erénnyé alakításához. A politika haszonélvezőinek ez a mérhetetlen képmutatása megdöbbenítő. Sajnos tárgyilagosan meg kell mondanunk mértéke ugyan egyedülálló, de megjelenése más – esetenként nálunk fejlettebb – országokban is előfordul. Csakhogy ott nem következmények nélkül, mint nálunk. A hagyományosan képmutató és korrupt országokat rendre sikerült megelőznünk.

Ami a legmegdöbbenőbb, a tizenkilenc ezer Forintos nyugdíjas MSZP-s szavazó – bár egyik másik valóban nehezen él – megérteni látszanak a 2006 – 2007 évi szociálliberális kormány szigorú megszorító intézkedéseit. Akármennyi terhet zúdítanak is a nyakukba, változatlanul abban bíznak, hogy ennél rosszabb már úgysem lesz, majd kibírjuk valahogy. Amikor mégis elkezd gondolkodni, azzal nyugtatja magát a FIDESZ sem tudna mást csinálni. Az egyetlen pillanatra sem jut eszébe, ha 2002-ben a FIDESZ marad továbbra is kormányon, ez a gazdasági zuhanás valószínű nem következett volna be, hiszen 1998 – 2002 között a magyar gazdaság kiegyensúlyozottan működött. Ez továbbra is folytatódott volna, ha az MSZP –

SZDSZ a nagy osztogatással meg nem bontja annak egyensúlyát.

Az a kifinomult módszer, amellyel az MSZP – SZDSZ kormány elhitette az egyszerű polgárokkal, de nem kevés képzett emberrel is, hogy a fekete az fehér , komoly figyelmet érdemel. A politológia tananyagába besorolásra ajánlható. Bár alapelemei, hogy a hazugságot addig kell döngölni a hallgató agyába amíg elhiszi, nem új. Van azonban számos olyan részlete, amely a korábbi gyakorlatban ha elő is fordult, ezt a mértéket sohasem érte el. Amikor a gazdaság épülete már szinte recseg – ropog , a kormány fizetett hirdetéseket helyez el a legnagyobb nyugati – főleg angol – gazdasági lapokban, hangos és hazug érvekkel bizonyítva a magyar gazdaság kiváló teljesítményét. Majd a hazai lapok, a rádió, a televízió adók lármás hivatkozással szédítik a lakosságot, hogy az a viharfelhő amelyet egyre sötétebbnek lát tulajdonképpen a meglévő és várható napos tiszta időjárás extrém esete. Meg kell állapítanunk azt is, hogy a nyugati nagynevű gazdasági szakértők segítik is ezt a különös attrakciót. Míg saját cikkeikben találunk komor elemzéseket is, ugyanakkor megírták, hogy Magyarországon Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek nincs alternatívája. A magyar polgár, főleg a Gyurcsányban kétkedők pedig kapkodhatják a fejüket, hogy most kinek higgyenek: saját szemüknek, vagy a híres emberek véleményének.

A magyarországi zsidóság példanélküli védelme

A XIX. és a XX. század alaposan felülmúlta a korábbi századok nyújtotta védelmet a zsidóság számára. Már az 1948-49-es magyar szabadságharc szinte feltűnő módon vette őket védelmébe. Maga Kossuth Lajos, a kor egyik legnagyobb filoszemitéja volt. Minthogy Kossuth legfőbb bizalmasai között is megtaláljuk a zsidóság patrónusait. Elég ha csak Szemere Bertalant, vagy Eötvös Józsefet említjük. Számos kutató azt állítja, hogy a szabadságharc egyik fő célja, ha ugyan nem a legfőbb célja a magyarországi zsidóság teljes emancipációja volt. Ne felejtjük el, az 1848-as szabadságharc a szabadkőművesség jelszavával indult és folytatódott: „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” A szabadkőművesség pedig már ebben az időben is nagyon sok zsidót számlált tagjai között. Vezetése is többnyire belőlük került ki.

Sokatmondó, hogy a nemzetnek ezekben a nehéz napjaiban két ízben is a forradalmi kormány és a parlament elé kerül az emancipációs törvényjavaslat. Első alkalommal még Kossuth is a napi-rendről való levételét javasolja, attól félve, hogy ez a szabadságharc idő előtti összeomlásához vezethet. Így érvel: „Most a zsidókra nézve rendelkezni annyi volna, mint e népfaj közül tömérdeket áldozatul vetni ellenségeik dühének.”

Szemere Bertalan még a világosi fegyverletétel előtt két héttel, 1849. július 28-án a fejetlenség és a politikai szétesés közepette is benyújt egy emancipációs törvényjavaslatot Szegeden a menekülő parlament elé. A forradalom ugyan elbukott, de megnyitotta az utat a zsidóság tömeges betelepülése előtt. 1850-től 1869-ig a magyarországi zsidóság létszáma 366.000-ról, 542.200-ra emelkedett. Ilyen nagylétszámú zsidóság a történelem során soha nem telepedett le Magyarországon. ⁹

Az 1867-es kiegyezés utáni első kormányban ott találjuk kora legnagyobb filozofemita főurát, Bárá Eötvös Józsefet, aki a szabadságharcban részt sem vett, hanem 1848. szeptemberében Münchenbe emigrált, s csak a legvadabb megtorlás után 1850-ben tért vissza. Andrassy Gyula miniszterelnökön méltán csodálkozhatunk, hogy ennek ellenére a kiegyezés utáni első magyar kormányban megbízza a Vallás – és Közoktatási Minisztérium vezetésével. Ezzel megadta számára a lehetőséget a felekezeti egyenjogúsítás megvalósításához, amit az új magyar parlament nagy többséggel fogadott el. Ezzel a zsidóság lehetőséget kapott arra, hogy a már meglévő gazdasági hatalma kiegészítésére a politikai hatalom eszközeit, különösen a sajtót is megszerezze. Szinte észrevétlenül odakerülnek a legfontosabb magyar vezetők környezetébe. Deák Ferenc „udvari újságírója” Kónyi Manó, Andrassy Gyuláé pedig Ludassy Mór, akit egyben a kormány sajtóirodájának vezetőjévé is kineveznek. Széchenyieké pedig Falk Miksa. Annak ellenére,

hogy Széchenyi István ellenezte a legjobban a zsidóság egyenjogúsítását. Míg Deák Ferencet, akit pedig már akkor is kivételes tisztelet övezett, magára hagyták, amikor az emancipációval egyidejűleg a zsidó bevándorlás megtiltását, de legalábbis korlátozását javasolta. Ezúttal gondoljunk csak az angol és amerikai kormányok csaknem száz év múltán a zsidók bevándorlásának korlátozására hozott törvényeire, az úgynevezett „bevándorlási kvótákra”.

A világ egyetlen államában sem fordult elő a XIX. század második felében, hogy a zsidóság teljes egyenjogúsággal rendelkezett volna a befogadó állam polgáraival, csak Magyarországon. Bármely pályán szabadon, minden megkülönböztetéstől mentesen dolgozhatott. A zsidóság pedig élt is ezekkel a lehetőségekkel. A magyar gyáripár létrehozásában jelentős szerepet vállalt.

Kossuth Lajos még az emigrációban is segítette a magyarországi zsidóságot. Az 1880-as évek választási kampánya során nyilatkozatot tesz a hazai antiszemita párt és vezetője ellen. Ebben az időben Kossuth Lajos ismét népszerűségnek örvend. Nyilatkozata elég volt ahhoz, hogy Istóczy Győző antiszemita pártja az esélyes 70 képviselőjéből csupán 20 nyerjen mandátumot. Történik mindez a zsidóság emancipációja után 16 évvel azon a Magyarországon, ahol a zsidóság felszabadult minden korábban „elszenvedett” megkötöttsége alól.

Erzsébet királyné meggyilkolása után (a gyilkos valódi indítéka máig ismeretlen) I. Ferenc József

vigasztalódásra kényszerült. Vigasztalódásának alanya pedig Schratt Katalin színésznő lett, aki – ki kell mondani – zsidó volt. E kapcsolat következtében rövidesen utat nyitott a császár és király a galíciai zsidóság tömeges bevándorlása előtt. Mivel Galíciához Magyarország volt a közelebb, akár érthető is lenne, hogy a bevándorlók többsége hazánkban telepedett le, el sem jutva Ausztriáig. Sajnálatos következményeként néhány évtized múlva a magyar paraszt és munkás elszegényedve tömeges amerikai emigrációra kényszerül. Az 1867-es kiegyezés utáni Osztrák-Magyar Monarchia a zsidóság emancipációja, majd előretörése során virágzásnak indult. Sokan hajlamosak azt a zsidó bevándorlás „javára” írni, mondván a zsidóság üldözése ellenére rendelkezett kisebb-nagyobb tőkevagyonnal, s azt az országba hozva bekapcsolta az ország gazdasági vérkeringésébe, hozzájárult a gazdasági konjunktúra élénküléséhez. (Ma azt mondanánk működő tőkét hozott az országba.) Ezt a gazdaságkutatók nem igazolták vissza. Az igazán jelentős pénzvagyonnal rendelkező zsidóság ugyanis nem adta fel sehol működő üzleteit. Akik idejöttek, azok éppen azzal a szándékkal érkeztek, hogy szerény megtakarításaik a magyar lehetőségek mellett megsokszorozhatók lesznek. A valóságban ez is történt. Borkiméréseik, szatócs-és egyéb kisholtjaik ügyes üzleti magatartásuk következtében mágnesként vonzották magukhoz az egyre jobban elszegényedő parasztság és munkások szerény jövedelmét, munkabérét.

A Monarchia látványos konjunktúrája révén tapasztalható fellendülést nem a behozott, mértékét tekintve szerény „működő tőke” , hanem az osztrák és magyar állam gazdasági uniója, az egymást terhelő vámok eltörlése, a közös, egyenlő értéken tartott pénz, a két gazdaság egymást kiegészítő kiváló működése eredményezte. A gazdaságnak ebben az időben a mainál jóval kisebb volt a tőkeszükséglete, mégis jobban működött.

Ez a jól működő integrált gazdaság keltette fel a Monarchia és Németország gazdasági ellenfeleinek Angliának és Franciaországnak a félelmét. A fejlett európai gazdaság két legmeghatározóbb szereplője vezető szerepének megingását látták vagy vélték látni a két feltörekvő gazdasági erő egyre eredményesebb működésétől.

A világszabadszabadság XIX. századi nagy terve, amely a mai napig uralja filozófiájukat; a királyságok „átstruktúrázása” köztársaságokká. Ennek hatalmas előnye, hogy ha valamely elnök, nem nyerhető meg számukra azt könnyebb megdönteni, vagy még esetleg öt év múlva új választások útján eltávolítani „lecserélni”. Mint ahogy azt a kormányok „demokratikus” megválasztása útján már elérték. A XIX. század végén, de különösen a XX. század elején valóságos offenzívát indítanak a koronás fők ellen. 1906-ban , majd 1909-ben megismételve

Spanyolországban szítottak forradalmakat.1908-ban meggyilkolják I. Károly portugál királyt és Lajos Fülöp trónörökösét. Itt Spanyolországgal ellentétben eredménnyel jártak el. A gyilkosság

nyomán kirobbantott forradalom zűr-zavarában kikiáltották a köztársaságot. 1905-ben Oroszországban sikerült fellázítani a Patyomkin páncélos legénységét, amely próbálkozás végül is az 1917-es forradalom a II. Miklós cár kivégzéséhez vezetett. I. Ferenc József halála után IV. Károly király pedig a császári udvar több tagja ellen elkövetett sikeres és sikertelen merénylet után a szabadkőművesség által kiprovokált Ferenc Ferdinánd elleni halálos merénylet révén kitört a vesztes első világháborúval trónját is elvesztette.

Egyedül az angol koronához nem nyúltak. Ennek két alapvető okát állapíthatjuk meg:

1. Az angol nép nagyon erős tradíciói. Ez pedig sok évtizedre, sőt évszázadokra nyúlik vissza. Anglia hosszú ideig a világ vezető legnagyobb gyarmatbirodalommal rendelkező hatalma. Ezzel jövedelmei oly lehetőséggel látják el, hogy lehetővé vált az életszínvonal folyamatos magas színvonalon tartása.

2. Az angol uralkodóház egy prominens tagja szinte minden időben ott található a legmagasabb szabadkőműves irányítók között.

A főleg Anglia által kiprovokált második világháború azonban rosszul végződött a Britek számára. Annak ellenére, hogy a világháború egyik főszereplője: Churchill is szabadkőműves volt, nem tudta megtartani a birodalom pozícióit. Hatalmának alapja a gyarmatbirodalom ügyes amerikai-szovjet hidegháborús együttműködés keretében fellazult, majd amerikai érdekkörbe került, mégpedig úgy, hogy látszólag tagjai maradtak az úgy-

nevezett Brit Nemzetközösségnek. A nemzetközi zsidóság vezetőszervezete már a háború idején észrevétlenül áttették székhelyüket Londonból Washingtonba, illetve New Yorkba. Úgy tűnik a háború befejezése után ez pótolhatatlan veszteséget jelentett Angliának.

Magyarország a Monarchia háborús veresége folytán nemcsak királyát veszítette el, hanem területének és lakosságának kétharmadát is, amelyben a nemzetközi szabadkőművesség gonoszságát kiegészítendő alapos munkát végzett és kivédhetetlen okot adott a Magyar Tanácsköztársaság létrejöttére. Ebben pedig a zsidóság szerepe úgyszólván kizárólagos volt. De erre még visszatérünk. A nemzetközi szabadkőművesség aknamunkája az első világháború kitörésében, majd az úgynevezett békeszerződések diktátumában közismert volt. Még csak vitatni sem lehetett. Ennek lett a következménye, hogy a vesztes államok új kormányai – köztük a magyar is – betiltották működésüket. Úgy tűnik ez néhány évig nem is okozott zavart a kormányok működésében. Mivel a páholyok nem nyílt szervezetekként működtek, nem is igen lehetett tudni, hogy kik voltak a tagjai. A magyarországi zsidóság mintha mi sem történt volna, változatlanul beépült a kormányzati hivatalokba.

A háborús gazdaság szanálása előbb-utóbb igényelte a Korona pénzrendszer inflációjának megállítást, teljes felszámolását. Erre a magyar kormány kellő időben megtette a szükséges intézkedéseket. A korabeli közgazdasági ismeretek függ-

vényében ez külföldi tőkehitelek felvétele nélkül nem volt megvalósítható. Ne felejtsük el, hogy a csonkaország gazdaságának újjászervezése és talpraállítása sokkal nagyobb feladat elé állította a magyar kormányzatot, mint a második világháború utáni állapotok. A hitel felvételében mint Bethlen István miniszterelnök, mint Horthy Miklós kormányzó egyetértettek. Tárgyalásokat kezdtek a svájci bankokkal. A tárgyalások a kölcsönös érdekek figyelembevételével normális mederben folytak, majd megegyezés előtti állapotba jutottak. Ekkor azonban nem kis meglepetés érte a magyar kormányzatot. A hitelező bankok utolsó, de lealkudhatatlan feltételként szabták a betiltott szabadkőműves páholyok működésének újbóli engedélyezését.

Horthy és Bethlen egy ideig ellenálltak. Erre hatalmas nemzetközi szabadkőműves offenzíva indult a magyar kormány vezetőinek megdolgozására. Dr. Török Zoltán mérnök a titokban mégis működő magyarországi Szimbolikus Nagypáholy egyik vezetője vállalkozott a közvetítő szerepre. 1923 végén az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit a genfi kongresszusán hozta össze Bethlen István gróffal a magyarországi páholyok felszabadítása ügyben. Majd Török László meghívására a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei utaztak Budapestre. Hosszú tárgyalások végén kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.

A kitartó erőlködés végül is eredménnyel járt. A kormányzó és a kormány engedményekre kényszerült. Mondhatnánk kompromisszum született. A magyar kormány ugyanis – most már megalkuvást nem tűrő módon – kikötötte: a szabadkőműves páholyok csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. Így történt, hogy különböző fedőnevek alatt folytatták titkos működésüket. Mint például: Ingyentej Egyesület, Ingenyenyer Egyesület, Nyomorék Gyermek Otthona, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Rotáry Club, stb. E szervezetek kizárólag régi zsidó szabadkőművesekből állottak.

A magyar kormány tagjai előtt természetesen nem volt titok a zsidóság ebbéli szervezkedése, de jóindulatúan kezelte, mondhatnánk „eltűrte”.

Horthy és kormányai gyorsan elflejtették a Tanácsköztársaság zsidó túlkapásait. Megtorlást pedig szinte nem is alkalmaztak. Egyenlőre nincs rá bizonyíték, de tartunk tőle, hogy a Horthy-t elfogadó hatalmak ezt a valóságban meg is tiltották számára. Mással ugyanis aligha magyarázható meg, hogy Horthy felszabadító ellenforradalma még azt is lehetővé tette, hogy a bukott népbiztosok külön luxusvonaton utazzanak el Ausztrián át Moszkvába, s magukkal vigyenek 200 millió arany korona értékű magyar vagyont. Horthy és kormánya soha nem is emelt igényt a szovjet kormánynál e hatalmas vagyonra. Mindez fényesen bizonyítja, hogy Kun Bélának feladatukat nem kizárólag Moszkva utasítására és érdekében végezték.

Az újjászerveződő csonkaország minden fontos gazdasági területe, objektuma, a kialakuló gyár-
ipar, a pénzügy teljes irányítása a kormányok biz-
tató hozzájárulásával szinte „gyors menetben”
került a zsidóság kezébe. A Magyar Nemzeti
Bank elnöke több ízben is zsidó személy volt. A
zsidóság hátrányos megkülönböztetéséről beszélni
sem lehet. Az ország kereskedelme a szatócstól a
nagykereskedőig említésre sem méltó kivételek-
kel, amelyek csak átmenetiek lehettek, mind-mind
zsidó kezekben működött, s ezt senkinek sem ju-
tott soha eszébe kritikával illetni. A magyar lakos-
ság is az életvitel természetes részének tekintette
őket, különösen nagyra értékelte vásárlásaik egy-
szerű és könnyű meghitelezését, amellyel soha
még a legszegényebb ember sem élt vissza. A két
háború közötti Magyarországot a zsidóság joggal
tekinthette a bibliai Kánaánnak. Nem lehet cso-
dálni, hogy létszáma a csonkaországban rövidesen
elérte a 600.000 főt.

A két háború közötti időszak politikusait, de
különösen kormányait, sőt magát Horthy kor-
mányzót is uralta az a felfogás, hogy a pénz az
„piszkos”, ezért a magyar úrtól idegen, intézzék
csak a zsidók. Példátlan naivitás, de úgy tűnik a
korabeli gondolkodásban jól megfér. És valóban
a zsidóság bámulatos ügyességgel szedte magá-
hoz, forgatta a kezéhez ragadt pénzt.

A harmincas évek közepén aztán Németország-
ban hatalmat szerez egy rendkívül agresszív csa-
pat, akinek vezetője hallatlan szuggesszióval
győzködi a német lakosságot, hogy minden nyo-

morúságának oka az első világháborút kiprovokáló zsidóság, amely most a Versaillesben Németországra kényszerített „békeszerződés” ürügyén szívja a nemzet véréet. A több mint tíz éves nyomorúság valóban kimerítette az elszegényedett lakosságot, s a jövő is kilátástalannak tűnt, a lakosság nagyon jelentős része hitt is e vágtató szavaknak.

Hitler hatalomra jutását követő néhány év múltán Magyarországra is rávetődött a sötét jövő árnyéka. A hazai zsidóság azonban egykedvűen, mondhatnánk megmosolyogva fogadta a Németországból jövő számukra baljós híreket. Mondván van nekünk „jó Horthy-nk”. Arra akkor még gondolni sem mertek, hogy az egyre terebélyesedő világégés magával ragadhatja a jó Horthyt is. Nélküle pedig legmegbízhatóbb emberei sem voltak képesek megvédeni őket. Hiszen az a félelmük „ha megtagadjuk Hitler kérését, akkor az megszállja Magyarországot és eldeportálja az itt biztonságban élő zsidóságot” 1944. március 19-én bekövetkezett.

Horthy és kormányai az egész világ csodálatát kiváltva körömszakadtáig védte a hazai zsidóságot. Felelőséggel jelenthetjük ki önzetlenül tette. Bár sokan állítják, hogy Horthynak valamilyen beavatottsága volt a magyarországi zsidóság ügyeit illetően. Állítólag felesége felmenői között találni Zsidót, majd Miklós fia hazánk egyik zsidó nagyiparosának lányával élt (ma úgy mondanánk élettársi közösségben). Ezek bizonyára befolyásolták érzelmeit a zsidóság iránt, de nem valószí-

nü, hogy döntő súllyal motiválták döntéseit. Mindenesetre az a tény nagyon figyelemreméltó, hogy a győztes hatalmak nem vették fel az általuk háborús bűnösöknek nevezettek listájára. Addig az utasításait fegyelmezetten végrehajtó munkatársait perbefogják és kivégzik. Pedig, ha saját dogmájuk szerint Magyarországon valaki háborús bűnösnek volt nevezhető, akkor az Horthy Miklós lehetett volna. Még a szadista Sztálin is rendre utasította a zsidó Rákosit, amikor az Horthy kiadatása ügyében kérte támogatását. Titó ezirányú kérését pedig éppen a fenti oknál fogva Rákosi volt kénytelen elutasítani. A Horthy-család portugáliai emigrációjába pedig az Amerikában élő egykori kártyapartnerei az ezer kiló arannyal távozó zsidó nagyiparosok küldtek pénzt mondhatni „nyugdíjat” megélhetésük fedezésére. Ha mindezeket egybe rakjuk, egyre nehezebbé válik szabadulni attól a gondolattól, hogy Horthy tényleg be lehetett avatva a zsidóság második világháborús megpróbáltatásainak terveibe. A zsidóság védelmének kilátástalannak látszó feladatát bízták rá. Horthy magyar érzelmeit ismerve egészen biztos, hogy mindezt a nemzet háború utáni átmentésére, kedvező elbírálása érdekében tette. A győztesek holdudvarában magukat jól eladó zsidóság azonban csak Horthynak szerzett meg némi apró morzsát, amellyel életét megmenthette. A nemzetről, amely Horthy parancsának engedelmeskedve a második világháborúban érdekei ellenére feláldozta magát kollektív háborús bűnösnek nevezve, szó szerint mindenbőrt lehúztak, s húzzák mind a mai napig.

Tipikus esetként említhetjük Bárdossy László miniszterelnök esetét. A második világháború előszele elképesztő gyorsasággal repítette a hatalom csúcsára. Bukaresti követhől külügyminiszter, majd miniszterelnök lett. Történt mindez szűk két hónap leforgása alatt. Alig több mint egy hónapja külügyminiszter, amikor ámulva kényszerül végignézni Németország Jugoszláviával kapcsolatos cikk-cakk-ját. Majd néhány napos miniszterelnökként ráhárul a feladat, hogy az öngyilkosság áldozatául esett Teleki Pál miniszterelnök által megfogalmazott, s a legfelsőbb Honvédelmi Tanács által jóváhagyott rendelkezés alapján végigasszisztálja Horthy kormányzó által elrendelt Jugoszlávia elleni magyar honvédségi akciót. Ehelyütt is meg kell ismételnünk a zsidóság által kért kormányzói hadparancsot. Bárdossy pontosan tudta, hogy a délvidék megszállásában való katonai részvételünk nem volt magyar érdek, amelyet magánvéleményében ellenzett is. Alig több mint két hónap múlva ez megismétlődik a Szovjetunió elleni hadbalépésünk esetében. A kormányzó hadparancsát ezúttal is a zsidóság kérése indokolta meg. Az érvek azonosak voltak: Ne maradjunk ki a Szovjetunió elleni háborúból, mert akkor Hitler megszállja az országot és eldeportálja a Magyarországon biztonságban élő immár 800.000 főt számláló zsidóságot.

Bárdossy nagyon jól tudta, hogy a zsidóság érvelése az adott pillanatban nem tartalmazta a valóságot. Hiszen a zsidóság tömeges deportálása még magában Németországban sem kezdődött

meg. A háborús utánpótlás mennyisége még abban a tartományban mozgott, amelyet német munkaerővel pótolni lehetett. Bárdossy nagyon jól tudta, hogy a német vezérkar „Barbarossa-tervében” nem szerepel a Magyar Honvédség hadműveletekbe való bevonása. Éppen ezért a szovjet agresszióként bekövetkezett körösmezői légitámadást, amely egy nyílt pályán haladó vasúti szerelvény repülőgépről történő géppuska támadását, majd a Kassa elleni szovjet légitámadást, amelyet felségjel nélküli, de megállapíthatóan szovjet repülőgépek követtek el – megkísérelte időhúzó kivizsgálás útján „tisztázni”. Ezt azonban megakadályozta a kormányzói hadparancs. Sokatmondó, hogy a hadbalépés parlamenti megszavazásának kezdeményezésében a kormányzó megakadályozza Bárdossyt. Ehelyett utasítja őt, hogy a Kassa elleni szovjet agresszióra tekintettel jelentse be a parlamentben a Szovjetunió és Magyarország közötti hadiállapot beálltát. Amelyet Bárdossy 1941. június 26-án meg is tett, Horthy hadparancsára honvédségünk szeptember 1-én a Szovjetunió területére lép. Három hét elteltével szeptember 24-én Bárdossy mégis szükségét érzi a parlament hozzájárulásának kérését, amelyet a törvényhozás egy hónap múlva nagy többséggel meg is szavaz.

Bárdossynak nem volt joga a haderő bevetésére. Erre csak a kormányzónak volt törvényes felhatalmazása. Élt is vele! Mégis Bárdossyt ítélik halálra és végzik ki háborús bűnösként. A kormányzónak ennek ellenére a haja szála sem görbült

meg. Békében élhette le életét családjával – igaz emigrációban, de ezt a győztesek nemzetközi jogot súlyosan sértő hamis érvrendszere nem mellőzhette.

A magyarországi zsidóság védelme – bármilyen furcsán hangzik is – már a parlament által elfogadott zsidótörvényekkel megkezdődött. Hisz azok kialakításában a zsidóság vezetői is részt vettek. Senki által nem vitatott, hogy ezeket a magyar törvényhozás német nyomásra alkotta meg. Nincs rá adat, de erősen valószínűsíthető, hogy a magyar kormányzat ezek meghozatalát a német nyomás ellenére mellőzte volna, de a zsidóság leszerelendő Hitler dühét „nehogy megszállja Magyarországot és eldeportálja a zsidóságot” érvek alapján maga is szorgalmazta. Hiszen a zsidóság félelmét a második világháború idején, sőt jóval azt megelőzően mindvégig ez motiválta. A két háború közötti és alatti magyar kormányok pedig – mai gondolkodásunkkal – érthetetlen módon, mondhatni minden kritika és fenntartás nélkül a magyar nemzet legfontosabb érdekeit is alávetette a zsidóság – mondjuk ki – akaratának.

A háború alatti magyar kormányok, de különösen Horthy kormányzó rendre elutasította, vagy egyszerűen nem hajtotta végre Hitler zsidóságot korlátozó javaslatait. Ezt sem a Szlovákok, sem a Jugoszlávok, de még a Franciák sem merték megtenni. A Románokról nem is beszélve, akik saját maguk likvidálták a zsidóik nagy részét. A zsidó származású Matatias Carp a Holocaust Romániában című, a román hatóságok által betiltott köny-

vében 340.000 romániai zsidó kivégzéséről ír. Izrael a háború után mindezek ellenére nem Magyarországot részesíti előnyben, hanem éppen Romániát.

Horthy még Hitler és a német vezetők minősíthetetlen megalázásait is eltűri a zsidóság érdekében. Mindezek ellenére a mindvégig vonakodott végrehajtani a zsidóság elleni javaslatait. Hitler 1941. július 21-én a horvát Kvaternik tábornokot gyözködi a zsidók Európából való eltávolításának szükségességéről. Befejezésül gúnyosan jegyzi meg: „Az utolsó állam, ahol a zsidók meg tartani fogják magukat Magyarország lesz”. És ez még a legenyhébb sértések sorába tartozik. Hitler szemében Magyarország volt a főbűnös, aki a legkevésbé volt hajlandó a zsidóság korlátozására, a németek követeléseinek eleget tenni. Ez a felfogás nem csak Hitlert, hanem az egész német vezetést mindvégig uralta. Goebbels még az 1943. májusi naplóbejegyzésében is így háborog: „A zsidókérdést legkevésbé a magyarok oldották meg”.

Hitler 1943.április 16-án Klessheimben Horthyval folytatott tárgyalásán minden lehetséges gorombaság keretében kelt ki a zsidók ellen. Szókása szerint összes érveit elmondta. Úgymint a zsidók robbantották ki a világháborút, ők okozták a forradalmat. A zsidók a bolsevizmus természetes szövetségesei, stb. Érvei mind tartalmaztak több-kevesebb igazságot. Horthy mégis védekezett. Hosszú okfejtéssel bizonyította, hogy Magyarország helyzete egészen más mint Németországé. Magyarországon számarányához is, de ab-

szolút értékben is sokkal több zsidó található. Ezek olymértékben épültek be az ország gazdasági életébe, hogy gyors kivonásuk a hadiipari termelés aránytalan nagy kárával járnának.

Horthy logikus érvei nem elégtették ki Hitlert, sem a jelenlévő Ribbentrop külügyminisztert, aki esetenkénti beszólásaival még bősztette is főnöke gyalázkodásait. Néhány nap múlva kezdődő Tiso szlovák elnökkel való tárgyalásán még visszatér Magyarország zsidókkal kapcsolatos magatartására. Keserűen jegyzi meg: „Magyarország igen keveset tett a zsidókérdés megoldására. Zsidópolitikája messze elmarad minden más államé mögött, még Franciaországot is beleértve.” (Nem mi mondjuk, pedig nekünk kellene!) Magyarország lassan Európa gettójává válik, mert minden zsidó oda menekül.” Hitlert azonban nem csak Magyarország zsidópolitikája idegesítette. Nagyon kevesellte a magyar részvételt a bolsevizmus elleni háborúban. Annál is inkább, mert a jelentős erőbedobással harcoló Románia miniszterelnöke Antonescu marsall egyetlen alkalmat sem mulasztott el hogy ezt Hitler és a német vezetők előtt szóvá tegye. Mégpedig nem is a legudvariasabb formában. Szinte visszatérő jelleggel szajkózta: „A román nép azt követeli, hogy Magyarország is vegye ki a maga részét a közös háborús erőfeszítésekből.” A román vezetés betegesen fél attól, hogy Magyarország a háború végéig megőrizheti katonai erejét, s ez esetben nemhogy Észak-Erdélyt lesz képtelen visszafoglalni tőle, hanem Erdély még román kézen maradt részére is ki-

nyújthatja kezét. Több alkalommal is kifejtette Hitler előtt: „Az a tény, hogy Magyarország ropant tartózkodó a háborús együttműködés dolgában, Romániát komoly aggodalommal tölti el, ha a háború utáni időkre gondol.” Hitler ilyenkor mindig előadott egy magyarellenes tirádát, de gondosan ügyelt arra, nehogy tettelegességet is kilátásba helyezzen Magyarország ellen. Annál is inkább, mert Antonescu sietett biztosítani Hitlert, hogy csapatai, ha kell készek részt venni Hitler oldalán a Magyarország elleni harcban. A magyarok elleni felajánlkozás minden Hitler-Antonescu tárgyalás részét képezte.

Magyarország 1944. március 19-i megszállását követően már március 23-án Hitler magához kérte Antonescut. A magyarországi helyzet ismertetését követően négy szemközt közölte a marsallal: „A magyar kormány illojális magatartása miatt, és mert sem Románia, sem Magyarország lelke mélyén sohasem fogadta el a bécsi döntést és miután Olaszország most kivált, Németország nem ítéli célirányosnak, hogy továbbra is a bécsi döntés aláírójaként fungáljon. Arra kéri azonban Antonescut, hogy egyenlőre senkinek se említse az imént elhangzott nyilatkozatát. Ő azt adott pillanatban nyilvánosságra fogja hozni.”¹⁰

Majd azzal nyugtatta az Észak-Erdélyt máris a zsebében érző Antonescut, hogy nemcsak román, de német érdek is hogy elkerüljenek egy magyarországi partizánháborút, mert ez több német hadosztályt kötne le, amelyre pedig a frontnak égető szüksége van.

Hitlernek ezúttal is sikerült mesterien kijátszania a románokat és magyarokat egymás ellen.

Antonescu mélységes háláját fejezte ki Hitlernek az Észak-Erdéllyel kapcsolatos közléséért. Kifejezte azt a véleményét, hogy a legjobb lenne a magyar hadsereget minél előbb lefegyverezni.”...Ő a legkevésbé sem bízik Magyarországon, mert ott nem a magyar nép határozza meg az ország sorsát, hanem a zsidók csinálják a politikát. Ez régebben is úgy volt mint ma és a jövőben is így fog maradni.” Magyar nemesek legnagyobb része zsidó nőkkel , vagy gazdag angol és amerikai nőkkel van összeházasedva, ezek csakis személyes vagyonukért fognak harcolni. Azért mindenre képesek.”

Antonescu előadása hatására Hitler úgy érezte, mintha mézzel kenetnék, de óvakodott attól, hogy a román generálist azon nyomban haderejével Magyarországnak engedje.

Hitler, Antonescuban nemcsak Horthynál , hanem még Mussolininél is jobban bízott. Igen Románia, nem kímélte katonái vérért áldozni a német célok érdekében . A román marsall fejébe azonban nem látott. Pedig voltak jelek, amelyek legalábbis gondolkodásra késztették volna. Magyarország német megszállását követően a román vezető Magyarország elleni áskálódásai oly vehemensekké váltak, amely mégis felkeltették Hitler gyanúját. Tiso szlovák államelnök 1944. május 12-i megbeszélésén óvatosan ugyan, de hangot adott rosszallásának: „ ...mostanáig a románoknál sem lehetett elérni hadosztályaik feltöltését, mert

mindig a magyar hadsereg készülődésére hivatkoztak, amely a háború után készen akar állni Románia ellen. „Ezúttal kiderül, hogy Antonescu az egész német-szovjet háború alatt a „magyar szándékokkal” zsarolta Hitlert. Ő pedig a zsidókérdésben tanúsított magatartásáért oly féktelen gyűlölettel viseltetett Horthy és Magyarország iránt, hogy nem látta a fától az erdőt.

Magyarország elleni áskálódásában Tiso szlovák elnök semmivel sem maradt el Antonescu „kollégájától” csak ezekről kevesebb írásbeli feljegyzés maradt fenn. Amelyekről tudunk, arról megalapozottan következtethetünk a valós helyzetre. Antonescuhoz hasonlóan ő sem mulasztott el egyetlen alkalmat sem a Hitler előtti áskálódásra. Még álmában is attól rettegett, hogy a magyarok a háború után teljes erejében maradó haderejükkel „a régi kiterjedésében talpra állíthatják Magyarországot.” Kivárva, hogy minden más állam legyengül, terve könnyen kivihetővé válik. 1944. május 12-i klessheimi megbeszélésükön idegesen fejtegeti Hitler előtt: „a magyarok nem küldtek saját hadosztályokat keletre, hanem csak nemzetiségekből összeállított hadosztályokat. Rácz magyar miniszter a parlamentben nem ok nélkül követelte a magyar hadsereg háborúvégi felfegyverzését.

A Hitlernek tetsző zsidóellenes érveit a magyarok ellen Antonescuhoz hasonlóan állandóan napirenden tartotta. Fentemlített megbeszélésein azon szörnyülködik, hogy Magyarországon milyen mérhetetlenül nagy a korrupció, amelynek fészke-

ben ott ül „mint egy kukac” a zsidó. Szinte kéjelegve hallgatja Hitlert , amikor az arról beszél, hogy Magyarországon az „elzsidósodás mértéke meglepő: több mint egymillió zsidó él Magyarországon” Hitler „enyhe túlzása” egy pillanatra sem tűnik fel neki. Helyeslően bólogat, amikor Hitler belelendülve folytatja: a magyar vezető réteg a mágnásklubokban és kávéházakban herdálja el azt a pénzt, amelyet a zsidók piócaként szívnak ki a népből és amelyet a mágnások részben ismét elszednek a zsidóktól. „Jellemző – mondja egyre emelkedő hangon – hogy a kormányzó fia az Arizóna bár egyik fő vendége. „

Hitler viszonzta is a szlovák vezetők, főleg Tiso elnök „udvarlását”. Mégpedig nemcsak a szemükbe, de mások előtt is. Sztójay Döme miniszterelnöknek az 1944. június 7-i beszélgetés során Ribbentrop jelenlétében bizonygatja: „A szlovákok ki tudták kapcsolni a zsidókat a gazdasági életből és ott is kiderült, hogy a zsidók eltávolítása nem a gazdaság sorvadást, hanem felvirágzását eredményezi.” Sztójay előtt Hitler nem titkolta, hogy Magyarország megszállását csak részben indokolták kiugrással kapcsolatos balkezes tárgyalásai, amelyekről mindenkor teljes információkkal rendelkeztek. Fő oka, hogy „.... megvédjük Magyarországot a saját zsidai és zsidóbérencei ellen.” Sőt, amikor Sztójay alaposan körülírva tolmácsolta a kormányzó azon kérdését, hogy nincs-e még itt, vagy hamarosan nem lesz-e itt az ideje amikor „.... a Biztonsági szolgálat kérdésében Magyarországon változás következhet

be.” Magyarul: a német csapatok kivonása nem volna-e időszerű?

Hitler ezúttal sem rejti véka alá a megszállás főindítékát. „Ha ez a harc holnap véget ér, akkor holnapután kivonulunk Magyarországból, de csakis azzal a feltétellel, hogy a zsidókérdést már megoldottnak lehet tekinteni.”

Világos és egyértelmű beszéd! Kár össze-vissza magyarázni. Mai vérmérsékletünkkel valósággal csodáljuk a kormányzót, amiért oly végtelen türelemmel és állhatatossággal védte mindvégig a zsidóságot. Nyelte le azokat a megalázásokat, amelyek Hitlertől, Ribbentropptól és más német vezetőktől zúdultak feléje. Nem vitatható, hogy mindezt a zsidóság érdekében tette. Állásfoglalásai természetesen kisugároztak a kormány tagjaira és a főtisztviselői karra is. Az ország vezetésében e tekintetben teljes volt az egység. Az egyensúly majd csak a német megszállással illetve a kormányzó lemondásával ingott meg. A zsidóság ellen a magyar hatóságok még Szálasi idején sem léptek fel erőszakosan. Ami atrocitás történt, az kivétel nélkül a német megszálló hatóságok és Eichmann kommandósai köréből került ki. Tudunk arról, hogy a háború legvégső fázisában, amikor a vasúti szállítás nem működött és gyalogmenetben indítottak útba zsidó transzportokat Németországba, éppen a nagy halálozási veszteség miatt Szálasi fordította vissza Ausztria területéről őket. Nem kell külön bizonygatni, hogy ezzel milyen nagy kockázatot vállalt magára azokban a nehéz és vészterhes napokban. A zsidóság

mai napig tartó közutálatának örvendő magyar csendőrség sem örömében kísérte őket a bevagonozás helyszínére, hanem az életét védte, hiszen ha megtagadta volna a németek ott helyben agyonlövők. Ki kell mondani: a magyar hatóságok a német megszállást követően nem voltak a németek kollaboránsai, hanem ahol mást nem tehettek, szigorú rendelkezéseiknek kelletlen végrehajtói. Nem léptek be semmiféle németek érdekében létrehozott szervezetbe. Nem úgy mint a szovjet megszállás mögött a Szovjetunióból érkező kommunisták, akik már hazaérkezésük előtt megalakították a szovjet állampárt magyarországi „kirendeltségét”, amelyet vezetve több mint negyven évi működésükkel soha nem látott mértékben fosztották ki az országot. A magyar nemzet verejtékével megtermelt javakat számolatlanul szállították idegen megbízóiknak. A tárgyilagosság kedvéért ne tagadjuk le: akik ezt tették bizony elenyésző kivétellel szinte mind zsidók voltak.

Az a hangnem, amelyet a nála fiatalabb Hitler Horthy kormányzóval szemben mintegy négy esztendőn át megengedett, rávilágít a német kancellár és kormánya általános intelligenciájára. Teszi mindezt azért, mert a magyar politikai vezetés a többi délkelet-európai országgal ellentétben vonakodott Hitler zsidópolitikáját követni. A különbség kétségtelenül nagy volt, hiszen a többi ország kíméletlenül hozzálátott a zsidók deportálásához.

Hitler azt is kétségbevonta, hogy Magyarország egyáltalán akarna a bolsevizmus ellen harcolni.

Érveléseiben nem győzte hangsúlyozni: „A bolsevizmus a kereszténység törvénytelen gyermeke, ugyanis mindkettőt a zsidók találták ki.”

Hitler haragja már az 1939. szeptember 1-i Lengyelország elleni háború kapcsán sújtotta Magyarországot. A magyar kormány ugyanis már 1939. júliusi állásfoglalásában határozottan jelezte, hogy nem hajlandó részt venni a Lengyelország elleni hadműveletekben. Hitler dühét tovább fokozta, hogy a magyarok Németországnak azt a kérését is visszautasították, hogy engedélyezze az első bécsi döntéssel visszacsatolt kassai vasútvonal használatát a lengyel front utánpótlásának szállításaihoz. Jóval később még azzal is megvádolta a magyarokat, hogy azért tartották távol magukat a lengyelek elleni hadműveletektől, hogy lehetőséget nyújtsanak a lengyelországi zsidók Magyarországra való meneküléséhez. Ami kétségtelenül megtörtént, hiszen több mint 150.000 lengyel állampolgár talált menedéket hazánkban, akik között igen sok zsidó is volt.

Az 1943. április 16-17-i klessheimi megbeszélés során Hitler udvariatlanságával valóságos kénpadra húzta Horthy kormányzót. A zsidópolitika kritikáját megelőzte Kállay Miklós miniszterelnök elleni vádaskodásának és szemrehányásainak egész sora. Felsorolta, hogy Kállay utasítására magyar személyiségek egész serege, egymás lábát taposva igyekszik Svájcban kapcsolatot keresni az ott tartózkodó angolokkal. Ezek között politikusokat is találni, mint például Varga Béla képviselőt.

Ezek a megbízottak svájci közvetítők útján arról igyekeznek meggyőzni az angol és amerikai diplomatákat, hogy Magyarország népe németellenes beállítottságú, akik biztosra veszik, hogy a tengelyhatalmak ezt a háborút elveszítik. Amennyiben az angolok és amerikaiak a Balkán-félszigeten partraszállnának, Magyarország átállna az ő táborukba.

Alig egy hónap múlva 1943. februárban Szent-Györgyi Albert szegedi és Mészáros Gyula budapesti professzorok indultak Törökországba, akik magukkal vitték Ullein-Reviczky Antal „ajánlólevelét” az angol-amerikai diplomatákhoz. Az ugyancsak Törökországban tartózkodó Frey András a Magyar Nemzet c. lap szerkesztője – Hitler nem felejtette el hozzátenni „félzsidó” – azt a feladatot kapta, hogy juttassa el angol kézbe azt az értesítést, amely szerint a magyar kormány és a vezérkar úgy döntött, hogy brit és amerikai csapatok ellen semmilyen körülmények között sem harcol. Ha pedig Amerika és Anglia megvédené Magyarországot egy szovjetorosz invázió ellen, egy brit-amerikai balkáni partraszállás után kész a német arcvonal háta mögött akciókat kezdeni a német csapatok ellen.

Hitler tudni vélte, hogy Szent-Györgyi professzor indulása előtt felkereste az ellenzéki pártok vezetőit is, közöttük Sigray Antal grófot, a magyar királyságot vezetőjét, akik mind – mind teljes támogatásukról biztosították. A professzor elmondta előttük: Azért megy Konstantinápolyba, hogy megállapítsa bizalommal viseltetnek-e iránta

az angolok és amerikaiak. Amennyiben igen, úgy előkészít Magyarországon egy olyan kormányt, amely az adott pillanatban átveszi a hatalmat. Ez azonban csak később lehetséges, mert Németország még túlságosan erős és az ilyen kísérlet szükségképpen Magyarország német megszállását vonná maga után, ami az országot kiszolgáltatná Németországnak.

Szent-Györgyi közvetlen elutazása előtt Kállay miniszterelnöknél is járt. Kállay nyomatékosan kérte, hogy megfelelő módon tájékoztassa az angol-amerikai illetékeseket a magyarországi helyzetről. Értesse meg velük: ő ugyan szüntelenül szidja a zsidókat, de ezt nem kell komolyan venni, mert a valóságban nem bántja őket, hanem hetvenezer zsidó menekültet védelmez Magyarországon. Ha más politikát folytatna, akkor Németország megszállná Magyarországot és az összes zsidót kiirtaná. Hitler információi megfeleltek a valóságnak. Ezekből pontosan fel tudta térképezni a magyar politikai vezetés gondolkodásmódját. Nem volt nehéz rájönnie, hogy a magyar kormányzat Horthy egyetértésével csak olyan mértékben támogatja Németország háborús céljait, hogy megakadályozza Magyarország katonai megszállását. Megvédendő a hazai zsidóságot a háborús utánpótlás termeléséhez való kiszállításától.

Kállay miniszterelnök 1944. március elején a külföldre akkreditált magyar diplomatákat tájékoztatja a háborúból való kiugrás terveiről. Ez végképp meggyőzte Hitlert Magyarország meg-

szállásának elkerülhetetlenségéről. Annál is inkább, mert a háborús utánpótlás termelése egyre nagyobb számú munkaerőt igényel, s a beállítható tartalékok elfogytak. A magyar kormány pedig semmiféle hajlandóságot nem mutat a zsidó munkaerő kiszállítására, sőt minden zsidókorlátozó intézkedést a németek minden sürgetése ellenére megtagad. Úgy tűnik még fokozza is a közigazgatás legfelsőbb szintjén bevonásukat a vezető pozíciókba. A klessheimi tárgyalás során Hitler szemrehányásai közben Ribbentrop megjegyezte, hogy a magyar felsőházba ismét beválasztottak két faj zsidót. Horthy a magyar alkotmány lehetőségeivel volt kénytelen védekezni.

Hitler néhány nap múlva Tiso szlovák elnök előtt még felül is „übereli” Ribbentropot. Így háborog: „Ha a magyar külügyi bizottságba négy zsidót és a pénzügyi bizottságba két zsidót be lehetett választani, akkor Magyarország zsidópolitikája messze elmarad minden más államé mögött, még Franciaországot is beleértve. „Úgy tűnik a vazallus „szövetségesek közül Franciaország is „kilógott a sorból” zsidópolitikájával, mert etalonként Hitler érveléseiben többször is visszatér. Magyarország azonban még ezen is „messze” túltett. Csak sajnálni lehet, hogy a háború után Magyarországnak ezt nem írták javára, mint ahogyan Franciaország esetében megtették.

Mai tudásunkkal nehezen tudjuk megérteni, hogy Hitler honnan vette a jogalapját, hogy más államok polgárai felett rendelkezzen. A szövetségi kötelék általában ilyenre nem szokott kiterjedni.

Bizonyára Magyarországnak a háromhatalmi egyezményhez való csatlakozási okmánya sem tartalmazott ilyen kitételt. Hitler azért zsarolta a magyar kormányt, de különösen Horthyt, mert tudta, hogy mindenáron el akarják kerülni az ország megszállását mégpedig éppen a zsidók védelme érdekében. A mindenkori magyar kormányok kétségtelenül nagyon nehéz helyzetben voltak. Ez a veszélyes egyensúly 1944. első hónapjaiban megbomlott. Hitler elhatározta kenyértörésre viszi a dolgot. Március 19-én megszállta az országot.

A megszállás módja nem tartozik Hitler és a német birodalom dicső tettei közé. Döntését követően magához kéreti az agg kormányzót, hogy közölje vele hazája katonai megszállását, amelyhez még hozzájárulását is kérte. Vajon akadna-e államfő, aki ehhez jó képet vágjon? Horthy sem tette, hanem tiltakozott, s ezen csak Hitler lepődött meg. Legalábbis azt a látszatot keltette. A valóságban nyilván számolt a kormányzó oppozíciójával, mert azonnal készen állt megzsarolásával. Közölte, hogy ezesetben engedélyt ad Antonescu marsallnak, hogy csapatai szállják meg a második bécsi döntéssel visszacsatolt Észak-Erdélyt, majd vegyen részt az ország további területének elfoglalásában. Mivel Horthyt a magyar katonai hírszerzés tájékoztatta a nagyarányú román csapatösszevonásról közvetlen az észak-erdélyi határok mentén, a válasz aligha lehetett kétséges. Így Hitler csapatai mondhatni egyetlen puskalövés nélkül elfoglalták Magyarországot.

Pribékjei azonnal megkezdték az ellenzéki politikusok letartóztatását, majd németországi büntető-lágerekbe való deportálását.

Hitler megszálló csapataival érkezett hazánkba Eichmann egy könyörtelen kommandó élén. A deportálások nagy szakértője azonnal megkezdte a zsidóság begyűjtését, majd május 14-én irányításával megkezdődik a zsidóság deportálása a németországi munkatáborokba. A kiszállítás erőltetett ütemben folyt az egész ország területéről. A szállítás körülményei, a zsúfolt vagonok nagyon kegyetlenek voltak. Horthy kormányzó felhasználva államfői hatalmának még megmaradt morzsáit, július 6-án leállította a deportálásokat amelyet azonban a németek könnyített formában július 9-től ismét folytattak. Tudni kell, hogy Eichmann „Sonder kommandója” a magyar kormánytól függetlenül, vagyis közvetlenül „intézte dolgát”. Azt sem szabad elhallgatni, hogy intézkedéseit egyeztette a zsidótanáccsal. Vagyis maguk a zsidók sokkal többet tudtak a deportálásokról mint a magyar kormány. A Belügyminisztérium XXI. osztálya Endre László államtitkár vezetésével inkább csak követője volt az eseményeknek.

A német megszállással Magyarország teljes mértékben elvesztette függetlenségét, önállóságát. A németek ragaszkodtak ugyan Horthy hivatalban tartásához, hogy ezáltal legalább a külvilág felé azt a látszatot kelthessék, Magyarország változatlanul független állam, Németország szövetségese. A valóságban pedig már csatlósa sem volt, hanem

a legmegalázottabb vazallusa, aki még a vazallus állam lehetőségeivel sem rendelkezett. Ugyanakkor a szövetséges hatalmak még ebben a gúzsbakötött helyzetében sem megszállt országnak, hanem változatlanul Hitler csatlósának tekintették.

A zsidóság német munkatáborokba való kiszállítása úgyszólván teljes mértékben Kassa vasútállomásán keresztül történt. Egyes kutatók szerint néhány szerelvény más vasút kereszteződéseken át jutottak ki Magyarországról. A vasúti közlekedés ellehetetlenülése után a legutolsó időkben néhány kisebb transzport gyalogmenetben lett útba indítva Sopronon keresztül. Ezek az állítólagos deportálások sehol nincsenek számszerűsítve. A kassai állomásfőnök azonban készített egy összesített kimutatást az állomáson átbocsátott szerelvényekről napi és számszerűsített adatokkal, megjelölve a szerelvényeket indító állomásokat. Ebből a feljegyzésből készített egy dolgozatot 1983 elején Dr. Gaskó Miklós kassai ügyvéd, amely meg is jelent Kanadában a Menóra című magyar nyelvű, zsidóság által kiadott lapban.

A több könyvtárnnyira terjedő holocaust irodalomban kizárólag ez a tanulmány tekinthető még hibái ellenére is egyetlen egzakt vizsgálódásnak. A többi csupán hipotézisek sorozatán alapul.

Dr. Gaskó tiszteletreméltó munkája sajnos nem tekinthető eredeti kútfőnek, annak ellenére, hogy állítólag eredeti anyagot használt fel. Az eredeti, az állomásfőnök által készített kimutatás és feljegyzései nem maradtak fenn, így azok adatai nem

ellenőrizhetők. Semmiféle összevetésre sincs lehetőség. A Dr. Gaskó által publikált kiszállítási kimutatás – amelyet a tanulmány végén a függékben bemutatunk - 1944. május 14-től július 20-ig terjedő időre teszi a kiszállítás lebonyolítását. Napi 1-től 6 szerelvényig gördültek át a kassai vasútállomáson. A teljes kiszállítás 137 szerelvénnel történt, összesen 401.439 főt rejtettek magukban ezek a szerelvények. Ebből levezethető, hogy napi átlagban 3,26 szerelvény vonult át. A létszám figyelembevételével egy szerelvény átlag 43 vagonot tartalmazott. Ez a szám okot adhat némi gyanakvásra. Mivel a május 14 július 20 közötti időszak 28 üres napot is tartalmazott, a kiszállítás összesen 42 napot vett igénybe. Ennyi idő alatt 401.439 főt szállításra kész állapotban összeszedni bizony nem lehetett könnyű dolog még a legnagyobb szigor alkalmazásával sem. Ha ez mégis megtörtént, akkor az az eichmanni és általában a nagyhírű német szervezőkészség iskolapéldájának tekinthető. Reánk magyarokra ez semmiképpen sem jellemző. Máig találgatom, hogy a magyar üzemeltetésű Magyar Államvasutak erre hogyan volt képes.

Mindenesetre a négyszázezres szám valós lehetett, hiszen számos kutató ehhez közeleső számokat publikált. Juhász Gyula például a Magyarország külpolitikája 1919-1945 harmadik átdolgozott 1988. évi kiadásában 450.000 főben állapítja meg a kiszállított zsidóság létszámát.¹¹

Most már csak arra kellene választ kapnunk, hogy ezek után a mai zsidóságunk miért kér raj-

tunk számon 600.000 főt, aki állítólag a munkatáborokban elpusztult. Egyszerű józan paraszt észszel azt mondhatnánk: ha egyszer 450.000 ezer főt szállítottak ki, abból nyilván nem pusztulhatott el 600.000, még abban a szélsőséges esetben sem, ha mindenki odaveszett volna is. Márpedig szerencsére nem így történt. Ez a makacsság annál is furcsább, mert a jeruzsálemi Jad Vasem Intézet is csak 335.000 főben tartja nyilván a magyarországi zsidóság veszteségét. Pedig ezt is vitatják. Nem is akárhik. Keegan angol történész, s vele az angol hivatalos vélemény 200.000 főben látja ezt igazoltnak. Talán mondani is felesleges még azt a „mélyen leszállított adatot” is nagyon sokan vitatják. Dr. Padányi Viktor Ausztráliában élt, s ott elhunyt kiváló történész A nagy tragédia című könyvében levezeti, hogy a németek kezén csupán 300.000 fő pusztult el. Azok többsége is tifusz és egyéb fertőző betegségben.¹² Ezt a számot Padányi nem a saját elemzésének eredményéből publikálja (pedig az is kiállna minden próbát), hanem a Nemzetközi Vöröskereszt 1956-ban kiadott jelentéséből citálja. A jelentés megállapítja, hogy ebben a 300.000 főben benne szerepelnek azok a nem zsidó elhalálozottak is, akik ezekben a német munkatáborokban veszték el.

Fentiekből kiindulva még a Keegan által publikált 200.000 fős magyarországi zsidó veszteség is alapos túlzásnak tekinthető, hiszen lehetetlen, hogy a német munkatáborokban elhalt zsidók kétharmada magyar zsidókból került volna ki. Padányi több korabeli adat egzakt vizsgálata alap-

ján ezt a számot legfeljebb 10.000-re teszi. Ezt is erős fenntartásokkal.

Jó, jó, teszi fel a kérdést egyik beszélgetőtársam e kérdés taglalása közben, de hát hol van az a sok zsidó, akik a második világháború előtt Magyarországon éltek? Bármilyen furcsa, Padányi elszámol velük. Számai nagyon szerények, én azóta nagyobb számokkal is találkoztam. Én magam hallottam vagy harminc éve a magyar televízióban nyilatkozni egy Izraelben élő Magyarországról elszármazott intellektuális zsidót, aki igen komoly vezető beosztást töltött be új hazájában. Ő nem kevesebbet mondott, minthogy az új Izrael állam megalakulásakor a magyar származású zsidók 300.000 fővel növelték az ott élő zsidók számát. A keresett 600.000 fő fele ezúttal egyetlen tételben előkerült. Szakértők majdnem ekkorára teszik az Egyesült Államokba minden tilalom ellenére beszivárgott magyarországi zsidóság számát. A zsidóság sem vitatja, hogy ezen felül a világ szinte minden államában található Magyarországról odaszármazott zsidók. Ha mindezt egybevetjük, Padányi számadatai több mint megalapozottak.

Ha már a számoknál tartunk, meg kellene említenünk, hogy a magyarországi 600.000 főhöz hasonlóan a második világháború során elveszettnek mondott 6.000.000 fő sincs a mai napig sem egzakt módon igazolva. A rossz nyelvek szerint az oroszok fogságába került. Rudolf Höss-t az auschwitzi tábor parancsnokát addig verték, amíg a szájába adott hatmilliót nem vallotta.

Karsai László a 2001-ben kiadott Holocaust című könyvében közöl a holocaust áldozatainak számáról egy államok bontásával összeállított kimutatást,¹³ amely három hasábot tartalmaz. Úgymint a zsidóság létszáma a holocaust előtt, a halottak száma minimum, a halottak száma maximum. A szerző nem hallgatja el, hogy a számok becsléseken alapulnak. Hozzátehetjük: erősen túlzott becsléseken.

Meglehetősen érdekes tapasztalatot szerezhethet, aki veszi a fáradságot és összeveti Karsai László hivatkozott kimutatását az angol Keegan által szerkesztett: The Times Második világháborús atlaszának adataival, amelyek pedig ugyancsak becsléseken alapulnak, hiszen megalapozott és megbízható számok e témakörben a mai napig sincsenek. Ha csak elő nem kerül a németek által vezetett adminisztráció teljes anyaga, amennyiben azt a németek a háború befejezése előtt esetleg elrejtették volna. Ennek vélelmezésére az ismert német alaposság nagyon is rászolgál.

A Magyar Demokrata konzervatív hetilap 2007. július 12-i száma 37. oldalán található Gazdag István által jelzett cikk igyekszik e sokszínű számokban rendet teremteni. A www.Kulturnershow.com/Red_Cross_Records-Prove_Holocaust_Was_Frank.htm honlap fénymásolatban bemutatja a Nemzetközi Vöröskereszt hivatalos dokumentumát, amely szerint a koncentrációs táborokban összesen 271.301 ember halt meg.

A koncentrációs táborokban bekövetkezett halálesetek számát rögzítő dokumentumot mindeddig a németországi Arolsenben őrizték hét lakat alatt. A revizionista történészek hiába kérték évtizedek óta a nyilvánosságra hozatalát. Végül amerikai nyomásra a német kormány mégis engedni kényszerült.

Ezt követően Hal Turner 2007. június 04-én a tulajdonában lévő (Turner Radio Network) rádióhálózatában, majd pedig az internetes honlapján nyilvánosságra hozta.

Turner leleplezéséről a világsajtó érdekes módon nem produkált világszenzációt. Illetékes helyeken (Genfben, Berlinben, New Yorkban és Tel Avivban) mindeddig mély hallgatásba burkolóztak.

Mindenesetre a 271.301 fő megdöbbenően hasonlít dr. Padányi Viktor által a Nagy Tragédia című, 1977-ben megjelent könyvének 300.000 fős veszteséglistájához.

A hatmillióra duzzasztott veszteség a zsidóság részéről – ha szabad egy kicsit cinikusan fogalmazni –már egy „mélyen leszállított” létszám. A háború utáni első veszteségbecslések 8-8,5 millió főről indultak. Miután a legegyszerűbb számítással is kimutatható volt, hogy ilyen tömeg a németek által megszállt területen sohasem élt, több lépcsőben mérséklés következett be, amely a hatmilliónál betonozódott be, figyelmen kívül hagyva minden igazolható cáfolatot. Még a már említett auschwitz-i négymillió egymillió százezerre való zsidóság által kimutatott korrekciót is. Úgy

tűnik a részadatok mutathatnak bármilyen csökkenést, de a végösszeg marad! Ami a legmegdöbbentőbb; a tulajdonképpeni fővádoltak a németek, nem csak hogy nem vitatják az egyre tarthatatlanabbá váló hatmilliót, hanem még vitatni sem engedik. Törvényt hoztak – még pedig szigorú törvényt- a hatmillió bárminemű vitatásának, továbbá magának a holocaust tagadásának megbüntetésére. Egy baráti beszélgetés során egy németországi turista (Magyarországon) egykori hazánk fia, néhány pohár bor elfogyasztása után tréfásan így fakadt ki: Mi németek meggyilkoltunk hatmillió zsidót! Ezt ne merje tagadni, vagy kétségbevonni senki, mert különben börtönbe zárjuk! Hogy a kifejlesztett pszichózisnak milyen ördögi hatása van – sohasem hittem volna – a németek 90%-a - még az idősebb generáció is gondolkodás nélkül elhiszi.

Egy érdekes jelenségről azonban nem szabad megfeledkezni. Az a tény, hogy sokan nem hisznek a holocaust máig előadott formájába a nem zsidók közül, ezt akár természetesnek is mondhatnánk. De ami valóban meglep: számos és egyre szaporodó zsidó is kétségbevonja. Még pedig alapos okkal. Megbízható, ma már elhalt barátunk mesélte, s forrását is megnevezte, az auschwitzi munkatáborból hazatért két ismerőse, akik ott nem is ismerték egymást mesélték, hogy ők nem is hallottak gázzal való kivégzésről. Ilyen , biztosan állították nem volt. Igaz ugyan, hogy a tífusz járványszerűen szedte áldozatait és a további fertőzések megakadályozására az elhaltakat elföldelés

helyett elhamvasztották, de ezek között erőszak-
kal kivégzett zsidó egy sem volt. Maguk sem ér-
tették; miért végezték volna ki a németek a hábo-
rús utánpótlás termelésének élő munkaerejét, hi-
szen az egyenlő lett volna a háború feladásával.

A zsidóság új hazába, nevezetesen a kétezer év
előtti őshazába való áttelepítése nem Hitler agyá-
ból pattant ki. Hitler számára a zsidóság ebbéli
próbálkozásai csak kapóra jöttek, amelyet minden
lehetséges módon segített. Az angolok érthetetlen
makacssága bár Palesztina abban az időben angol
mandatum terület volt, mégis nehezen volt érthe-
tő. Hitler éppen a zsidók érdekében vetette fel más
alternatívaként Madagaszkárt az új zsidó állam
létrehozása érdekében. Ezt nevezte Hitler a végső
megoldásnak, nem pedig a zsidók teljes kiirtását.
A sors fntora, hogy a második világháború befe-
jezése után mégis megvalósult Hitler álma. A zsi-
dók megkapták a palesztinok kiűzésével az „ősha-
zát”. Igaz a zsidóság többsége mégsem kíván ott
élni. Csak akkor veszi igénybe, ha valahol bajba
került.

Ma már egyértelműen megállapítható, hogy a
második világháborús zsidósággal kapcsolatos
manipuláció elsődleges célja a palesztin őshaza
Angliától, annak akarata ellenére való megszerzé-
se volt. A palesztin őshazára pedig nem a kis zsi-
dóknak, sokkal inkább a vagyonos zsidóknak volt
szüksége, vagyonuk biztonságos elhelyezésére.
Az ország fenntartását arra a néhány százalékos
fanatikus zsidóra bízták, akik azóta is szinte ál-
landó háborúban állnak szomszédaikkal. Úgy tű-

nik, az Egyesült Államok legfelsőbb vezetése nem csak hogy nem kelt a zsidóság védelmére, hanem mindenkit akadályozott abban, hogy segítsen ahol és ahogy tud. Jellemző esete ennek Raul Wallenberg svéd diplomata története. A háború vége felé éppen az amerikai kormány megbízásából és annak pénzén ez a derék ember, aki Svédország budapesti követésgén dolgozott, épületeket vásárolt a magyar fővárosban. Ezek az épületek a svéd tulajdonjogra tekintettel diplomáciai védettséget élveztek. Wallenberg ide menekítette azokat a zsidókat, akiket közvetlenül fenyegetett a deportálás veszélye. Egyben ellátta őket hamis útlevelekkel és megszervezte semleges külföldre juttatásukat. Ügyességével és szorgalmával mintegy 30.000 fő zsidót sikerült védett külföldi területre juttatnia.

Úgy gondolom, felesleges bizonygatni, hogy ez a kiváló humanista milyen nagy kockázatot vállalt magára a veszélyes foglalkozással. Ugyanakkor Szálasi és kormánya védelmére el kell mondjuk, hogy mindvégig tudtak Wallenberg mentő akciójáról, amely elé semmiféle akadályt nem gördítettek. Akiktől mégis félni kellett az Eichmann és kommandója volt. Valamilyen módon azonban mindig sikerült kijátszani őket. Meglepődnék, ha az derülne ki, hogy a mentett zsidóság Wallenbergben keresztül segítette volna pénzzel a német kommandó és vezetője „altatását”.

Wallenberg a háború utolsó napjáig sem szünt meg a gondjaira bízott zsidókat menekíteni. Balszerencséjére! A szovjet hadsereg katonái Budapest megszállását követően 1945-ben a főváros-

ban elfogták és letartóztatták. Minden bizonnyal tudták, hogy kicsoda. Rövid időn belül a Szovjetunióba deportálták, ahonnan sohasem szabadult.

Se szeri se száma azoknak a tiltakozásoknak, kiadatási kérelmeknek amelyek Wallenberg szabadonbocsátása érdekében születtek. Mindhiába! Az oroszok régi jól bevált gyakorlatuknak megfelelően tagadták, hogy egyáltalán a fogságukban lenne. A különböző szerencséivel a szovjet börtönökből nyugatra jutott volt foglyok pedig határozottan állították, hogy együtt raboskodtak vele.

Gromikó külügyminiszter 1959-ben mindenki megdöbbenésére közölte, hogy Wallenberg egy szovjet börtönben 1947-ben meghalt.

Párját ritkító eset, hogy a legmakacsabb tagadást feladva 12 év múlva közölje egy kormány valamely foglyának halálát. Később azonban kiderült, hogy Gromikó ezúttal sem mondott igazat. A hetvenes években nyugatra került volt szovjet börtönlakók pontos információkat adtak arról, hogy hol és mikor találkoztak a még mindig életben lévő Wallenberggel.

Bárhogy is enyhült az amerikai-szovjet, a kelet-nyugati politika Wallenbergre ez nem vonatkozott. Úgy tűnik komolyan szót sem ejtettek sorsáról. Ő nem kellett, nem hiányzott senkinek. Még az a 30.000 zsidó is teljesen megfeledkezett róla.

Óhatatlanul felmerül a kérdés. Mi lehetett a bűne Wallenbergnek, hogy ilyen brutális módon kellett eltakarítani a magyarországi zsidóság szenvedése és a velük történt manipulációk e fon-

tos tanúját? Talán nem azokat a zsidókat mentette, akikre megbízása szólt? Talán ráébredt és hangot is adott Amerika kettős játékára? Nem lehet ki-zárni. Bizonyára olyan rálátása lehetett a második világháború érdekében áldozatul vetett zsidóság kálváriájára, amely nem illett volna bele a háború történetírásába.

Olyan suttogásokat is lehetett hallani a hetvenes években, hogy állítólag Wallenberg elpanamázta a zsidók által rábízott pénzeket. Ez minden bizonynyal az oroszok védelmében lett kitalálva, amelyet kártyanyelven „kézből lehet kontrázni”. Azok a zsidók, akiket Wallenberg kimenekített nyilván nem bízták pénzüket Wallenbergre, hiszen a menekülés után arra nekik is szükségük volt. Ha bízták megmenekülésükben, ugyan miért bízták volna másra a mindennapi szükségletüket jelentő pénzt? Akikkel Wallenbergnek nem volt dolga, akiket nem fenyegetett a közvetlen deportálás veszélye, azok pláne nem adhatták neki a pénzüket. Miért is tették volna?

A megmenekült zsidóság magatartása a háború befejezése után vált igazán megdöbbenítővé Wallenberggel szemben. Eljött ugyanis az ideje, hogy nyíltan és őszintén adjanak kifejezést hálájuknak. Ez azonban nem következett be. Pátzai Pál szobrászművész közadakozásból elkészítette szobrát. Nem tudjuk, hogy a „közadakozók” közül hányan voltak, vagy voltak-e egyáltalán zsidók. Az adományokból a szobor talpazatára már nem futotta. A Wallenberg Bizottság magabiztosan kéri Vas Zoltán polgármestert pótolja a hiányzó összeget.

Az egyébként zsidó Vas Zoltán közli, hogy a város évi költségvetéséből nem tud támogatást adni. Az adakozók kénytelenek voltak ismét a zsebükbe nyúlni.

A polgármester ugyan hozzájárult a szobor felállításához, amelynek helyét a Szent István park és a Pozsonyi út közé eső térre jelölték ki. A nem zsidók nagy ámulatára újabb huza-vona kezdődik. Egyes művészeti „szakértők” asszimetrikus elhelyezés mellett kardoskodtak, mások pedig azt javasolják, hogy a szobor a Dunára nézzen. Az időhúzás tovább folytatódik, oka ismeretlen. Az eltérő vélemények „lecsillapítására” a Polgármesteri Hivatal szakvéleményt kér a Fővárosi Képtártól. Pogány Ö. Gábor ebben politikailag unalmas, érdektelen, közepes műnek tartja. Ezzel meg is akadályozta felállítását. Állítólag 1949. áprilisában a szobor felállítása mégis megtörtént, de felavatására mégsem került sor. Az avatást megelőző éjjel máig ismeretlen tettesek ledöntötték, s a szobrot is eltüntették. Bármilyen történt is, a szobor követte ihletőjét, örökre eltűnt.

Történik mindez olyan időben, amikor Magyarországnak zsidó többségű hatalom irányítja sorsát, valamivel később pedig kizárólag zsidókból álló kormánya lesz. Nem lehet eléggé csodálni, hogy Wallenberg eltüntetett szobrát a zsidóság nem kereste. Bizonyára tudta, hol van. Majd csak 1953-ban kerül a debreceni gyógyszertár mellé a kígyóölő férfi szimbóluma, egy kisebb mása Kígyóölő címen a budapesti Radiológiai Klinika előtt kerül felállításra. A két szobrot megfosztot-

ták minden Wallenbergre való emlékezéstől, arra való legkisebb utalástól.

Ugyancsak a magyarországi zsidók mentéséért kellett meghalnia a zsidó Kasztner Rezsőnek is. A háború alatt mintegy 35.000 zsidó megmentését szervezte meg. Ugyancsak a magyar hatóságok tudtával és hallgatólagos elnézésével. A háború után mégis a zsidók gyilkolták meg mégpedig éppen Izraelben.

Szinte hihetetlen, mégis igaz Wallenberget a zsidó Berija utasítására vetik börtönbe, ahol ismeretlen módon és időpontban likvidálják. Kasztner Rezsőt pedig a zsidóság kétezer éves álmainak színhelyén: Izraelben zsidók teszik el láb alól. Fontos megismételni: egyiket sem a németek, vagy Szálasi emberei, hanem zsidók gyilkolják meg.

Ne maradjon említés nélkül a Csehszlovákiához csatolt Felvidéken élt magyar arisztokrata Eszterházi János sem. Szlovákia zsidóságának kiszállítása idején a pozsonyi parlamentben egyedül emelt szót a zsidók munkaszolgálatra való elszállítása ellen. A háború befejezése után hatalomra került zsidóság „hálából” Szibériába deportáltatta. Onnan hazakerülve börtönbe záratta. Ott érte a halál is.

Józan logikával megérteni mindezt aligha lehet. Magyarázata mégis kell, hogy legyen. Van is! A pénz-és a hatalom legmagasabb csúcsára magukat feltornázó kisszámú zsidó oligarchia a palesztinai „öshaza” visszaszerzésére, majd a megmaradó zsidóság jólétének fedezetére már a háború kitöré-

se előtt feláldozta az alsóbb zsidóságot. A szerencsésebb és vagyonos zsidók tehát szó szerint eladták testvéreiket a háború utáni németekre és magyarokra kiróható kárpótlás ellenében. Ilyen pedig már volt a történelemben. Nem is egyszer. Már a zsidó ösatyák is éltek hasonló módszerekkel. Ha fellapozzuk az Ószövetségi Biblia Mózes első könyvének 37. fejezetét, elhűlve olvashatjuk, hogy Józsefet testvérei éppen megölni készültek, amikor egy izmaeli karaván tűnt fel az úton. Gondolataik azonnal” hasznosabbra” váltottak. Végül is eladták testvérüket húsz ezüstért.

Mózes pedig az aranyborjú miatt gerjedt mérgében háromezer zsidót öletett meg. A testvérgyilkosság tehát nem új keletű a zsidó gondolkodásban. Ilyen fondorlatos és nagyarányú esetről azonban eddig nem tudtunk.

Wallenberg és Kasztner Rezső tudtuk és akaratuk nélkül akadályát képezték e modernkori testvérgyilkosság különös láncolatának, pusztulniok kellett tehát.

Az ördögi terv megelőzte a világháború kitörését, csakúgy mint a gázzal való kivégzés teóriája. Az európai kultúra sokkal emberibb annál, hogy emberek kivégzését – még, ha ellenségei is – ilyen barbár módszerekkel végezze. A gázzal való kivégzés (ne lepödjünk meg!) éppen amerikai találmány. Egyes államaiban állítólag még ma, a huszonegyedik század elején is alkalmazzák. Korábban sokkal szélesebb körben gyakorolták a halálraítéltek kivégzését gázkamrában. Magas költségei miatt azonban a többség már felhagyott

vele. Ma már elég széles körben ismert Fred A. Leuchter mérnök szakértői véleménye, az ügynevezett LEUCHTER – JELENTÉS. Leuchter mérnökként a kivégzési berendezések tervezésének és készítésének szakembere. Elmondja, hogy az Egyesült Államokban 1924-ben használtak első ízben gázt kivégzésre. De még 1988-ban is komoly problémát jelentett a kivégzésre használt gázkamrák szivárgás elleni szigetelése.

Leuchter 1988-ban elvállalta Ernst Zündel megbízását szakértői vélemény készítésére az auschwitzi, birkenau-i és majdaneki állítólagos gázkamrákról. Zündelt ugyanis Kanadában bíróság elé állították mert bevezetőt írt a „Valóban hatmillió halt meg?” című könyvhöz. Szembeszállt azzal az uralkodó nézettel, miszerint a nácik a második világháború során hatmillió zsidót öltek meg gázkamrában hidrocianid felhasználásával.

Leuchter mérnök szakvéleménye megállapítja: „nem találja annak bizonyítékát, hogy az állítólagos kivégzésre szolgáló gázkamrák bármely berendezését valaha is ilyen céllal használták volna, mint annak, sem, hogy ezen berendezések tervezése és kivitelezése folytán kivégzési célokat szolgáló gázkamrák gyanánt használhatták volna. Leuchter egy szakértő csoport élén Auschwitzba utazott, ahol részletes helyszíni vizsgálatokat folytattak. Megállapították, hogy azt a bizonyos Zyklon B-t nem kivégzésre, hanem fertőtlenítésre használták. Majd az állítólagos gázkamrákról megállapítja, hogy azok gázzal történő kivégzésre alkalmatlanok. Az eredeti vakolatminták nem is

mutattak Zyklon B maradványokat. Felmérték a krematóriumok lehetséges teljesítőképességét. Megállapította, hogy az elméleti teljesítmény legfeljebb 469,2 fő/24 óra. A gyakorlati teljesítmény csupán 207 fő/24 óra lehetett. Ha figyelembe vesszük, hogy ezek a krematóriumok maximuma 1942. júniustól 1944. december végéig működhettek, s e napok számát fenti értékek bármelyikével beszorozzuk, megdöbbentő számokat kapunk. Pedig a munkatáborokat túlélők, visszaemlékezők szerint a krematóriumok működése nem is volt folyamatos, hanem kisebb-nagyobb szüneteket tartottak.

A szakvélemény végkövetkeztetése: „Miután Auschwitzban, Birkenauban és Majdanekben áttekintettük az összes anyagot és megvizsgáltunk minden helyszínt, a bizonyítékokat megsemmisítő erejűnek találjuk.

Ezen helyek egyikén sem voltak kivégzésre szolgáló gázkamrák. A szerző legjobb tudása szerinti mérnöki szakvéleménye, hogy a megvizsgált helyszínek állítólagos gázkamráit sem akkor, sem most nem használhatták kivégzésre és soha senki nem vélhette komolyan, hogy ezek ilyen feladatot láthattak el.

Elkészítve a massachusettsbeli Maldenben, 1988. áprilisának 5. napján.

Fred A. Leuchter Jr. főmérnök”

Ezek után mondhatnánk: egy mítosz összeomlott. De nem így történt. A kanadai esküdtszék Ernst Zündelt a Leuchter – jelentés ellenére 1988. május 11-én a holocausttal kapcsolatos „tudatosan

hamis hírek terjesztése miatt” bűnösnek találta. Kilenc hónap börtönbüntetésre ítélték. Majd miután aláírta, hogy a fellebbezési eljárás befejezéséi sem írásban, sem szóban nem foglalkozik a holocausttal, óvadék ellenében szabadlábra helyezték.

Történt mindez a demokrácia nagy dicsőségére. Nem valamely afrikai törzsi diktatúrában, hanem Kanadában a demokrácia egyik mintaállamában. Nem a sötét középkorban, hanem az Úrnak 1988. esztendejében.

Az európai „kis zsidóság” szándékos és előre megtervezett feláldozását bizonyítja, hogy az 1942-től behozhatatlan katonai fölénybe kerülő angol-amerikai haderő a legkisebb mértékben sem kísérelte meg a zsidóság munkatáborokba való szállításának akadályozását. Mivel ez a katonai előny tulajdonképpen, a légierőben jutott kifejezésre, módjukban állt volna a vasúti csomópontok szétbombázásával e szállítások teljes megakadályozása. Megsemmisíthetők lettek volna a munkatáborok is. Az amerikai hadügyminisztériumot több ízben kérték is, hogy bombázások útján semmisítse meg a gázkamrákat és a krematóriumokat. A minisztérium azonban egyszerű választ adott: A frontot mindennel szemben elsőbbség illeti meg, így semmiféle egyéb célra nem vonhatnak el hadianyagot.

1944. májusát követően, amikor Magyarországról is megindultak a zsidószerelvények, már csak azt kérték a zsidószervezetek, hogy legalább a Kassa-Eperjes-i vasúti csomópontokat bombázza az angol és amerikai légierő. Ezek a szerelvények

ugyanis ezen a vasútvonalon haladtak át. Ezzel ugyanis teljes mértékben meg lehetett volna akadályozni a magyarországi zsidóság deportálását. Az akció érdekében táviratot intéztek Morgenthau-hoz a Háborús Menekültügyi Hivatal vezetőjéhez, aki „főállásban” az amerikai kormány pénzügyminisztere, mellesleg maga is zsidó. Intézkedés mindennek ellenére nem történt, a bombázások elmaradtak.

Az amerikai zsidó szervezetek minden mentő próbálkozása hiábavalónak bizonyult, pedig szinte mindenkihez fordultak, aki valamit is segíthetett volna. Még Stimson hadügyminisztert is megke-resték.

Auschwitztól csupán 10 km-re építették fel a német I.G. Farbenindustrie vegyészeti tröszt Buna üzemét, amelyben elsősorban műbenzint állítottak elő. Kiszolgáltatását kizárólag a zsidó munkaerőre alapozták. Érthető, hogy az üzem éppen stratégiai fontosságánál fogva az angol légierő bombázásának célpontjává vált. Százával repültek be az angol Liberátorok Mustang vadászgépek kíséretében. Vonulásuk során át kellett repülniök a munkatáborok felett. Úgy tűnik mégis hiányzott az a néhány bomba, amellyel az egész komplexum megsemmisíthető lett volna. Nyugodtan mondhatjuk, mint a politikusok, mint a katonai vezetők mellébeszélése több mint gyanús.

Mindezek ellenére a kiszsidóság komolyan hiszi a holocaust-manipuláció minden szavát. Hiába bizonygatják még a német munkatáborokat megjárta túlélők egyike-másika, hogy az egész nem

mást mint a zsidóság önsajnáltatása, amelyet már egyre gyakrabban használt fel a kollektív bűnösség elve alapján pénzbeli kárpótlás indokolására.

A holocaust ürügyén a zsidó gondolkodásban valóságos „pénztermelő” iparág fejlődött ki. A zsidóság egyes kreatív tagjai különböző, egyébként nevetséges ürügyeket találnak ki mások megfélemlésére. Néha még saját hitsorsaikat sem kímélik. Tipikus példája ennek a XX. század végén zsidók által „feltárt” úgynevezett „alvó számlák” teóriája. Ebben azt az elméletet próbálták ezek az ötletben gazdag úriemberek bizonygatni, hogy a holocaust során elhunyt és egyes túlélők svájci bankokban vezetett számláin lévő pénzek, amelyeket senki sem keresett, jogtalanul gazdagították ezeket a bankokat. Ezek a pénzek pedig az életben maradt zsidóságot illetik meg.

Az érintett bankok bizonyítani tudták, hogy ilyen számlák nincsenek, minden követelést az illetékesnek, vagy törvényes jogutódjának kifizettek. E pénzekre igényt tartó amerikai zsidószervezetek erős kapcsolattal rendelkeznek az amerikai pénzvilág és a politikai hatalom nem kevés zsidó tagjaival. Amint a bankok egyértelműen elutasították ezeket a nevetséges követeléseket, ezek a nagyhatalmú emberek siettek a „követelők” segítségére. Eleinte a bankok értetlenül álltak az amerikai „nagyok” különböző nyomásgyakorlásai előtt. Mígnem értésükre adták, hogy itt fizetni kell. A svájci bankárok csak akkor kezdtek megtörni, amikor amerikai befektetők és alapítványok egymás után kezdték kivonni több száz milliós

betétjeiket a svájci bankokból. Amikor a svájci védekezés ügyvédi költségei már elérték az ötszáz millió dollárt, a svájci bankszövetség felajánlott 600 millió dollár kárpótlást. Tegyük hozzá, a semmiért. A pénzkövetelő zsidó szervezetek képviselői valóságos hisztériában törtek ki és a megcsalt szegény zsidók megalázásáról beszéltek. A követelők válogatott és egyre arcátlanabb zsarolásának következtében a svájciak hosszú és kínos tárgyalások után végül is megállapodtak 1,25 milliárd dolláros kárpótlás fizetésében.¹⁴

Csak a rend kedvéért említjük, hogy az „alvó számlák” ürügyén megzsarolt bankok kálváriáját nem egy keresztény, netán antiszemitának nevezett személy tárta fel és hozta nyilvánosságra, hanem az Auschwitzot túlélő zsidó házaspár gyermeke: Norman C. Finkelstein, aki nem egy kikeresztelkedett hitehagyott, hanem a hitét ma is gyakorló zsidó.

Ha a ma már nevetséges ürügyekkel kikényszerített anyagi vonatkozásait kikapcsoljuk, nem zsidó számára érthetetlen miért éleszti a zsidóság még ma is több mint 60 év után a holocaustra való emlékezés tüzét? Hiszen már minden módon behajtható kárpótlást inkasszált. A valóságos túlélők nagy része koránál fogva már elhalt. A követelések intenzitása ennek ellenére nem csökken. Valószínűsíthető, hogy utódaik is ebből akarnak megélni? Minden esetre a látszat ebbe az irányba mutat. Egyetlen alkalmat sem hagynak kihasználatlanul. Baljós jelmondatukká vált: „Nem felejtünk!” Ha viszont a második világháború utáni tízéves

magyarországi zsidó uralmat említjük, annak minden szadista borzalmával, hogy valósággal keresztre feszítették, megkínózták és kifosztották a vesztes háborút éppen a zsidók védelmében vállaló nemzetet, akkor pedig a keresztény megbocsátásból oktatják ki a meggyötört, naponta megzsarolt magyarságot.

Érdemes megvizsgálni közelebbről, hogy a zsidóság által állandóan citált HOLOCAUST mit is takar tulajdonképpen? Kezünk ügyében van az Akadémiai Kiadó 1973-ban kiadott Idegen szavak és kifejezések szótára. Ha felütjük a 341. oldalt, az utolsó leírt szó a görög eredetű: HOLOKAUSZTUM. Első értelmezése: égő áldozat. A második értelmezés: felajánlás, engesztelő áldozat. A két értelmezés ugyanis egymással összefügg. A második változat nem más, mint az elsőnek a folytatása. Hiszen mindkét értelmezés vallásos eredetű. Vagyis a logika szerint égő engesztelő áldozat felajánlása Istennek. Mármint, ha valaki áldozatot mutatott be az Istennek az ókori vallások szokása szerint, akkor az áldozatot hozó a saját jószágából tette azt, hiszen áldozatnak nyilvánvaló az tekinthető és az ókori felfogás szerint az Úrnak az tetsző, amit az áldozathozó a saját vagyonából áldoz fel. Ha áldozathozónak a németeket tekintjük, akik tulajdonképpen az áldozathozatalt végrehajtották, akkor nyilvánvaló nem a saját vagyonukból áldoztak. Ez tehát nem tekinthető áldozatnak. Ezzel a holocaust dogmája megdőlt. Ha pedig az áldozati élet tulajdonosát tekintjük a feláldozónak, akkor egyértelművé vá-

lik, hogy a zsidóság áldozta fel valamiért, valaminek az Úrtól jövő szolgáltatásnak az ellenértékéért. Akkor valóban holocaustnak tekinthető az érintett zsidók halála, de akkor ismét oda jutotunk, amit már korábban kifejtettünk, hogy a „nagy zsidók” az őshaza, Izrael visszaszerzése érdekében feláldozták a „kiszsidó” testvéreiket. Amit ennek fejében fohászaikban kértek, meg is kapták. Egyházi szóhasználatnál mondhatnánk: kérésük meghallgatásra talált az Úrnál. Ezek után érthetetlen mit akar még a zsidóság? Hiszen az égő áldozati felajánlás értékét is többszörösen visszakérték, visszakapták. Ez pedig az Úr előtt értéktelenné teszi az áldozati felajánlást. Az egyik olvasóm így összegezte: Vagy szándékosan hajszolták bele Hitlert és a németeket a saját áldozati „bárányaik” böllérmunkájába, őt fogadták fel „sahternek”, vagy az egész úgy nem igaz, ahogy van.

Eddigi fejtegetéseink alapján nyugodtan megállapíthatjuk, a héber filozófia etikája alaposan eltér a mi keresztény etikánktól. Tulajdonképpen e gondolkodásmódból éppen az etika hiányzik. Ez ugyan más vallású népeknél is megtalálható, akár a hindu, a sintó stb. valláskultúrákra is jellemző. De ilyen, hogy finoman fogalmazzunk, furcsán és erőteljesen egyiknél sem, hacsak a cigányoknál nem.

A zsidóság és a cigányság gondolkodásmódja sok helyen fedí, vagy nagyon megközelíti egymást. Mindkét nép meglehetősen elkülönül az övétől eltérő környezettől, szinte minden ország-

ban megtalálhatók, de sehol sem asszimilálódnak az őket befogadó nemzetekkel. Saját kultúrájukat, szokásaikat mondhatni érintetlenül megőrzik. Saját láthatatlan intézményeket hoznak létre, amelyek szabályozzák lelki és fizikai életüket. A zsidóság lelkiismereti szempontból nem fogadja el az őket befogadó többség igazságszolgáltatását. A kiszabott büntetést ugyan tudomásul veszi, ha el nem kerülheti végre is hajtja, de bűnösnek csak akkor érzi magát, ha a saját bírósága a KAHAL is elítéli ugyanazon cselekményért. Erre pedig csak a legritkábban kerül sor. Megdöbbenő módon hasonlít ehhez a cigányság felfogása. Ők is választanak maguknak egy, a kívülállók által láthatatlan bíróságot, az AMARI KRIS, PODO ROM-ot. Lelekiismeretét csak ennek ítélete zaklatja fel. Számos más hasonlóság, sőt azonosság is található e két nép életvitele, gondolkodása terén. Felsőrolásához és elemzéséhez két könyv is kevés lenne. Egy-egy jellemző esetet azért legyen szabad még megemlíteni. Egy erdész barátom mesélte a következőt: Az erdei napi munkák végzésére már több emberöltő óta cigányok szakosodtak. Ha az erdésznek kellő türelme van hozzájuk, kialakulhat közöttük az a bizonyos „kiegyensúlyozott viszony”. Barátom vérmérséklete megfelelt e feltételnek. Így olyan dolgokban is megnyíltak előtte, amelyben pedig más előtt nem szoktak. Így történt, hogy az egyik munkása azt is elmondta neki, hogy intim kapcsolatba került egyik ugyanott dolgozó barátja feleségével. Egy későbbi alkalommal valami kisebb nézeteltérése támadt erdész barát-

tomnak ezzel a kicsapongó fiatalemberrel, mire négy szemközt tréfából fejére olvasta fenti bűnét. Nagy meglepődésére azzal védekezett, hogy ő ezt meg is mondta a megcsalt barátjának. És szerinted ezzel a dolog el is van intézve? Fakadt ki az erdősz. Tökéletesen. Volt a válasz, mert ezzel lehetővé tette, hogy elzavarhassa a feleségét. Ha nem tette, hanem elfogadja így is, az már az ő dolga. Mondhatnánk egy másik történet.

A párhuzam kedvéért had álljon itt a zsidó fűszeres esete. Kohn úr árubeszerzés céljából vidékre utazott. Majd a szokásosnál korábban ért haza. Mivel a boltban nem talált senkit, benyitott a lakásába. Meglepetésére az ágyban találta feleségét a segédjével. A nálunk szokásos felindulásnak nyoma sincs. Csupán ennyit mond az alkalmazottjának: Jó, jó Khóbi, nekem muszáj, na de neked? Szó sincs itt arról – amit mi keresztények nagy többségünkben tennénk – hogy Kohn úr kiadná az útját a segédjének a feleségével együtt. Értésére adta Khóbinak a csodálkozását, amiért olyan munkát vállalt minden „kényszer” nélkül, amelyet ő maga csak mintegy kötelezettséget teljesít. Ezzel a dolog el volt intézve. Mindenki ment a dolgára. E megdöbbenő hasonlóság, amely a két népet jellemzi, számos lélekbúvárt arra a következtetésre juttatott, hogy a két nép között faji rokonság lehet. Régebbi erre vonatkozó tanulmányok olvasása során a pszichológusok következtetései beigazolódnak látszanak. Régi íróknak, történészeknek is feltűntek ezek a hasonlóságok,

amelynek alapján kutatni kezdték a két nép eredetét.

Enessei György 1798-ban írt tanulmányában megállapítja, hogy mint a zsidóság, mint a cigányság őseredete Indusztán vagyis Kelet-India, ahol Dzuncán ország tengerpartján fekszik: Zingálea (Dzungalin). Itt éltek a mai cigányok ősei. A cigányság diaszpórába való szétszóródása a zsidókhoz hasonlóan nagyon korán megkezdődött. Enessei György érdekes idézetét Herodotus görög írótól érdemes szó szerint idézni: „Herodotus görög író, aki élt a világ teremtése 3531. esztendejében emlékezik már Líbiában azaz Afrikában lakozó zigán nevezetű népekről (de populis zignatibus),aminthogy vagyon is ottan Zangara nevű ország és ma szélesen elterülő Zára vagyis Zsoára nevezetű pusztá, amelynek is első lakosai garamantok, vagyis grantamok azaz koromándélok vagyis hromadák azon mai roma nemzetnek ősei valának.”¹⁵

Enessei összehasonlítást végzett a hindusztáni nyelv (Kelet-India) szókészletét az európaiak számára akkor már néven ismert nyelv szókészletével, s így vélekedik: „E nyelv betűi, amelyek a legrégebbi időktől fogva a mai napig ugyanazok maradtak oly közel állnak a héberhez,hogy a kettő között gyakran egyáltalán semmilyen, vagy csak nagyon csekély különbség található. Ezt a héber karakterekből származó hindusztáni nyelvet az ország őslakosai dévanagarámnak vagy hánskritnek (szanszkritnek) hívják.

A cigányság eredetét Noé pátriárkáig vezeti vissza. Noé középső fia Kám, aki nemzé Khúsz, Mitzrasim, Puth és Kánán fiaikat. Khúsznak fiai valának: Széba, Havila, Ruhama és Babilonnak híres királya: Nimród.¹⁶ „Hogy pedig a Ruhéma vagy rúma (roma) nemzet (folytatja Enessi György) amint is önmagukat nevezni szokták a cigányok, azon fent írott Zsoár mezővárosban és annak környékén és ama Kámtól származott Havila és Ruhama elszéledett valóságos ivadéka legyen.”

Ezzel mint a cigányság, mint a zsidóság közös ősektől származnak, amely tulajdonképpen Ádámig vezethető vissza. Hiszen Noét, az emberi nemzet második törzsök-atyjának nevezik. A kör tehát bezárult. A közös ősatyától való származás az egyértelmű rokonságot bizonyítja. Ennek – bármilyen hihetetlen – számos jelei ma is tapasztalhatók. Hogy egészen közeli eseteket említsek: A zsidóság szuggerálta az európai, majd a világ közvéleményébe a cigány-holocaustot. Mintegy 40-50 évig senkinek sem jutott eszébe azt állítani, hogy a németek cigányokat is deportáltak volna a munkatáborokba. Egyszer csak váratlanul és összehangoltan megkezdte a magyar sajtó és médiák a cigány-holocaust intenzív injekciózását a magyar társadalomba. A hisztéria természetesen nem önzetlen akciónak bizonyult. Tudni vélték, hogy kik mikor és mely munkatáborokban dolgoztak. Megindult a kárpótlás jogosságának elismertetése. Végül is Ausztria vállalkozott e kárpótlások kifizetésére. Miután a kifizetések nagy része megtör-

tént, az osztrákok gyanút fogtak, hogy csúnyán rászédtek őket, hogy ne mondjam egyszerűen átverték őket. Vizsgálat alá vonták a zsidóság által támogatott jóindulatúan befogadott igények mi-benlétét. Csakhamar kiderült, hogy a kárpótolt cigányok soha nem is jártak Ausztria területén. Jelentős részük már életkoránál fogva sem kerülhetett a korabeli munkatáborokba. Kitört a botrány, amelyre ugyan hangtompítót kényszerítettek, de azért a mai napig tart.

De jó példaként említhetjük a zámolyi romák Strassburgba való exodusát is. Valakik rövid idő alatt fellázították a Zámoly községben és környékén élő romákat a magyar „elnyomó” kormányzat ellen. (Máig sem került teljes feltárássra, hogy a lázítók kik voltak, bár egészen gyenge képzelőerővel is megnevezhetők). Majd Krasznai József ugyancsak roma személy vezetésével egészen Strassburgig meg sem álltak. De azért a havi munkanélküli és szociális segélyekért rendszeresen hazajártak. A magyar kormány szájtátva állt a furcsa jelenség előtt. Megmerevedett és fogalma sem volt milyen intézkedést hozzon a kialakult helyzet kezelésére. A haza-haza utazó megbízottak részére az egész ország nagy derűlségére rendszeresen kifizette munkanélküli, szociális segélyeket és a nem jelentéktelen családi pótlékot, amelyből némi menekült-járandósággal együtt kielégítően megéltek Franciaországban. Aztán előbb-utóbb akadtak akik (persze nem kormányzati, vagy ellenzéki politikai körökből) gyanúsak találták az egész esetet és egyre hangosabban kér-

deztették: ugyan ki fizeti a romák utazási költségeit?

Egyszer csak sokak megdöbbenésére, míg mások hasukat fogták a nevetéstől, jelentkezett a „szponzor” egy Magyarországról Izraelbe elszármazott zsidó nő személyében. Ez a derék aszszonyság megejtő sajnálata kifejezésére négyezer dollárt adományozott (állítólag a saját pénzéből) a romák úgymond menekülési költségeinek fedezetére. Ide vonatkozó nyilatkozatát a magyar televízió is közvetítette.

A francia hatóságok a magyar kormány ámulatára az első csoportnak megadta a menekült státuszt. A későbbiek is megkapták volna, de időközben egy részük végleg hazatért. Volt közöttük, akiket a franciák lopáson értek és állítólag lecsukták.

Jómagam nem tudtam és ma sem tudok eléggé csodálkozni a magyar kormány bénaságán, hogy ezt a talán soha vissza nem térő alkalmat teljes mértékben kihagyta. A francia menedékjog megadását követően sürgősen útnak kellett volna indítani mind a 700.000 főt. Ha a franciáknak ez kell, akkor legyen részük benne. Hiszen 1920 óta annyi fájdalmas adósságunk halmozódott fel, hogy az illetén törlesztése üdítőleg hatott volna a magyar társadalomra. Kemény kormányzati elszántság mellett ez az akció messze felülmúlta volna a frankhamisítási próbálkozást. A franciák megtorlásul legfeljebb késleltették volna az Európai Unió csatlakozásunkat. Ez azonban nem kárt, hanem hasznot hozott volna. Hiszen láttuk meny-

nyivel könnyebben vették fel néhány évvel később Romániát és Bulgáriát. Még előnyösebb feltételeket is kaptak, mint túllihegő kormányaink. Látnivaló, hogy a hazánkat nyolcvan éve maga mögé utasító román diplomácia ezúttal is testhosszal elhúzott mellettünk. Nyugodtan merném javasolni bármely magyar pártnak, hogy hatalomra jutása esetén a Külügyminisztérium vezetésére egy román politikust kérjen fel.

Miután Enessei György a cigányság és zsidóság eredetét több mint 200 évvel ezelőtt megnyugtatóan tisztázta, fordítsuk figyelmünket a zsidóság máig legnagyobb történésze Josephus Flavius felé. Ez a kiváló történész időszámításunk első évszázadában élt. Ott volt a Titus későbbi római császár által i.sz. 70-ben lerombolt jeruzsálemi templom és a város elfoglalásánál. Később Titus római császár udvarába került – ma úgy mondanánk, udvari történetíróként.

Titus császár biztatására ő írta meg első ízben a zsidók addigi történetét csakúgy, mint a zsidó háború történetét. Írásai ma is életszerűek az elmúlt 2000 év nem koptatta. Sajnálatos, hogy a zsidók története I-X fejezete, amely a zsidók eredetét ismerteti nem hozzáférhető. Megtalálható azonban a zsidó nép ősi voltáról szóló vita anyaga Apion ellen. Úgy tűnik, hogy a zsidók eredete és őstörténete kétezer évvel ezelőtt ugyanúgy vita tárgya volt mint napjainkban. Erről maga Josephus tájékoztat bennünket, a vitairat első könyvének nevezett fejezetében. Érdemes szó szerint idézni: „Mivel azonban úgy látom, hogy

némelyek gyűlölködő rágalmainak hitelt adva sokan nem hiszik el, amit östörténetünkre vonatkozólag megírtam és népünk újkeletű voltának bizonyítékaként arra hivatkoznak, hogy a legnevezetesebb görög történetírók említésre sem méltattak minket.”¹⁷

Való igaz, hogy időszámításunk kezdetén az első századokban, de már az időszámításunk előtt is komoly vita folyhatott a zsidóság östörténetéről. Tacitus is beszámol erről megjegyezve, hogy több változat is ismert róla. Ő maga Kréta szigetéről valószínűsíti származásukat, sőt nevüket is a Krétán található Ida hegyéből eredezteti. Lakóit az idausokat a szó idegenszerű megnyújtásával indaeusoknak nevezték el. Ebből lett aztán az Iuda vagyis Juda.¹⁸

Josephus a vita hevében így folytatja: „bár ők azt bizonygatják, hogy senki rólunk semmit nem tudott. Ők a mi őseinket egyiptomi eredetűeknek tüntették fel, ám kiderült, hogy KÍVÜLRŐL ÉRKEZTÜNK EGYIPTOMBA. Ők azt hazudták, hogy testi kórság miatt üzték ki őseinket (Tacitus is tényként közli) - ámde bebizonyosodott, hogy saját elhatározásukból és testi erejük teljében tértek vissza ősi földjükre.

Ezúttal Josephus cserben hagyja a régi görög bölcseket. Annak ellenére, hogy maga is idézi Arisztotelészt, aki szerint a zsidók az indiai bölcsek leszármazottai. Bár hivatkozik bizonyíték-ként egyes görög történetírókra is, de a „nagyok” ezeket kevésbé tartják hiteleseknek. Josephus védekezése, miszerint „kívülről” érkeztek Egyip-

tomba Mózes első könyvén alapul, amely szerint Isten Ábrahámnak ígéri Kánaánt, aki innen éhínség idején Egyiptomba megy. Vagyis ez a kívülről jövő tulajdonképpen Egyiptom közeli szomszéd területeiről történt. A Biblia - amennyire a zsidóság mozgását belőle követni lehet - a világ teremtésétől Mózesig Egyiptom és környékére teszi a zsidóság őstörténetének színhelyét. Átfogó és egzakt vizsgálat adatai alapján nem bizonyítható. Annál is inkább mert a világ teremtése óta eltelt idő a Biblia és a zsidóság szerint csupán hatezer néhány száz év, ami a mai emberi fejlődéstörténet ismeretében merő képtelenség.

Az emberiség története a geológusok egybehangzó véleménye szerint a Pleisztocén földtörténeti kor teljes időszaka alatt, mintegy hárommillió évvel ezelőtt kezdődött.¹⁹ Az emberi fejlődés természetesen rendkívül lassú volt. Ennek ellenére tízezer évvel ezelőtt, vagyis a Biblia teremteselméletét mintegy három és félezer évvel megelőzően az ember már földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozott.

A teremteselmélet előtti időszak zsidókra vonatkozó történetéről a héber irodalomból semmit sem tudunk. Ezért kénytelenek vagyunk azokat a foszlányokat elemezni, amelyeket főleg a görög kisebb részben a római kor, helyenként a későbbi irodalomban találunk. Az ókori görög írók közül többen egyértelműen állítják, hogy mint a cigányság, mint a zsidóság Kelet-Indiából származik. Amint kifejtettük mindkét nép számos olyan jellemvonással rendelkezik, amely figyelmes egybe-

vetéssel ma is bizonyítani látszik e korai történetírók véleményét.

Ebben az esetben pedig értelmét veszti a zsidóság oly kedvelt és gyakran hangoztatott ellenfelei lejáratására kitalált ANTISZEMITA jelző. A zsidóság tehát nem tekinthető sémita népnek, hanem hindu-nak. Sémiták az arabok, akiket a legnagyobb ellenfeleinknek tartanak. Attól, hogy a zsidók meghódították és egy kisebb részük ma is birtokában tartja a sémita népek több ezer éves hazáját, ők maguk még nem válnak sémitákká. Mindez igazolja, hogy a legagresszívabb antiszemiták maguk a zsidók. A zsidók által zsidóellenes értelmezéssel hangoztatott antiszemitázás a nyakatekert zsidó gondolkodás furcsa terméke. Maga Theodor Herzl a zsidóság legnagyobb teoretikusa fejtette ki 1958-ban a Menorah Journal-ban: "Antiszemitizmus a cionista mozgalom alapja és hajtóereje." 1965-ben megtartott Cionista Világkongresszus is vezető helyen állapítja meg: „Zsidó és judaizmus veszélyeztetve van az antiszemitizmus hiánya miatt. A fennmaradás függ az antiszemitizmustól.” Vagyis a zsidó filozófia legfontosabb alapvetése: "Ha nem utálnak bennünket, akkor elveszünk!"

A zsidóság sémita voltáról idézzünk egy rövid részletet a Révai Nagy Lexikonból: "A tudomány mindaddig a zsidó faji ismeretek kérdését nem tisztázta. Az újabb kutatások ugyanis kiderítették, hogy a sémi típus csak az észak afrikai zsidóknál domborodik ki a maga egészében, ellenben a nagy többségnél nem találhatók a sémi jellegek abban a

mértékben, amelyet az arabok és a szírek vonásai feltüntetnek.”²⁰ Számos antropológus bizonyítja, hogy jelentős néger beütés is található a zsidóság testi felépítésében. Ha pedig az európai zsidóságot vizsgáljuk, akkor megállapítható, hogy a VIII-X. század legnagyobb állama; a Kazár birodalomban Bulan nevű királyuk a lakosságot áttérítette a zsidó vallásra. Ezeknek pedig aligha volt bármi köztük is a sémita fajhoz. Még Arthur Koestler szerint is. Nem Jordánból, hanem Volgától és nem Kánaánból, hanem a Kaukázusból van az eredetük.”

Kiderült tehát, hogy a világ zsidóságának kb. 95%-a nem sémita leszármazott. Az a csekély mértékű kisebbség, amely többé-kevésbé rendelkezik a sémita jelleggel, feltehetően arab beütésből (beházasodás) adódik. A Révai lexikon adataiban nincs okunk kételkedni, hisz a legjobb tudomásom szerint a kiadó és szerkesztő Révai-testvérek maguk is zsidók voltak. A zsidóság sémita voltának semmiféle származástani alapja nincs. Valószínűsíthető, hogy csak azért akasztották magukra, hogy ezzel is igazolni próbálják, hogy Palesztina a zsidóság őshazája. Ez annál is inkább sántít, mert egy részük még a Mózeszt követő időben is csupán néhány száz évet élt ott. Nagyrészüket már akkor is a szomszéd – de a távolabbi államokban éltek. Tévedés azt hinni, hogy a zsidó diaszpóra a 70. évi Jeruzsálemi templom pusztulása után kezdődött. Már akkor is szívesebben élösködött másokon, ahol a szabályozott kereskedelem minden előírását lelkiismeret-furdalás

nélkül áthágva összehasonlíthatatlanul magasabb színvonalon élt, mint tehetne volna saját népe között. Ez ma is élő valóság. Hiába adták vissza részükre Palesztinát, amelyen Izrael néven új államot alakítottak, a világ zsidóságának csak töredéke él ott. Sokan azok közül is csak átmenetileg. Amint dolgai lehetővé teszik átköltözik valamely „élhetőbb” országba. Ott pedig magát választott népként igyekszik eladni. Ez az axióma a saját felfogásában annyit jelent, hogy a zsidóságot Isten kiválasztotta a többi népe közül, s ezzel neki adta a földet és annak minden meglévő és termelt javait. Ami még nincs birtokában, azt elkóborolt jószágnak kell tekinteni amit nemcsak „joga” hanem kötelessége is bármi módon visszavenni. Nem véletlenül írta Benjamin Franklin 1789-ben: „Több mint 1700 esztendeje sírnak szomorú sorsukról, hogy kiűzték őket az anyaországukból. De uraim! – ha a civilizált világ ma visszaadná nekik Palesztinát a tulajdonukba, azonnal kitalálnának valami nyomós okot, hogy máshol éljenek. Miért?”

Franklin Benjámin kiváló jósnak bizonyult. A történelem igazolta őt.

Az Egyesült Államok pénzügyi emissziójának jogát állítólag csellel egy zsidó magán bank konzorcium szerezte meg. Az elkóborolt jószág visszaszerzésének folyamata felgyorsult. Ma már a zsidóság képezi a legnagyobb hatalmat a föld országai felett. Bármely nagy, közép vagy akár jelentéktelen kis hatalom is valamilyen formában, pénzügyei révén alárendelődött ennek az intézmé-

nyi formájában láthatatlan hatalomnak. Nem kivétel ez alól még az Egyesült Államok sem. Hogy Amerika ide jutott, az nem történt, nem is történhetett előzmények nélkül. Az amerikai szövetségi állam alapító atyái időben figyelmeztették népüket, csakúgy mint vezetőtársaikat, akik velük együtt gyakorolták az államszövetség hatalmát. Lássuk, hogy vélekedett róluk maga George Washington: "A zsidó hatásosabban dolgozik ellenünk mint egy ellenséges hadsereg. Százszor veszélyesebb a mi szabadságunk és a mi nagy célunk számára Nagyon sajnálatos, hogy az államok már régen nem tiltották ki őket. Amerika boldogulásának legnagyobb ellenségei." ²¹

Ennél is élesebben fogalmaz Franklin Benjamin 1789-ben a Konvención a zsidó bevándorlást illetően: "Egy nagy veszély van az USA-ban. Ez a veszély a zsidóság. Uraim! Minden országban, ahol letelepedtek, a normál életszínvonal lesüllyedt és a becsületes kereskedelem is lefokozódott. Ők elkülönültek, nem asszimilálódtak és államot teremtettek az államon belül. Mikor ezt ellenezték, finanszírozás megvonásával próbálták megfojtani a nemzetet, úgy mint Portugáliában és Spanyolországban.... Ők piócák – piócák nem élhetnek egymás között, kell, hogy Krisztushívők, vagy más népek között éljenek, akik nem az ő fajtájuk. Ha törvény által nem rekesztjük ki őket az USA-ból, száz éven belül olyan számban áramlanak be országunkba, hogy uralkodni fognak felettünk, minket elpusztítanak, megváltoztatják az államformát, amiért mi, amerikaiak a vé-

rünket ontottuk és életünket áldoztuk fel, elveszik tulajdonunkat és személyes szabadságunkat. Ha a zsidóság nem lesz kirekesztve, 200 éven belül a mi gyermekeink fognak dolgozni a földeken azért, hogy ctessék a zsidókat, s azalatt ők a számoló házban (bank, tőzsde) maradnak, vidáman dörzsölik a kezüket. Figyelmeztetek benneteket uraim, ha nem rekesztjük ki a zsidókat örökre, a mi gyermekeink gyermekei átkozni fognak bennünket. Az ő ideáljuk nem az amerikaiaké, még ha tíz generációt élnek is közöttünk. A leopárd nem változtatja meg pöttyeit. A zsidó veszélyes a földön.”

Franklin Benjamin ezúttal is jövőbelátónak bizonyult. Víziói teljes mértékben valóra váltak. Sőt még ennél is több! Ezek a derék alapító atyák még álmaikban sem gondolták volna, hogy alig több mint száz év múlva az Egyesült Államok pénzki-bocsátását zsidók tartják majd kezükben. A hatalmas állam, a világ legnagyobb hatalma nem rendelkezik majd saját fizetőeszköze felett, hanem valutaértékét és annak kamatát fizeti egy zsidó bank korzorcium által a papír és nyomdaköltséggel előállított pénzért. Franklin Benjamin, George Washington, Ulysses S. Grant bizonyára gutaütést kaptak volna, ha ezt valaki akkor hihető érvek alapján megjósolja nekik.

Ezek a sötét látomások nemcsak Washington, Franklin Benjamint vagy Grantot jellemezték. A hatalmas ország értelmiségének színe-java így gondolkodott. Megdöbbenő, hogy mégsem voltak képesek a kialakult helyzetet megakadályozni.

Sajnos látható és láthatatlan erők nem-zsidó áru-
lók segítségével elérhették céljaikat.

A MAGYARORSZÁGI ZSIDÓSÁG HÁLÁJA

Lelki szemeinkkel áttekintettük, majd papírra vetettük a magyar uralkodók, kormányok valamint az egész nemzet ezeréves erőfeszítésének hosszú sorát az államalapítás óta köztünk élő zsidóság védelmére. Mindig befogadtuk őket más népek üldözése elől. Ugyanakkor mi sohasem folyamodtunk erőszakos kiűzésükhöz. Hazánk mindig elkerülte a velük szemben más államokban üldözésükre alkalmazott pogromokat. Országunkat a zsidóság mindenkor a jó színvonalú biztos megélhetés és gyarapodás, gyűlöletmentes helyének tudhatta és tudta is. Bizonyítja ezt, hogy az ország lakosságának számarányához képes egész történelmünk folyamán többen telepedtek le, mint bármely más országban. Nem csak a magyar vezetőréteg, de az egyszerű polgárok is csodálattal figyelték és segítették a kodusszegényen betelepülő szorgalmas zsidót, aki toll-és rongyszedéssel kereste mindennapi kenyerét, de fia már áruházat nyitott nem is mindig Magyarországon. Összefogásukat egymás támogatását a magyarság mindig példaértékűnek tartotta, s tartja ma is.

Úgy véltük, hogy az a megkülönböztetett és nagylelkű bánásmód, amelyben a magyarok a zsidóságot részesítették, ha vallásában nem is asszimilálódott, mégis méltó hálával viszonyozza azt a megbecsülést, amelyet több évszázada immár egy évezrede élvezett. Sajnos nem így történt.

Amikor a magyarság bajbakerült – s ilyen eset történelme során gyakran előfordult – mindig akadt közöttük, akik elárultak bennünket. Ez a sajnálatos állapot végigkíséri ezeréves történelmünket. Tették ezt anyagi mohóságuk minél bővebb kielégítése érdekében.

Már történelmünk legkorábbi időszakában beépültek a királyok udvartartásába. Számos magyar nagyúr és város bérbeadja számukra a vámok beszedésének és adóbehajtásának jogát. E minőségükben oly könnyörtelenül megnyomorítják a lakosságot, hogy fékezni kell tevékenységüket. Már Szent László és Könyves Kálmán is különböző dekrétumokkal igyekeznek útját állni egyre jobban elszabaduló mohóságuknak. De az eszükbe sem jutott e bölcs uralkodóknak, hogy más államokhoz hasonlóan fizikai erőszakot alkalmazzanak ellenük, vagy kiűzzék őket az országból. Ekkor a király uralkodása idején az adóbeszedők és a királyi kincstár kezelői többségükben zsidók. Sajnos ezúttal sem tudtak önmérsékletet tanúsítani. Nagy elégedetlenséget váltott ki az elszegényedő nemesség uzsorakamatokkal való elnyomorítása. Az izzó közhangulat nyomására a király az Aranybulla kiadására kényszerül. A magyar nemesség problémáját azonban az Aranybulla sem tudta megoldani. Hiába írta elő, hogy „pénzváltók, kamaraispánok, sókamarások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek. Izmaeliták és zsidók ne lehessenek”. A királyi tilalmat senki sem méltányolta, s a legkevésbé a király élt vele. Az Aranybulla utáni időszakban a zsidóság

pénzforgalma és afölötti ellenőrzése olyan méreteket öltött, hogy a pápa átokkal sújtotta az országot.

IV. Béla király uralkodása alatt érte hazánkat a legnagyobb külső támadás; a tatárjárás. A nemzet kétségbeesett élet-halál harca közben, annak ellenére, hogy a zsidóság tovább növelhette befolyását az állam vezetésében, akadt egy Thika nevű zsidó, aki a tatárok javára kémkedett és segítette rablóhadjáratukat. Nem valószínű, hogy Thika úr ebben egyedül volt a történelem aligha véletlenül csak az ő nevét jegyezte fel. Számos feljegyzés említi, hogy a tatárjárás során a zsidóság magyar-ellenes magatartást tanúsított. Mindennek ellenére a király és a főnemesség semmiféle megtorláshoz nem folyamodott. Sőt a zsidóság helyzete az ország siralmas állapota ellenére tovább javult. 1251-ben rászorítják a királyt, hogy részükre kiváltságlevelet adjon ki. Ez az „ellen Aranybulla” számos új jogot, korlátlan gazdasági lehetőségeket biztosított a zsidóságnak. Ezek a jogok esetenként meghaladták még a nemesség lehetőségeit is. Ez a kivételezett állapot csaknem háromszáz évig töretlenül fennállott, sőt Zsigmond király alatt (1387-1437) még tovább bővültek. Zsigmond ugyanis egy bővített kiváltságlevéllel is megajándékozta a zsidóságot. Ebben még azt is engedélyezte, hogy évi 108% uzsorakamatot szedjenek.

A zsidóság korabeli kivételezett helyzetével még Werbőczy Tripartituma is foglalkozik. Az alábbi figyelemre méltó megállapítást teszi:”A zsidók az ő jogaikra nézve többféle és különböző

és több helyen az üdvösséggel ellenkező kiváltságai vannak.” A magyar nemesség is felismeri, hogy a zsidóság az övétől eltérő erkölcsével kihatással a magyar törvényeket és a magyarság íratlan szokásait, amellyel hatalmas károkat okoz az államnak is, a nemességnek is, sőt az egyszerű embereknek is. Tiltakozik is a fennálló állapotok ellen. De más államokhoz hasonló radikális intézkedéseket nem követel. Megelégedett a Tripartitum által bevezetésre rendelt zsidó esküvel. Ez ugyan a zsidóság szokásain semmit sem változtatott.

A nemesség többsége az „eskü” ellenére növekvő gyanakodással figyeli a zsidóság számára káros tevékenységét. Elégedetlenségének többször is hangot adott, amely az 1525. évi országgyűlésen éri el tetőfokát. Az országgyűlés nagy felháborodással csapja el a gyenge kezű és tehetségtelen II. Lajos király kincstárnokát. Ez a Fortunátus Imre nevű zsidó kincstárnok fenékgig ürítette a királyi kincstárat a maga javára. Az országban pedig éhínség keletkezett. Az első eset, hogy a rendek a kártékony kincstárnok elégetését (korabeli legsúlyosabb büntetés) kérték. A király azonban semmibevéve az országgyűlés javaslatát megkegyelmezett a kedvencének. Fortunátus pedig a rábizonyított bűncselekményeket áthárította a Fuggerekre, amelyért azok több rézbányát veszítenek el a magyar kincstár javára. Miután a király megnyerve Báthory nádor egyetértését kiszabadítja az országgyűlés által a Budai Csonkatoronyba záratott Fortunátust. E gonosztevő kiszabadítása

korai példája az arisztokrácia és a pénz együttműködésének. Ma úgy mondanánk a hatalom korrupciójának.

Természetesen az 1525-ös állapotok kialakulása nem történhetett előzmények nélkül. Fortunátus Imre már korábban megszerezte Szalkay László esztergomi érsek és kancellár bizalmát is. A gazdasági bajok orvoslására azt javasolta a királynak, hogy a kibocsátandó pénz nemesfémtartalmát csökkentsék a felére. Ehhez, kikötésekkel bár, de az országgyűlés hozzájárulását is megszerezte. A hamis pénz kiadása azonban néhány év alatt megbosszulta magát. Magyarország katasztrófája, az 1526-ban bekövetkező vész már egy gazdaságilag legyengített országot sújtott. Fortunátus Imre azonban nem érte meg „ügyességének” betetőzését. Röviddel a mohácsi vész előtt meghalt. Az ország a megsemmisülés szélére jutott, mégis tartózkodott a zsidó Fortunátus Imre „érdemeinek” megfelelő felelősségre vonásától.

A magyar történelem bármely katasztrófáját vizsgáljuk, annak sűrűjében mindig megtaláljuk a zsidóságot sajnos mindkét oldalon. Az ellenkező oldalon mindig többségben, mint a kik velünk tartanak. Nem kivétel ez alól a török hódoltság kora sem. Ezúttal a törökök oldalán segítettek az amúgy is elcsigázott nemzetet fosztogatni. Feljegyezték, hogy amikor 1686-ban Petneházi hajdúi és Lotharingiai Károly seregei visszafoglalták Budát, 270 zsidót fogtak el, akik a török hódítók oldalán fegyveresen harcoltak. A magyarság ezt is tolerálta, semmiféle megtorlást nem alkalmazott,

hanem Nikolsburgba szállította őket, még a 35 tóra tekercsüket is magukkal vihették. Végül az osztrákok fogságából Európa zsidósága váltotta ki őket.

A zsidóság sokszor idézi Mária Terézia uralkodása idején elszenvedett jogsérelmeit és elnyomását. Való igaz, kiköltözteti őket Budáról, eltiltja őket a borkereskedelemről, sőt türelmi adót is kivet rájuk. A korabeli európai gyakorlathoz képest ezek az intézkedések valószínű még mindig enyhék lehettek, hiszen uralkodása kezdetén csupán 11.000 zsidó élt az osztrák birodalom területén. Halála idején pedig számuk eléri a 75.000 főt. II. József, majd II. Lipót uralkodása idején további engedményekben részesülnek.

A magyarság soronkövetkező katasztrófájában az 1848/49. évi magyar szabadságharc mindkét oldalán hadiszállítói szerepében megtaláljuk a zsidóságot. Ebből egyenesen következik, hogy érdekelt volt a forradalom kitörésében. Érdekeiből fakadóan segítette is annak kirobbanását. Ma már megállapíthatjuk, hogy a forradalom kitörésének egyik fő célja a zsidóság teljes emancipációjának törvényesítése volt. A zsidó Disraeli is igazolja felvetésünket, amikor a XIX. században kijelentette: „A zsidók értenek a forradalom szításához.” Tudjuk, hogy mindkét francia forradalom kitörésében részt vettek. Hiszen a magyar származású Frankel Leo a nagy francia forradalom egyik vezető személyisége volt. Egyben szabadkőműves is.

A szabadkőművesség működésének vizsgálata újkori történelmünk alakulása szempontjából elengedhetetlen. Annál is inkább, mert tevékenysége éppen titkossága miatt a nagy tömegek számára láthatatlan, ennél fogva ismeretlen is. Ugyanakkor az egész világ történelmének alakulása szempontjából meghatározó.

Az 1848/49-es magyar szabadságharc sajnos ugyancsak szabadkőműves tevékenység terméke. Elég, ha csak a legfőbb jelszavát a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség-et” vizsgáljuk. A mai napig elismerten a szabadkőművesség összefoglaló jelszava. Kossuth Lajos maga is szabadkőműves volt. Belépésének időpontja máig vitatott. „testvérei” azt állítják, csak a szabadságharc bukása után az Egyesült Államokban lépett be. Ennek ellenkezőjét ugyan nem lehet bizonyítani, de számos olyan intézkedése ismert, amely alapján feltételezhető, hogy már a szabadságharc előtt tagja, de legalábbis nagy szimpatizánsa volt a szabadkőműves mozgalomnak. Tudott dolog, hogy a XIX. század elején a szabadkőművesség vezetése többnyire zsidó kezekbe került. Ugyanakkor az sem volt titok, és ma sem az, hogy a szabadkőművesség egyik legfontosabb célja a királyságok, mint államforma megdöntése. Itt nem annyira a király hatalmának a megszerzése, sokkal inkább olyan államfő állítása volt a cél, amelynek hatalma nem életfogytig tart és ne legyen örökölhető. Vagyis ne „Isten kegyelméből” hanem a nép választása alapján „uralkodjon”. Ma már tudjuk kellő sajtó, rádió és televízió manipuláció segítségével bárki meg-

választható. Aki tehát birtokolja ezeket a „médiákat” az birtokolhatja a hatalmat is.

Kossuth Lajos szabadkőműves szerepét több nagyon fontos esemény teszi vitathatatlanná. Ide sorolhatjuk magának a forradalomnak a kitörését. Nem vitatható, hogy az akkor még nagyon erős Szent Szövetség, amelynek Ausztria is tagja, semmiféle eredménnyel nem kecsegtetett bármely szövetségi állam elleni felkelést. Súlyos meggondolatlanságra utal a forradalom erőszakos felszítása. Az 1848/49-es szabadságharc csak látszólag szolgálta az ország osztrák elnyomás alóli felszabadítását, amely nem annyira osztrák ellenes, sokkal inkább a királyság, mint államforma ellenes volt. E szabadkőműves szemfényvesztést jól illusztrálta a Habsburg-ház detronizálása.

Ha Kossuth érzelmeit a magyar szentkoronához való viszonyát illetően vizsgáljuk még feltűnőbb szabadkőműves beállítottsága. Bizalmasa: Szemere Bertalan írja naplójában: ”sohasem gondoskodott róla”. A temesvári csatavesztést követő menekülése idején Szemere megkérdezte tőle hova rejtsek el a koronát? Kossuth meglehetősen közönnel válaszolta: ”tedd le itt az aradi várba, s hagyd itt”. Kossuth kormányát teljes egészében uralta a szentkoronával kapcsolatos közöny, hogy ne mondjam ellenszenv. Szemere Kossuth után Batthyányinál próbálkozik. „Ő semmi fontosságot nem tulajdonított a dolognak – írja naplójában – s mintha egy darab köről volna szó, hidegen azt felelte:” törd össze, vagy vedd a Dunába”. Egyébként Szemere sem viseltetett nagyobb tisztelettel

szent ereklyénk iránt. Így vall naplójában: „Hiszek Istenben, hogy a koronák nemsokára kimennek a divatból”.

Kossuth Lajoson kívül a forradalom vezérkarában több haladó gondolkodású főúr is akadt, aki a forradalom lázában is fontosnak tartotta a kormány és a parlament elé terjeszteni a zsidóság egyenjogúsítására az úgynevezett emancipációs törvényjavaslatot. A forradalmi parlament felzúdulása következtében Kossuth a napirendről való levételét javasolta. Az emancipációs törvény tárgyalásának napirendről való levételét Kossuth éppen a zsidóság védelmében tette.

Szemere Bertalan még a világosi fegyverletétel előtt két héttel 1849. július 28-án is benyújt egy újabb emancipációs javaslatot a már menekülő csonka parlament elé.

A forradalom ugyan elbukott, de következményei megkönnyítették a zsidóság fokozott betelepülését az országba. 1850-től 1869-ig mindössze 19 év alatt a zsidóság létszáma 366.000 főről 542.200-ra növekedett. Az 1867. évi kiegyezést követően báró Eötvös József javaslatára még a kiegyezés évében az új országgyűlés minden vita és ellenvélemény nélkül megszavazta a XVII. Törvénycikket, amely kimondja a zsidóság teljes polgári és politikai jogegyenlőségét. Tegyük hozzá Európában elsőnek, példa nélkül.

A zsidóság élt is a lehetőségeivel. Ezúttal Magyarország is nyert a zsidóság jogegyenlőségével. Kiváló zsidó gazdasági szakemberek biztos talajt érezve a lábuk alatt megteremtették a magyaror-

szági nagyipart. A gazdaság minden területe virágzásnak indult. A kiegyezés kiváló terepet nyitott mindenfajta fejlődéshez. Budapest és a vidéki nagyvárosaink ebben az időben nyerték el ma is megirigyelhető szépségüket. Épületeink művészi megjelenése nem maradt el egyetlen külföldi nagyvárosétól. E páratlan gazdasági fejlődésben ugyanúgy benne van a zsidó szorgalom, mint a magyar tehetség és ízlés, de mindenek előtt a valósi, politikai, társadalmi kiegyensúlyozott életvitel. A történészek joggal nevezik a XIX. század utolsó harmadát, a XX. század első évtizedét „a boldog békeidőnek”. Mai összehasonlításunk tükrében akár Magyarország minden korábbi meghaladó aranykorának is mondhatjuk. Sőhajainkban okkal mormoljuk: a hatalmas technikai fejlődés ellenére ez a boldog állapot soha többé nem jön vissza.

A zsidóság megbecsülése a közös államalakulat révén átsugárzott az erősen katolikus Ausztriára is. Ausztria gazdasági fejlődésében is jelentős szerepet játszott. Erre annál is inkább lehetősége nyílt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia két pólusú fővárosa ellenére a valódi fővárosa mégis csak Bécs volt. Az azonos értékű közös fizetőeszköz kibocsátása, a központi bank és még sok nagy fontosságú állami intézmény ugyancsak ott volt.

A paradicsomi állapotokat sajnos olyan nagyhatalmak is megirigyelték, akik kellő erővel és szövetségi háttérrel rendelkeztek ahhoz, hogy fellazítsák, majd legyengítsék, szétszaggassák. A párizsi Grand Orients Nagypáholy tervei alapján az

első világháború kirobbantása szabadkőműves tranzakció eredménye. Ehhez nemcsak a német nyelvterületű konkurenciától betegesen féltő Anglia, hanem Oroszország is csatlakozott. Anglia félelme néhány évtizede egyre fokozódik. Az 1870. évi francia-porosz háború sedan-i német győzelmet követő német integráció, az egységes német birodalom kialakulása, majd ennek nyomán felerősödő német gazdasági fejlődés óriási kihívást jelentett a néhány évszázada csaknem statikus angol világuralom számára. Anglia egész világra kiterjedő hegemoniáját ugyanis csak az alig száz éve leszakadt tengerentúli nagy gyarmata zavarta meg, amikor az amerikai függetlenségi háború 1781-ben George Washington győzelmével végződött. 1783-ban pedig az angolok kénytelenek elismerni az Egyesült Államok függetlenségét.

Anglia joggal félt, hogy a kirobbanó német vitalitás előbb-utóbb Európa vezető szerepét is megszerzi. Ez tulajdonképpen a XX. század utolsó harmadában meg is valósul, annak ellenére, hogy időközben Anglia nemcsak az első, hanem a második világháborút is megnyeri, Németország pedig elveszti. Ez az egyszerű tapasztalat arra a következtetésre kényszerít bennünket, hogy Németország minél nagyobb veszteséggel kerül ki egy világháborúból, annál jobban megerősödik.

Sajnos Magyarországra a fenti megállapítás nem igaz. Kis ironiával akár azt is mondhatnánk: Magyarország minél jobb feltételekkel nyerne meg egy háborút, annál inkább meggyengül.

Az első világháborúba Ausztria kényszerítette bele Magyarországot, mint a dualista államszövetség erősebb tagja. Ennek ellenére a trianoni osztzkodásnál még Ausztria is elcsíphetett egy darabot Magyarország nyugati területéből. Az első világháborút követő párizskörnyéki békeszerződések azt a látszatot keltik, mintha Magyarország lett volna a győztesek szemében a háború kiagyalója, kezdeményezője és legnagyobb károkozója. Pedig mindennek az ellenkezője az igaz. Mégis Magyarországot büntették meg a legjobban. Elkobozták területének és lakosságának kétharmadát. Gazdasági forrásainak csaknem 90%-át. Elvesztek legjobb termőföldjei, legnagyobb erdei, bányái, vasútvonalai. Ha e leírhatatlan veszteség mellett lehet eredményről beszélni egyáltalán, akkor eredményként könyvelhetjük el, hogy a Habsburg-ház uralmának bukásával Magyarország is megszabadult a Habsburg uralomtól. 1526. óta első ízben nyerte vissza függetlenségét. Sajnos a második világháború során geopolitikai helyzeténél fogva nem tudott élni vele. Ugyanabba a szövetségi rendszerbe került saját elhatározásából, mint amelybe korábban erőszakkal kényszerítették.

A második világháborúval ellentétben az első világháborút nem húzták el a teljes összeomlásig. Wilson amerikai elnök 14 pontos békejavaslata megzavarta a kétségtelenül kimerülő félben lévő német katonai és politikai vezetést. Az amerikai ajánlat reális békekötés esélyét ígérte. Amerika azonban a korabeli közlekedési lehetőségek függ-

vényében még nagyon messze volt az európai területektől. Anglia, de különösen Franciaország – akkor még megtehették – oda sem figyeltek Wilson javaslataira. Úgy gondolták: "Nem azért vertük le Németországot és perifériáját, hogy a háború utáni békében tovább veszélyeztesse piacainkat."

Wilson elnök és kísérete dolgavégezetlenül utazott haza a párizskörnyéki békekonferenciáról. A sértődés olyan nagy lett, hogy az amerikai törvényhozás nem is szavazta meg, nem iktatta törvényei közé az első világháborút lezáró versaillesi békeszerződést.

Az Ausztria-Magyarország és Németország hadigazdasága valóban kimerülőben volt, de katonai egységei a háború feladásakor minden fronton az ellenség területein tartózkodott. A magyar csapatok szervezett rendben kerültek hazaszállításra. Csak a hátszág kormánya és intézményei bomlottak fel. Az új kormány és hadügyminisztere azzal a jelszóval kergette szét ezeket a családju-kért aggódó hős katonákat, hogy : "Nem akarok többé katonát látni." Nem csoda, ha a hosszú háború során elcsigázott honvédeink a legrövidebb úton hazatértek szeretteikhez. Az ország pedig védtelen prédája maradt ellenséges szomszédainknak. A magyar arisztokrácia az első világháború elvesztése következtében elvesztette a magyar állam vezetésének képességét. A baloldali szervezetek által kezdeményezett és irányított sztrájkokat látva teljes zavarodottság lett rajta úrrá. IV. Károly király látva a magyar törvényho-

zás és a kormányzat szétesését, néhány zavaros fejű képviselő követelésére kinevezi az állam irányítására alkalmatlan gróf Károlyi Mihályt miniszterelnökké. Néhány hónap múlva köztársasági elnök lesz.

Károlyi Mihály első miniszterelnöki tevékenysége az 1918. november 3-án Padovában az Osztrák-Magyar Monarchia és az Antant által megkötött úgynevezett Diaz-féle fegyverszünet felrúgása volt. Ez a szerződés semmiféle utalást nem tartalmazott Magyarország megcsonkítására. Hazánk számára rendkívül kedvező volt. Károlyi Mihály azonban kinevezését követő napokban új katonai egyezmény megkötését kérte a Belgrádban székelő francia katonai parancsnoktól. Ebben pedig már elfogadta – ha ugyan nem kezdeményezte – az új demarkációs vonalat, amely később Magyarország megcsonkításához vezetett.

A Diaz-féle páduai fegyverszüneti szerződés teljes szövegét és a tárgyalások részleteiről a fegyverszüneti bizottság magyar tagja Nyékhegyi Ferenc ezredes 1922-ben könyvet írt. Könyve előszavában keserűen jegyzi meg: "Hogy e – különösen Magyarországra oly kedvező – fegyverszünetnek 1918. november 3-án való végeleges megkötése s a kölcsönös ellenségeskedés beszüntetése után miért kellett Károlyi Mihály grófnak 12 nappal később – azaz november 15-én – a belgrádi szégyenletes katonai egyezményt kérnie és elfogadnia, azt a rejtélyt mindmostanáig megfejtteni nem tudtam sem én, sem más."

Bocsássuk meg Nyékházi ezredesnek, amiért elképzelni sem tudta, hogy a magyar állam vezetői a hazaárulásnak ezt a minősített esetét idegen hatalom, hatalmak javára elkövetni tudják. Pedig ha nagyobb figyelmet szentel a már akkor is többek által ismert szabadkőműves üzemekre valószínű megérthette volna kik és milyen módon ártottak hazánknak. Ha nem tekintjük a véletlen művének, hogy a háború befejezését követően az ezer sebből vérző ország kormányzata kénytelen volt betiltani a szabadkőműves páholyok működését, bizonyára közelebb jutunk Nyékházi Ferenc ezredes rejtélyes rácsodálkozásához. Mai tudásunkkal valamivel világosabban látjuk, hogy az egész első – s majd a második – világháború szabadkőműves mesterkedés műve volt. Ha megismétljük, hogy e titkos szervezetek fő törekvése ebben az időben a királyságok, mint államforma úgynevezett „demokratizálása” vagyis megsemmisítése, akkor elmondhatjuk alapos munkát végeztek. Európa három legerősebb monarchiáját sikerült likvidálni (Oroszország, Németország, Ausztria-Magyarország). Az egykor hatalmas angol birodalom ugyan győztesként megtarthatta királyát, de csak hatalom nélkül. Az ország vezetése a „demokratikusan” megválasztott kormány jogkörébe került. Az angol parlament akár 50% + 1 fő szavazatával megdönthetné a királyság intézményét, párhuzamosan az idegen irányítású sajtó szinte állandó jelleggel a királyi ház különböző tagjairól feltupírozott botrány-szenzációkkal igyekszik olvasói tudatát a királyság intézménye

ellen hangolni. Az angol nép ugyan minden más európaival szemben sokszorosan jobban ragaszkodik hagyományaihoz. Kérdés azonban, hogy egy nagy gazdasági krízist, amely a széles tömegek teljes és kilátástalan elszegényedéséhez átmenetileg még éhínséghez is vezetne, egy célirányos királyságellenes hisztériával fűszerezve, nem ingatná-e meg a kökemény királyságba vetett hitét. Néhány titokban importált provokátor segítségével az áttekinthetetlen zűrzavarban esetleg meg is dönthetné.

Látva a Németország vezette központi hatalmak gyengülését, a párisi grand oriens központi szabadkőműves páholy titkos szervezésében Németországban, Ausztriában és Magyarországon tömegtiltakozások kezdődtek a háború ellen. E tüntetéssorozatok oly mértékben ingatták meg a korábban kökemény hatalmakat, hogy azok a forradalmi hatalomátvétel küszöbére értek. A forradalom ugyan győzött Németországban is Ausztriában is, de szabadkőműves elindítóik nem tudták a hatalmat megszerezni. A német Karl Liebknechtet és Rosa Luxemburgot német tiszték rövidesen meg is gyilkolják.

Magyarországon azonban a habókos gróf egyszerűen átadja a hatalmat a Moszkvából, Lenin környezetéből hazaküldött éppen a börtönben ülő kommunista vezetőknek. Hogy egy forradalmi kormány már a börtönben megalakulva szabadul mondhatnánk ez is csak magyar specialitás. De, hogy egy ilyen kormány ne az adott nemzet érde-

keinek, hanem egy idegen forradalmi hatalom érdekeit képviselje, az már valóban kuriózum.

Könyvünk témáját és igyekezetét figyelem bevéve nem hallgathatjuk el, hogy ez az idegen hatalom érdekeit képviselő kormány az egy Garbai Sándor kivételével mind zsidókból állt. Ha ez a kormány mondjuk néhány nap múlva megbukott volna, akár azt is mondhatnánk: „Nem biztos, hogy ez rossz is lett volna Magyarországnak.” Mivel fennmaradt a hírhedt 133 nap fájdalmas emléke, bizony azt kell mondanunk:” Ezeréves történelmünk során első ízben történt meg, hogy az egész Európa által üldözött és általunk mindig befogadott zsidóság, akinek kritikus időkben még súlyos bűneiket is megbocsátottuk, kezét emelt az őt mindvégig védelemben részesítő magyarságra. Súlyos hiba volt! Hiába bocsátotta meg Horthy és kormányai, a nemzet lelkében egy emberöltőn át jóvátehetetlen kárt okoztak.

A szabadkőművesség első világháborús üzelmét felismerve a Horthy és kormánya egyik első intézkedése volt a páholyok magyarországi betiltása. A kommün által végrehajtott gyilkosságok és tetemes anyagi kár ezúttal is büntetlen maradt. Sőt az a kettőszázmillió arany korona, amelyet Horthyék engedélyével a kommün vezetői Moszkvába vittek, hosszú időre még a tartásdíjukat is fedezte a szovjet paradicsomban. Pedig ha valamikor, akkor ebben az időben itthon is a lehető legnagyobb szükség lett volna erre a pénzre. Hiszen az ország nagyarányú megcsonkítása közepette a gazdaság teljesen összeomlott. Az el-

kobzott területekről elűzött magyar családok évekig vasúti vagonokban élve hihetetlen szegénységben mentették át életüket. Az ország kormánya tehetetlenül nézte e százalmas állapotokat, miközben maga is ezer sebből vérzett.

Csak érinteni tudjuk, hiszen részletezése nem egy, hanem több könyv méretét tenné ki, annak bizonyítását, hogy Magyarország bűnös megcsónkítása alapvetően a nemzetközi szabadkőműves-ség műve volt. Hiszen az egész világháború, a kitörésétől a befejezéséig magán viseli a jegyait. A Causs belli-t, Ferenc Ferdinánd osztrák trónörökös meggyilkolását a Fekete Kéz nevű titkos – mondjuk ki – szabadkőműves szervezet megbízásából annak tagjai hajtották végre. A háború idő előtti feladásának győzelem nélküli „béketerv” keretében való előidézését az Egyesült Államok szabadkőműves elnökének: Woodrow Wilsonnak tulajdonítják.

Az 1920-as évek közepén a magyar nemzet szorgalma, áldozatkészsége, s nem utolsósorban a korona-pénzrendszer hatalmasra nőtt inflációja megteremtette az értékálló fizetőeszköz kibocsátásának feltételeit. Ebben a hazai zsidóság szorgalma ugyanúgy beletartozott, mint bármely más nemzetiségé és a magyarságé. Nélkülük ugyanis a gazdaság gyors javulása nehezen lett volna megoldható. Mindezek ellenére az új Pengő-pénzrendszer bevezethetőségéhez szükség volt külföldi hitelre.

Horthy és Bethlen az akkori pénzvilág központjában: Svájcban kereste a hitelező bankokat. Sike-

rült is a megfelelő bankcsoport hajlandóságát megszerezni. A magyar pénzügyi szakemberek hitelezés feltételeit (futamidő, kamat, stb.) a lehetőséghez képest gyorsan letárgyalták. Aláírás előtt azonban a bankárok még egy „utolsó” feltételt szabtak, amelyről nem is voltak hajlandók engedményt tenni. A pénzügyi hiteltranzakció különös feltétele a magyarországi szabadkőműves páholyok működésének újraengedélyezése volt. Akárhogyan is vesszük, a történetek után ez a magyar kormány és a magyar nemzet súlyos arculcsapása. Ne hangsúlyozzuk ezúttal, hogy ez kiktől eredt. Horthyék engedményekre kényszerültek. Végül is abban állapodtak meg, hogy a szabadkőműves páholyok nyilvános egyesületekként működhetnek. E szervezetek működése törvényileg nyilvános volt ugyan, de valódi tevékenységét a kívülállók előtt homály fedte.

Történt mindez a kormányzat tudtával, jóindulatú oda nem figyelésével. Igaz, ettől még mint a gazdaság, mint a társadalom működött. Az is igaz viszont, hogy innen nem létezett többé magyar államtitok.

Az új értékálló Pengő beváltotta a hozzá fűzött reményeket. Pénzünk alig néhány év alatt a világ egyik „legkeményebb” fizetőeszköze lett, amelyet az egész világon szívesen elfogadtak. Kétségtelen, hogy ebben a nemzet szorgalmán kívül igen nagy szerepe volt a hazai zsidóságnak, hiszen a Nemzeti Bank elnökei többnyire kiváló zsidó szakemberek voltak. Az ország lehetőségeihez képest meg is hálálta az egész magyar nemzet a zsidóságnak.

A második világháború vérzivatarában ameddig függetlenségével rendelkezett, minden más állammal ellentétben megvédte őket Hitler minden eldeportálási szándékával szemben.

Hitler 1941. évi követelése nyomán a magyarországi zsidóság kérelmére, annak védelme érdekében a magyar honvédség részt vesz a Trianonban elkobzott Délvidék felszabadításában. Ezúttal a Felvidék és Erdély békés revíziója helyett fegyveres harc árán kaphattuk vissza Délvidék egy részét.

A második világháborút követő, a Szovjetunióból Magyarországra szabadított Rákosi és környezete azzal vádolta az ország korabeli kormányát, hogy „Csehszlovák, Román és Jugoszláv területek megszerzése érdekében” lépett be a háborúba, amely súlyos hibának bizonyult. Ez a furcsa állítás igaz is meg nem is. Igaz, hogy súlyos hiba volt. Nem igaz viszont, hogy „idegen területek” megszerzése miatt tette. Ma már vitatni sem lehet, hogy a zsidóság védelmében cselekedett. Ám ez nem csak a Délvidék esetében igaz. A Szovjetunió elleni háborúban való részvétel ugyancsak a zsidóság védelme érdekében történt. A legfőbb bizonyíték erre, hogy az 1943. évi háborúból való kilépésünket éppen a Magyarországon biztonságban élő zsidóságra tekintettel akadályozta meg az angol diplomácia. Még nincs rá bizonyíték, de nem lepődnék meg, ha az derülne ki, hogy a magyar kiugrási tárgyalásokról a német hírszerzés éppen az angol titkosszolgálat útján értesült volna. Igaz ugyan, hogy ez Magyarország német megszállá-

sához vezetett, amelytől a magyar és a nemzetközi zsidóság oly nagyon félt, méghozzá joggal, mert a magyar kormány ezzel elvesztette azt a képességet, hogy megvédje a zsidóságot a németek szervezte munkaszolgálatra való kiszállítástól. Úgy tűnik, Anglia mégis nyert a tranzakción, mert a Szovjetunió teljes egészében megkaphatta Magyarország háború utáni teljes szuverenitása feletti hatalmat, amelyet a háborús szövetség fejében már a háború kitörése előtt odaígértek. (Lásd: Barcza György londoni magyar követ előtti Churchill nyilatkozatot!) Ha ugyanis Magyarország 1943-ban ki tud lépni a háborúból, akkor valamilyen módon ez az ígélet minden bizonnyal sérül. (Lásd: Olaszország, de akár Románia esetét)

Összefoglalva tehát Magyarországot nem a trianoni revíziós törekvése vitte a háborúba. Ez időrendi szempontból is erősen sántít, hiszen a háromhatalmi egyezmény 1940. szeptember 27-én történt megkötésekor már nemcsak a Felvidék, hanem Erdély egy részének békés revíziója is megtörtént. Mindezek ellenére Magyarország csak 1940. november 20-án csatlakozik a háromhatalmi egyezményhez. Akkor is csak azért, mert Szlovákia és Románia is ezt tette. Tehát nem a területi revízióért, hanem sokkal inkább a visszatért területek megtarthatóságáért.

Amint az várható és előre könnyen kiszámítható volt Németország és kényszerszövetségesei – köztük Magyarország - a második világháborút elvesztették. (Ha megnyerték volna, azt bizonyára a világ nyolcadik csodájaként emlegetnénk.) Kállay

joggal hihette, hogy a nemzet példanélküli és nemes önfeláldozásáért amelyet a magyarországi zsidóság megmentéséért tett, hazánk „ úgy fog kikerülni a háborúból, hogy megnyeri a világ népeinek rokonszenvét talán még háláját is”. A szomorú valóság az lett, hogy még azoknál a hitleri szövetségbe kényszerült országoknál is rosszabbul járt, akik gondolkodás és védekezés nélkül, sőt talán még örömmel is szolgáltatták ki zsidóságukat a német háborús utánpótlás termeléséhez, későbbi kálváriájukhoz.

Ma már vitatni sem lehet, hogy Magyarország a zsidók védelmében vállalt II. világháborús angol-amerikai akarat teljesítéseként harcolta végig. Amely az angol zsidóság által mozgatott magyarországi zsidóság közvetítésével jutott el a kormányzóhoz, majd a magyar kormányhoz. A szövetségesek ezen feladatát Magyarország az ország német megszállásáig korrektül teljesítette. Az 1944. március 19. utáni események már nem a magyar kormány szuverén cselekvésének eredménye, hanem a német megszálló hatóságok felelőssége.

Magyarország mindvégig a szövetségesek érdekeit védte, akaratukat teljesítette. Ennélfogva a világháború végén jogi helyzete nem legyőzött állam, hanem győztes állam kell legyen. Hiszen a Szovjetunió a mai napig Magyarország megszállását az ország fasizmus alóli felszabadításaként aposztrofálja.

Ebben az esetben az Anglia és Franciaország , sőt a Szovjetunió által is elismert, az Egyesült

Államok által sem kifogásolt első – és második bécsi döntéssel békés úton visszacsatolt Felvidék és Erdély elkobzása jogtalan. Hiszen Lengyelország is visszakapta a Németország által elkobzott területeit. Amit pedig a Szovjetunió elvett, azt Németország területéből kárpótolták. De a Szovjetunió által Romániától elkobzott Besszarábia és Észak-Bukovina , vagy a Finnországtól bekebelezett: karéliai területek a háború után is a Szovjetunió területei maradtak.

Rákosi és kizárólag zsidókból álló kormánya szót sem emelt annak az országnak az érdekében, amelyet kormányoztak. Pedig most számon kérhették volna angol hittestvéreiktől Magyarország vesztesek oldalára való besorolását. Itt lett lenne a legfőbb ideje, hogy elszámoljanak a magyarság előtt , hogy miért mulasztották el.

A hazánkat megszálló vörös hadsereggel szinte egyidejűleg, sőt közülük többen annak egyenruhájában érkeztek vissza a különböző módon Szovjetunióba kijutott, s a sztálini gyilkosságokat is túlélő Magyarországon nevelkedett zsidók. Az itt állomásozó megszálló szovjet erők és a négyhatalmi ellenőrző bizottság hathatós segítségével rövid politikai birkózás után átvették az ország feletti totális uralmat. Ha valakitől, hát tőlük joggal várhatta volna el a sokat szenvedett magyar nép, hogy XX. századi fájdalmain , háborús veszteségein enyhítsen. Hogy legalább egy részét adja vissza mindannak, amit a magyar nemzet évszázadokon át, de különösen a legutóbbi évtizedben részükre adott. Természetesen ismerjük korlátait

is, de ez semmiképpen sem tette szükségessé, hogy Rákosi és kizárólag zsidókból álló kormánya (ők még egy „Garbai Sándort” sem vettek maguk közé). Keresztrefeszítve gyalázza és kínozza az általuk kitalált „kollektív bűnösség” hazug elve alapján az egész nemzetet.

Még ma is a fülemben cseng egy öreg parasztember egyszerű filozófiája. Miután mint 8 hold földdel rendelkező falusi ember kulákká nyilvánítása után megjárta az ÁVH. börtöneit, ahonnan az 1956-os szabadságharc idején szabadult. A börtönben felismerte ÁVH-s kínzóit, akik naponta megverték, megalázták. Néhány pohár bor után a szűk kocsmai asztalnál, ha meghurcolásáról kérdezték, csak annyit morgott a bajusza alatt: "A nagy verekedésben mindegy, hogy ütöd, vagy véded a zsidót, ha kiszabadul rajtad veri el sérelmeit." Avagy: „Köthetsz te a zsidóval bármilyen üzletet, a végén mindig ráfizetsz”. Ez a józan paraszti bölcsesség a második világháború után a Rákosi fémjelezte 50-es években bizony beigazolódni látszott.

Az 1949-56-os zsidóság uralta kormányzást nem túlzás úgy jellemezni: Kegyetlen megtorlás az ezer éves védelem fejében. Sajnos ki kell mondanunk; a zsidóság hálátlanságát a második világháborúban feláldozott mintegy félmillió magyar hős haláláért, amelyet a zsidóság védelme érdekében áldozott fel. Ez a különös hála 1956-ot követően egy ideig még fokozódott is. Jellege azonban a Kádár vezette gyarmati világunkat némileg mérsékelve mindvégig megmaradt. Az úgynevezett

1990-es rendszerváltást követően a demokrácia álarcában újra felerősödött és tart mind a mai napig.

Nem csak a magyar, hanem a nemzetközi zsidóság is kegyetlen módon belerúgott a zsidóságot körmeszakadtáig védő magyarságba. Lehetővé tette – pedig mint az amerikai vezetés, de különösképpen az angol vezetésnek módjában állt a győztes oldalra

„került” szomszédaink megfélekezése – hogy Tito partizánjai valóságos vérfürdőt rendezzenek a háború befejezése után Bácskában. 40.000 más becslések szerint 60.000 fő magyart gyilkoltak le néhány nap alatt minden konkrét ok nélkül. Bűnük csupán az volt, hogy magyarok. Amit pedig a csehszlovákok (Benesi Dekrétum) műveltek a visszkapott magyar területek lakosságával, vagy a románok tobzódása, az a modern történelem egyik legnagyobb szégyene. Részleteit, Lévai Jenő fogalmazását kölcsönvéve: „nincs elég erőm leírni”.

Félő, hogy a magyar nép évezredes szimpátiáját a zsidóság iránt maga a zsidóság fogja magatartásával felőrölni, s egy újabb krízis esetén, okulva a múltból, már nem áldozza fel magát megmentésükért.

Ne írjuk a véletlen számlájára azokat a rendszerváltás utáni zsidóktól származó elszólásokat, amelyek joggal borzolták fel a nemzsidók kedélyét. A szinte mindennap előforduló eseteket még felsorolni sem lehetne. Két vaskos „beszólás” azonban jellemző és jellemzőnek is kell tartasuk a

zsidóság mindennapi gondolkodására. Vegyük például Landeszman főrabbi alábbi kijelentését: "Ha a magyar kultúrából kivonnánk mindent, ami zsidó eredetű, akkor nem maradna más, mint a bőgatya és a fütyülős barack". Érezni lehet azt a magyar- gyűlöletet, amely ezt a primitív nyilatkozatot indukálta. Aki mondta, az pedig még a legnagyobb csúsztatással sem mondható primitív embernek, hiszen vallásának csúcsa közelébe jutott. Mint képzett ember kijelentésével kétszeres, sőt tízszeres bünt követett el a befogadó magyar nemezettel szemben.

A második eset, amelyet nem szabad említés nélkül hagyni már szinte nem is minősíthető. A Tilos Rádió egyik fiatal szerkesztője? bemondója? nem magánbeszélgetés során, hanem bele a mikrofonba, s vele az egész ország lakossága, de ha úgy jobban tetszik, az egész világ felé harsogta: "a legszívesebben legyilkolnék minden keresztényt!" Ha hisszük, ha nem a zsidóság nem határolódott el egyértelműen és egységesen ettől a minősíthetetlen kijelentéstől. Még főnökei is mentegették. Ráfogták, valószínűsítették, hogy ittas lehetett. Aki eddig kételkedett a zsidóság magyarellenességében, most aztán saját fülével győződhetett meg róla. Lássunk csodát: a magyar nemzet mindaddig nem tudott a saját védelmére olyan törvényt, törvényeket hozni, amellyel az ilyen pimasz nemzetgyalázást méltóképpen meg lehetne büntetni. Vajon előfordult-e, hogy ilyen durva fogalmazást a zsidóság ellen bármilyen szélsőségesnek mondott magyar kiejtett volna a száján?

Sorra vehetjük a részükről közutálatnak örvendő nyilasokat, akár Szálasit is, de kilépve hazánkból, akár Hitlert is említhetnénk. Még magánbeszélgetés során, akár részegen sem engedtek meg maguknak ilyent.

Meg kell még említenünk, hogy Szent István államalapító királyunk fennmaradt jobb kezét, a „Szent Jobbot” egyszerűen „tetemcafát”-nak nevezték.

A rendszerváltás utáni új címer vitája közben ugyancsak zsidó szájából hangzott el Szent Koronánk gúnyolása, amelyben „svájci sapkának” nevezte. Vajon lehet-e a magyart idegengyűlölőnek nevezni, aki mindezt a legkisebb büntetés nélkül hagyta?

Vagy mit mondhatnánk azokról az öt híres magyar származású zsidóról, akik úgymond megnyerték az Egyesült Államok számára a II. világháborút. (Teller Ede, Kármán Tódor, Neumann János, Szilárd Leó és Wigner Jenő) Akik tevékenyen és eredményesen vettek részt az amerikai atombomba kifejlesztésében és megalkotásában, amely valóban döntő módon járult hozzá Amerika számára a II. világháború megnyeréséhez. Ez az öt kiváló tudós zsidó volt. Mindvégig magyarnak vallották magukat. Különösen Teller Ede, aki nyelvünket haláláig a legápoltabb formában megtartotta. Az Amerika számára valóban nagyon értékes szolgálatuk nyomán a hazáját igazán szerető magyarban óhatatlanul felmerül a gondolat: egy ilyen nagy semmihez sem hasonlítható szolgálatot semmiféle kitüntetéssel, vagy pénzzel ér-

tékének megfelelően nem lehet jutalmazni. Az öt okos ember egyikének sem jutott eszébe, hogy arra kérje az Egyesült Államok elnökét, tegye jóvá, de legalább enyhítse szülőhazájuk nagy tragédiáját, a trianoni országcsontkítást. Sajnos nem tették. Pedig ez Amerikának egyetlen fillérjébe sem került volna, csupán néhány szavába és persze akaratába. Nehéz elképzelni, hogy Truman elnök megtagadta volna. Nem tudom, ezek után szabad-e kételkedni az öt tudós valódi magyar érzelmeiben?

Azt hisszük, hogy a zaklatott XX. század befejezésével a harmadik évezred hajnalán érkezett az ideje, hogy zsidó honfitársaink mély meditációba süllyedve tartsanak bünbánatot és kövessék meg a befogadó magyarságot. Tegyék jóvá mindazt, amit ellene elkövettek.

Függelék I.

A KASSÁN 1944-BEN ÁTHALADT HALÁLVONATOK

Időpont	Eredet- állomás	Utas-szám
május 14	Nyíregyháza	3200
május 14	Munkács	3169
május 16	Kassa	4055
május 16	Beregszász	3818
május 16	Máramarosszig.	3007
május 16	Munkács	3629
május 16	Kassa	3629
május 17	Kassa	3352
május 17	Ungvár	3455
május 17	Ökörmező	3052
május 17	Munkács	3306
május 18	Máramarosszig.	3248
május 18	Beregszász	3569
május 18	Sátoraljaújhely	3439
május 18	Munkács	3025
május 19	Felsővisó	3032
május 19	Mátészalka	3299
május 19	Szatmárnémeti	3006
május 19	Munkács	3222
május 20	Máramarosszig.	3104
május 20	Nagyszöllős	3458
május 20	Munkács	3026
május 21	Felsővisó	3013
május 21	Nyíregyháza	3274
május 21	Sátoraljaújhely	3290

május 21	Munkács	2861
május 22	Máramarosszig.	3490
május 22	Ungvár	3335
május 22	Szatmárnémeti	3300
május 22	Mátészalka	3290
május 23	Felsővisó	3023
május 23	Nyíregyháza	3272
május 23	Munkács	3269
május 23	Nagyvárad	3110
május 24	Beregszász	2602
május 24	Kassa	3172
május 24	Huszt	3328
május 24	Munkács	3080
május 25	Ungvár	3334
május 25	Nagyvárad	4138
május 25	Kolozsvár	3130
május 25	Aknaszlatina	3317
május 25	Felsővisó	3006
május 25	Szatmárnémeti	3336
május 26	Huszt	3249
május 27	Sátoraljaújhely	3325
május 27	Nagyszöllös	3415
május 27	Nyíregyháza	2708
május 27	Ungvár	2988
május 27	Marosvásárhely	3183
május 28	Técső	2208
május 28	Dés	3150
május 28	Nagyvárad	3227
május 29	Beregszász	860
május 29	Mátészalka	3299
május 29	Kolozsvár	3417
május 29	Szatmárnémeti	3306

május 29	Nagyvárad	3187
május 30	Kisvárd	3475
május 30	Marosvásárhely	3204
május 30	Nagyvárad	3187
május 30	Szatmárnémeti	3300
május 31	Ungvár	3056
május 31	Kolozsvár	3270
május 31	Nagybánya	3073
május 31	Szilágysomlyó	3106
május 31	Mátészalka	3299
június 1	Kisvárd	3421
június 1	Nagyvárad	3059
június 1	Szatmárnémeti	2615
június 2	Huszt	2396
június 2	Beszterce	3106
június 2	Kolozsvár	3100
június 3	Nagyszöllös	2967
június 3	Kassa	2499
június 4	Szilágysomlyó	3161
június 4	Szászrégen	3149
június 4	Sátoraljaújhely	2567
június 5	Nagyvárad	2527
június 5	Mátészalka	3100
június 5	Nyíregyháza	2253
június 5	Nagybánya	2844
június 6	Huszt	1852
június 6	Dés	3160
június 6	Beszterce	2875
június 6	Szilágysomlyó	1584
június 8	Dés	1364
június 8	Kolozsvár	1784
június 8	Marosvásárhely	1163

június 9	Kolozsvár	1447
június 11	Maklár	2794
június 12	Diósgyőr	2675
június 12	Balassagyarmat	3810
június 12	Diósgyőr	2941
június 12	Érsekújvár	2899
június 12	Diósgyőr	3051
június 12	Hatvan	2961
június 13	Komárom	2790
június 13	Salgótarján	2310
június 14	Miskolc	3968
június 14	Balassagyarmat	1867
június 15	Léva	2678
június 15	Miskolc	2829
június 15	Érsekújvár	1980
június 16	Győr	2985
június 16	Komárom	2673
június 16	Dunaszerdahely	2969
június 26	Szeged	3199
június 27	Debrecen	3842
június 27	Kecskemét	2642
június 27	Nagyvárad	2819
június 27	Békéscsaba	3118
június 28	Bácsalmás	2737
június 29	Kecskemét	2790
június 29	Szolnok	2083
június 29	Debrecen	3026
július 5	Sárvár	3105
július 5	Szombathely	3103
július 6	Kaposvár	3050
július 6	Pécs	3100
július 6	Kaposvár	2066

július 7	Sopron	3077
július 7	Pápa	2793
július 7	Paks	1072
július 7	Monor	3549
július 7	Óbuda	3151
július 7	Sárvár	2204
július 8	Pécs	2523
július 8	Óbuda	2997
július 9	Monor	3065
július 9	Óbuda	3072
július 9	Budakalász	3072
július 9	Monor	3079
július 9	Békásm.	1924
július 20	Rákoscsaba	1230

Az adatokat Kassa vasúti parancsnoka gyűjtötte össze. A lista másolatát egy Kassán élő jogász, Mikulas Gaskó (Gaskó Miklós) tette elérhetővé. Lásd Halálvonatok c. munkáját a Menórában, Torontó, 1984. június 1., 4. és 12. o. A vonatok és a deportáltak számára megadott értékek nem mindig egyeznek a más forrásokból származó adatokkal.

Függelék II.

Enter 166

Professor Hamler of the Jewish Agency told me yesterday that his people were most seriously concerned at the possible consequences to the 800,000 Jews, who now enjoy comparative security in Hungary, of any premature desertion of Germany by the Hungarian Government. The Jews here, he said, felt that Germany could not possibly tolerate Hungarian defection, and as long as the German Army was in a position to do so would answer such a move by the Hungarian Government by a German occupation of the country, the result of which would be extermination of the last important body of Jewry left in Europe.

I said that this possibility was already being put forward in public (e.g. an article in the current "Tablet") as a reason for Hungary's not making any premature move to the Allied side.

Professor Hamler said that the only hope so far as the Jews were concerned was that the Hungarians would choose not to move until it was practically certain that the Germans would not be able to re-act.

A. W. S. Randall

Central Department.

14th October, 1943.

Randall külügyi tanácsos feljegyzése az Angol Külügyminisztérium irattárából.

Függelék II/a.

1943		C	C 12035 165
		HUNGARY	15 OCT 1947
Registry Number } 12035/363/21 FROM Foreign Office Minute-Mr. Randall No. Dated 14th Oct. 1943. Received in Registry 15th Oct. 1943. C: Hungary.		<u>Situation in Hungary: position of Jews.</u> Records conversation with Professor Hamer of the Jewish Agency who feared that premature desertion of Germany by the Hungarian Government might result in German occupation of Hungary followed by extermination of the 800,000 Jews who now enjoy comparative security there. Mr. Randall said this was already suggested as a reason for Hungary's not making a move to the Allied side. Professor Hamer only hoped that the Hungarian Government would not move until it was certain the Germans would not be able to re-act.	
Last Paper. (File 18) 11684 References. CS500/5000/21 C12035/31/62 (Print.) (How disposed of.)		(Minute.) 7. Sathmar 6/11 We have this point very much in mind as one of the arguments against pressing the Hungarians to make an immediate stand against the Germans which might involve the risk of German occupation. We are inclined to think that the risk is at present slight. Dr 7. Refused Detl. 22/4	
(Action completed.) 10 9/10		(Index.) P. 12	
Next Paper			

D. Allen kéziratos jegyzete a Randall feljegyzés referáló lapján, az Angol Külügyminisztérium irattárából.

FORRÁSJEGYZÉK

- 1.,Okmányok és adatok a II. világháború előzményeiről II. kötet 52. old.
- 2.,Újpéteri Elemér: Végállomás Lisszabon 451. oldal
- 3.,Hitler hatvannyolc tárgyalása I. kötet 334-338; 452. oldal
- 4.,Leopold Trepper: A nagy játszma 79.oldal
- 5.,Leopold Trepper: idézett mű 210.oldal
- 6.,Hitler hatvannyolc tárgyalása II.kötet 69.oldal
- 7.,A.C.Klay: Kanyargós utakon 124-25.oldal
- 8.,A.C.Klay: Idézett mű 97.oldal
- 9.,Vitéz Kolozsváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma 23-28.oldal
- 10.,Hitler hatvannyolc tárgyalása II.kötet 268.oldal
- 11.,Juhász Gyula: Magyarország külpolitikája 1919-1945 408.oldal
- 12.,Padányi Viktor: A nagy tragédia Hídfő Baráti Köre kiadása 1977 187.oldal
- 13.,Karsai László: Holokauszt Pannonica Kiadó 2001 45.oldal
- 14.,Norman G.Finkelstein: A Holokauszt-ipar Gondolatok a zsidó szenvedés tökécsítéséről Kairosz kiadó Budapest 2003 101.oldal és folyt.
- 15.,Enessei György: A tzigán nemzetnek igazi eredete Komárom 1798 Magyar Mercurius Kiadó reprintkiadása 2002. 98.oldal

- 16., Enessei György: idézett mű 93-94. oldal
- 17., Josephus Flavius: Apion ellen, avagy a zsidó nép ősi voltáról Helikon kiadó év nélkül 5. oldal
- 18., Tacitus összes művei: Európa könyvkiadó 1980. 1. kötet 370. oldal
- 19., Josef Wolf-Zdenek Burian: Az őskori ember Gondolat Budapest 1981 7. oldal
- 20., Révai Nagy Lexikona Budapest Révai testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaság XIX. kötet 741. oldal
- 21., Molnár János: Zsidó kirekesztett? A Szittya-kürt melléklete év nélkül

FELHASZNÁLT IRODALOM

- 1.,Bacsó János: Ami a kulisszák mögött történt
Zrínyi Kiadó Bp. 1960
- 2.,Barcza György: Diplomata emlékeim 1911-
1945
- I-II. Európa-História 1994
- 3.,Deutscher: Sztálin Európa Könyvkiadó 1990
- 4.,W.S.Churchill: A második világháború Európa
Könyvkiadó Bp. 1989
- 5.,Matatias Carp: Holocaust Romániában 1940-
-1944 Primor Kiadó év nélkül
- 6., Goebbels: Napló Dunakönyv Kiadó 1994
- 7.,Enessei György: A tzigán nemzetnek igazi
eredete Komárom 1798 Magyar Mercurius
Kiadó reprintkiadása 2002
- 8.,Norman G. Finkelstein: A holokausz-ipar
Gondolatok a zsidó szenvedés tökécsítéséről
Kairosz Kiadó Bp. 2003
- 9.,A Hunnia folyóirat összes megjelent számai
- 10.,Historich – genealoges Taschenbuch
Gesamten
Adels Jehudaischen Ursprunges.
Kyffhauser Verlag Weimar 1912 (135-136.old.)
- 11.,Hitler hatvannyolc tárgyalása 1939-1944
Magvető Könyvkiadó Bp. 1983
- 12.,Josephus Flavius: Apion ellen, avagy a zsidó
Nép ősi voltáról. Helikon Kiadó év nélkül
- 13.,Juhász Gyula: Magyarország külpolitikája
1919-1945 Kossuth Könyvkiadó 1988

- 14.,Karsai László: Holokauszt Pannonica Kiadó
2001
- 15.,John Keegan: The Times Atlasz-Második
Világháború Akadémia Kiadó Bp.
- 16.,A.C.Klay: Kanyargós utakon
- 17.,J.M.Majszkij: Egy szovjet diplomata
visszaemlé-
kezése Gondolat Kiadó-Kossuth Könykiadó Bp.
1975
- 18.,Molnár János: Zsidó kirekesztett? A Szittyá-
kürt
folyóirat melléklete év nélkül
- 19.,Mónus Áron: Összeesküvés: A Nietzschei
Biro-
dalom Juterseas Editions 1991 National House
Santon Iste of Man
- 20.,Nagy Töhötöm: Jezsuiták és szabadkőműve-
sek
Universum Kiadó Szeged 1990
- 21.,Dr. Nyiszli Miklós: Dr. Mengele boncolóor-
vosa
voltam Merényi Könyvkiadó Bp. év nélkül
- 22.,Okmányok és adatok a második világháború
előzményeiről
Közzétette: a Szovjetunió Külügyminisztériuma
Révai Könyvkiadó Nemzeti Vállalat év nélkül
- 23.,Padányi Viktor: A nagy tragédia Hidfő Baráti
Köre Kiadása California-San Francisco 1977
- 24.,Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei
Bp. 1938
- 25.,Révai Nagy Lexikona Bpest. Révai testvérek
Irodalmi Intézet RT. I. XXI.

- 26.,W. Schellenberg: Emlékiratai Téka Könyvkiadó-
- Zrínyi Kiadó Bp. 1989.
- 27.,P. Schmindt: Hitler tolmácsa voltam Gondolat
Könyvkiadó Bp. 1971
- 28.,Studa Judaica Austriaca Bd.III.Studen Zum
Ungarischen Judentum In Kommission Bei Edition
Roetzer-Eisenstadt 1976
- 29.,Tacitus összes művei Európa Könyvkiadó I-II.
1980
- 30.,L.Trepper: A nagy játszma J.P.C. Könyvek
1990
- 31.,Ujpétery Elemér: Végállomás Lisszabon
Magvető Könyvkiadó Bp. 1987
- 32.,Vitéz Kolozsváry-Borcsa Mihály: A zsidókér-
dés
magyarországi irodalma Gede testvérek reprint
kiadása 1999
- 33.,D. Volkogonov: Győzelem és tragédia Zrínyi
Kiadó 1990
- 34.,Josef Wolf – Zdenek Burian: Az őskori ember
Gondolat Bp. 1981

TARTALOM

Előszó	5
A zsidóság helyzete az Árpád-házi uralkodók alatt	11
Az Árpád-ház után	17
A Habsburgok alatt	28
A Habsburgok után	41
Horthy alatt	52
A háború alatt	109
A nagy tévedések kormányai	146
A zsidóság védelme Magyarországon a második világháborúban	156
Hitler és a zsidók közötti ellentét okai	172
A magyarországi zsidóság példanélküli védelme	190
A magyarországi zsidóság hálája	256
Függelék I.	284
Függelék II.	289
Függelék II/a	290
Forrásjegyzék	291
Felhasznált irodalom	293
Tartalom	296